

Сибин Майналовски

Сянката

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ СЯНКАТА

chitanka.info

Ако закусвате с Айзък Азимов, обядвате с Робърт Шекли и вечеряте до късно със Стивън Кинг, не пропускайте тази книга! Не я купувайте, ако дракони, вампири, върколаци и магьосници не са ви по душа.

24 разказа в стиловете „научна фантастика“, „фентъзи“ и „хорър“ (ужаси), излезли изпод перото на Сибин Майналовски — дългогодишен автор на произведения в гореспоменатите жанрове, носител на награди и публикуван в авторитетни списания и сборници („Zona F“, „Върколак“, „Дракус“, „Обекти“, „Вселена, наука и техника“, сборниците „Златен Кан 2012“ и „Ласката на мрака“, антологията на конкурса „Денят започва с култура по БНТ“ и др.).

Разказите на Сибин Майналовски ще ви накарат да се замислите, да треперите от ужас, да се смеете с глас и поне за ден-два да забравите за проблемите си и да се потопите в неговия вълшебно-страховит свят.

СЯНКАТА

Както винаги, сънят му прекъсна рязко и със свистене, подобно на последния дъх на умиращ, се запиля някъде из черните простори, където угасваха всички забравени истории. Той се изправи рязко в леглото. Сърцето му биеше като лудо: можеше да се закълне, че вижда как ризата, с която спеше, се люшка напред-назад в отчаян опит да успокои лудостта, която напираше да излезе изпод нея. Цялото му тяло бе покрито със студена пот, която обаче бързо се изпари (*господ да поживи бързия метаболизъм...*), оставяйки след себе си тежкия аромат на сол, примесена с ужас.

— Успокой се, мило, това е било просто сън, а колкото и страшни да са сънищата, те не могат да ни навредят, нали така, мило? — дочу в тъмното гласа на майка си. Не можеше да я види, без да запали лампата, а в точно в този момент не умираше от желание да го направи. Така или иначе след малко щеше да излезе на светло.

— Да, мамо, знам. Сънищата са просто сенки на отминали тревоги, които се мъчат да направят живота ни жалък — издекламира той, докато се измъкваше изпод завивките.

След малко щеше да настъпи Времето. Знаеше това, дори без да поглежда към часовника, чиито светодиоди хвърляха рубинени отблясъци из погълналия кухнята мрак. Нямахше нужда и да откъртва здраво закованите върху прозорците дъски, за да усети, че съвсем скоро онова отвратително червено-жълто нещо ще се облеци от небето, хилейки се като дете дебилче при вида на шарена играчка.

Но пък и без това нещо

(слънце, нарича се слънце, обади се някой дълбоко в мислите му; той махна с ръка ядосан; не обичаше да го прекъсват; гласът послушно изчезна)

едва ли щеше да е в състояние да упражнява своето...

Хоби. Да го наречем хоби. Хоби е една добра и безобидна дума. Нека е хоби.

Минавайки през кухнята на път за навън, той се спря и хвърли един поглед надолу към потъналия в чернота под. Купичката на котето пак беше празна. Самото коте не се виждаше никъде, за сметка на това обаче мъркането му изпълваше едва ли не цялата къща. Пипнешком той успя да напипа пълната торба с котешка храна (вчера беше попълнил запасите на животинката на връщане у дома) и щедро отсипа две пълни шепи в купичката. Нека хапне. Когато се върнеше, щяха да прекарат дълго време в гушкане. И мъркане. Както обикновено.

— Излизам, мамо! — провикна се той към тъмните вътрешности на къщата. Къщата послушно отговори:

— Пази се, миличък! Като се върнеш, ще ти направя пържени филийки.

— Благодаря, мамо — извика той в отговор и излезе навън.

Гадното нещо

(слънцето)

още не беше успяло да пусне пипалата си из целия свят, но кожата му веднага пламна от безцеремонното опипване на първите няколко проблясъка, които бяха успели нетърпеливо да се покажат иззад хоризонта. Ако не побързаше, не след дълго щеше да се превива на земята, гърчейки се от болка и срам като току-що изнасилена девойка, а насилникът му

(слънцето)

щеше да се хили пошло над него, закопчавайки огнения си дюкян. Беше научил това по трудния начин. Мамка му, тогава дори имаше усещането, че мръсникът пали цигара, наслаждавайки се на гледката.

Време беше да се преобрази.

Само при мисълта за това тялото му послушно последва инстинктивната заповед и започна да се превръща в сянка. Беше забавно. Надали щеше да успее да опише какво чувства на когото и да било (в случай че някой го попиташе, разбира се — а вероятността за това бе повече от нищожна). Цялата триизмерност на обезобразеното му и безформено тяло бавно и постепенно се трансформираше в само две измерения. Изчезваха всички неприятни усещания — наднорменото тегло, болката в задъхващите се бели дробове, главоболието, хрущенето в ставите... Първоначално бе трудно да свикне с огромната височина на всичко останало в заобикалящия го

свят, но когато разбра, че нищо не го заплашва, осъзна, че и това е забавно.

Сянката бавно се плъзна по тротоара и се понесе напред. Време беше да намери с кого да си поиграе.

* * *

— Хайде, Джонатан, колко трябва да те чакам??? Прибираме се! Веднага!!!

Майката крещеше така от близо десет минути, но думите ѝ минаваха толкова далеч от ушите на Джонатан, че още една-две крачки и щяха официално да ги обявят за планета от Слънчевата система. Тя въздъхна и тръгна към катерушките, където синът ѝ, мътните го взели, блееше с онова изражение, наричано от детските психолози „върховно щастие“, а от измъчените майки — „поглед на дете идиотче на нещастни родители“.

— Джонатан! Джоуи!!! По дяволите, казах ти сто пъти: прибираме се! Защо трябва целият град да ни слуша как се караме??? — Всъщност наоколо нямаше и жива душа: останалите майки бяха прибрали чедата си отдавна... сигурно вече бяха обядвали и караха трети следобеден сън. — Джонатан, ела веднага при мен!

Тя замръзна на място, защото най-накрая се бе приближила достатъчно, за да види в какво се е загледало синчето ѝ. Точно до катерушката, на леко прегорялата от слънцето трева, се бе разпростряла огромна сянка. Стори ѝ се, че е голяма колкото нейната „Тойота“, с която бяха дошли до детската площадка. Тя впи хипнотизирано поглед в мрачното петно, като подсъзнанието ѝ съвсем мимоходом отбеляза, че катерушката хвърля своя сянка... тя самата също... както и Джонатан... но тази сянка беше... беше...

Безстопанствена.

Словосъчетанието „безстопанствена сянка“, беше толкова абсурдно, че майката се изкиска прегракнало. Джонатан не обърна никакво внимание на странните звуци, които издава родителката му. Все още продължаваше да се взира безмълвно в сянката.

— Ще ме гушнеш ли? — неочаквано се чу от страната на парчето жив мрак, погълнало детската площадка.

Майката изпищя. Джонатан се ухили беззъбо и направи една-две неуверени детски крачки към сянката.

— НЕ!!!

— Гушни ме... — примоли се отново сянката. Майката изкрещя отново и се метна инстинктивно напред в отчаян опит да защити детето си. Тъй като нямаше кой знае какъв избор, направи единственото, което ѝ хрумна — удари черното петно с дамската си чанта. Можеше да се закълне, че сянката изхълца изненадано. През главата ѝ мина мисълта: „Боже, дали не я заболя прекалено много...“.

Това бе и последната мисъл, която някога щеше да ѝ хрумне.

Сянката се дръпна леко назад, сякаш премисляше дали да избяга, след което се хвърли напред. Горещ, лепкав и непрогледен мрак обгърна Джонатан и майка му. Жената усети как дробовете ѝ започват да кипят от нетърпимата жегга, просмукваща се в тялото ѝ. Не след дълго, когато по вените ѝ започна да тече вряща кръв, съзнанието ѝ се смили над нея и ѝ позволи да умре по бързия начин.

* * *

Процесът на превръщане от сянка в човек беше значително по-малко забавен, дори леко депресиращ. Щом затвори вратата на къщата зад себе си, той започна да усеща болезнено как всичките последици от триизмерността започват да се завръщат едно по едно обратно в тялото му. Това обаче бе нищо в сравнение с депресията, която бе започнала бавно да попива в тялото му.

Една прегръдка. Толкова ли много искаше?

— Мамо, прибрах се! — прошепна той едва доловимо. Ехото подхвана тихите му думи и ги разнесе из празната къща.

И тук нямаше прегръдки.

Както всяка вечер.

Бавно, почти механично, влачейки обутите си в полуизгнили кецове крака, той влезе в кухнята, запали цигара и по навик протегна ръка, за да помилва котето. Пръстите му напипаха скелета на животинката на стола до балконската врата. Беше на същото място, където я бе оставил преди седем години. Беше се погрижил. Бе направил необходимото, за да не го изостави и тя.

Както се бе погрижил и за майка си.

Той прегърна внимателно крехките кости на животинката и се запъти към спалнята. Още по-внимателно се намести до покритите с плесенясало одеяло останки на дъртата вещица, която нито веднъж не се бе престашила да го прегърне.

Утре. Утре щеше да опита отново. Може би утре...

— Гушнете ме — прошепна той, заравяйки буза в покрития с изгнило месо скелет.

И заспа.

ОБИЧАЙ БЛИЖНИЯ СИ

Мъжът, седнал на бара, привлече вниманието ѝ още от секундата, в която седна и без колебание си поръча двойна водка с прясно изцеден портокалов сок. От една страна двойната водка намекуваше за прикрит проблем с алкохола, от друга обаче колко пияници си поръчваха прясно изцеден сок? Странно. Никога не бе успявала да разбере мъжете, без значение дали бяха част от нейния живот или просто особняци, навлезли в полезрението ѝ за краткото време между две чаши червено вино и полуизпушена цигара.

Както и да е — особняк или не, обаче мъжът беше симпатичен, а биологичният ѝ часовник упорито се бе застопорил на фаза „секс“ от близо три години. Време беше да провери дали прословутото ѝ обаяние щеше да успее да залови още едно шаранче в мрежите си. Не че щеше да се отчая кой знае колко, ако мъжът я отрежеше — в крайна сметка все някой ден щастливата ѝ серия трябваше да спре... Засега обаче 156 приятни хоризонтални спомена я убеждаваха в обратното.

Тя стана, опита се безуспешно да придърпа свръхкъсатата си пола леко надолу и се запъти към бара, поклащайки съблазнително бедра. Мъжът обаче ѝ обърна точно толкова внимание, колкото закостенял вегетарианец би се загледал в прясно приготвен Биг Мак. О, трудна задача... Тя обичаше трудни задачи. Предизвикателството при трудните задачи бе още по-опияняващо.

— Свободно ли е? — кимна тя към столчето до непознатия. Той само махна с ръка — моля, заповядайте, не ме занимавайте с глупости, само седнете и недейте да цвилите много... Тя се настани до него, като сякаш случайно се обърна леко към него така, че всякакви съмнения относно бельото ѝ и/или неговата липса в момента да изчезнат яко дим. Мъжът плъзна бегъл поглед по дългите ѝ крака и отново заби очи в пепелника пред себе си. И да бе проявил някакъв интерес към прелестите ѝ, очевидно го прикриваше доста добре. Зелените му очи изглеждаха пусти, сякаш някой бе излял съдържанието им и го беше заменил с водка и прясно изцеден портокалов сок. Интересът ѝ

започваше да минава границата на обикновеното либидо и полака-лека навлизаше в онази неизследвана територия на Загадъчната Тръпка в Чатала — място, където тя бе навлизила само един-два пъти и, омаяна от непредсказуемостта на емоциите, бе позволила на връзките си да траят цели няколко дена... или 10–15 оргазма — зависи кое настъпеше първо.

— Не съм ви виждала друг път тук, а съм доста добра физиономистка — подхвърли тя и, уж без да иска, докосна с дългия си, добре оформен маникюр коженото яке на непознатия. Беше виждала мъже да получават ерекция и при доста по-малко усилия от нейна страна, но мъжът категорично бе решил да пише дисертация върху съдържанието на пепелника. Добре, щом ще играем... Тя въздъхна мислено и се хвърли в пълна фронтална атака.

След около половин час обаче вече знаеше как се е чувствал Хитлер, когато е тръгвал в битка срещу руснаците. Всяка една нейна маневра веднага бе предугаждана от мъжа с коженото яке, сякаш мислите ѝ по неизвестен начин се отпечатваха с тлъсти букви върху проклетия пепелник, от който той не надигаше поглед (дори когато отпиваше, зениците му оставаха фокусирани върху отвратително розовата пластмаса). Непознатият отговаряше едносрично, ако въобще благоволяше да отговори, постоянно докосваше вътрешния джоб на якето си — вероятно вътре бе портфейлът му със снимката на жената, която го бе осакатила така — и очевидно не даваше и пет пари, та ако ще до него да бе седнала Анджелина Джоли по цици и прашка.

— Виж какво, приятелче — повиши леко глас тя, когато търпението ѝ окончателно се изчерпа. — Дай да зарежем игричките и да я караме направо. Ти си тук, понеже искаш да се натряскаш и да забравиш някаква пачавра, която те е зарязала. Аз съм тук, понеже искам секс — по-силно, отколкото изобщо може да си представиш. Давай да му ударим едно бързо — у нас или у вас, не ме бърка — та и двамата да получим това, което искаме, какво ще кажеш?

Особнякът с коженото яке най-накрай надигна очи от пепелника. Алилуя!!!

— Сигурна ли си, че искаш точно това и точно сега? — промълви той тихо. Гласът му напомняше изсипването на лопати пръст върху прясно изкопан гроб. Металист, реши тя. С това кожено яке и тази дълга коса... нямаше начин да не е.

— По-сигурна няма да бъде, ако ще Барак Обама да слезе и да ми го каже в очите. Думай, друже — у нас или у вас?

— У вас — още една лопатка се изсипа в шестфутовата дупка в земята.

— Така да бъде — ухили се тя и махна на бармана за сметката.

Когато влязоха в апартамента, който родителите ѝ бяха подарили по случай завършването на колежа, тя набързо врътна ключа, запали малката настолна лампа, която играеше ролята на романтично осветление и бе станала свидетел на 156 вечери с подобно начало, метна дрехите си на пода (така или иначе по някое време щяха да се озоват там) и се насочи с хищна усмивка към непознатия. Докато траеха така наречените ѝ приготовления, той бе застанал пред бюрото ѝ и наблюдаваше снимката, подпряна на лаптопа ѝ.

— Кой е това? — попита той тихо, когато усети, че тя се приближава към него. Дори не извърна очи, за да оцени по достойнство прелестите на чисто голото ѝ тяло, от което вече се разнасяше кондензираният аромат на сексуално желание.

— Бившият ми. Ако те дразни, ще я прибера в чекмеджето. Лично аз обаче обичам да ме гледа, докато правя секс — така се чувствам по-дива...

— Басхващам, че е така — тихо промълви непознатият.

— Какво искаш да кажеш?

— Нагледал съм се на улици като теб. Цял живот опявате как искате да намерите принца на бял кон, а в същото време единственото, което се върти в празните ви глави, е секс, разврат и курвенски номера. Обикаляте света с оная си работа напред и прецаквате десетки и стотици животи, без да ви мигнат наклепаните с грим очи. Заради такива като вас страдат хора, които заслужават истинска жена, а вместо това получават разгонена вещица...

— Майната ти! — крясна тя, едновременно вбесена и засрамена. — Ако не ме искаш, да беше казал от самото начало!

— О, искам те. Само че не така, както си мислиш.

Той бръкна в джоба си и извади — не, не беше портфейл и определено не беше снимка — леко ръждясал нож с широко острие и яркочервена ръкохватка. Очите му се впиха в стоманата и за секунда изгубиха пустотата си — сега в погледа му вилнееше горски пожар от омраза, полята с два литра безумие. Лявата му ръка се стрелна рязко

напред и я улови за гърлото. Господи, колко силен беше! Тя усети как краката ѝ се люшкат безпомощно из въздуха, издигнати на двадесетина сантиметра над пода. По бедрата ѝ се стичаше нещо топло — за един откачен миг тя си помисли, че е свършила, после разбра, че пикочният ѝ мехур най-накрая се е поддал на ужаса, който струеше из целия апартамент. Тя направи отчаян опит да се отскубне от хватката му или поне да отлепи устните си, за да може да изстиска измежду тях една последна обезумяла молба за милост, но не успя. Мъжът надигна последен поглед към лицето ѝ — очите му вече бяха аленочервени и изригнаха ненавист — след което започна да реже с опитна ръка парчета месо от тялото ѝ. Започна от гениталиите. Не че имаше значение. Не и за нея.

* * *

Докато се прибере у дома, треперенето в ръцете му вече се бе успокоило и бе отлетяло в далечната страна на лудостта — да се отдаде на заслужен отдых... до следващия път. Ножът отдавна бе почистен и прибран във вътрешния джоб, якето бе почистено с мокра кърпичка, а кръвта от кубинките — с роклята на улицницата, която се въргаляше на пода.

Той влезе в апартамента си, събу внимателно кубинките и ги прибра в килера (*колко пъти съм ти казвала да не ги оставяш на средата на коридора!!!*). Метна якето си на закачалка, внимателно оправя яката, обу протърканите чехли и влезе в кухнята. Жена му го чакаше там, подпряла ръце на хълбоци — очевидно в настроение за битка.

— Къде ходиш??? — нахвърли се тя върху него, едва изчаквайки да затвори вратата. — Виж кое време е!

— Мило, часът е осем...

— Няма значение! Защо не ми се обади??? И виж каква кочина си оставил тук!

— Мило, измих съдовете,изпрах, напазарувах... Какво искаш още от мен?

— Не смей да ми отговаряш! Понякога наистина ми иде да те напусна! Писна ми вече!!!

— И да попаднеш на някой, който ще си изпива цялата заплата, ще ходи по курви, ще те бие и няма да си мърда пръста вкъщи? Много оригинално...

— Пак ти казвам: НЕ СМЕЙ ДА МИ ОТГОВАРЯШ!!! Много добър ми се извъди! Не ме интересува колко си добър! Не си единствен! Сигурна съм, че мога да намеря такъв като теб когато си поискам!!!

— Дано, мило — въздъхна той и мислено погали ръкохватката на ножа, който седеше във вътрешния джоб на коженото му яке и търпеливо чакаше подходящ момент. — Дано попаднеш на същия като мен.

ИСКАМ ВКЪЩИ

Джордано едва ли щеше да обърне внимание на мърлявото бездомниче, което се бе сгушило върху решетката до входа на метрото — вероятно за да се възползва от топлия въздух — ако не беше котето. Човек рядко виждаше скитници с котки. Възрастните клошарки обикновено мъкнеха след себе си една върволица бездомни псета и тази гледка не бе изобщо необичайна, но котки... Котето несъмнено някога бе било рижо, макар че човек трудно можеше да каже заради мръсотията, полепнала по козината му като перманентен грим върху лицето на генуезка проститутка. Беше се свило до бездомничето, копирайки абсолютно всичките му движения: ако малкият (или малката?) изпънеше крак напред, сложеше ръка върху скута си или се протегнеше, котето веднага повтаряше жеста с кльощавите си лапи.

Джордано се спря заинтригуван. Жена му постоянно повтаряше, че слабостта му към хора и животни в безпомощно състояние някой ден ще му докара неприятности, но дявол го взел, в момента гледеше не едно, а две същества, които отчаяно се нуждаеха от залък хляб, топла баня и покрив над главата. А защо не и от една добра дума. По дяволите, в днешни дни човек можеше по-трудно да се сдобие с последното, отколкото с каквото и да било.

— Хей, малкия — обърна се той към скитничето. То бавно надигна очи към него. Погледът му бе пуст и безжизнен, сякаш някой много отдавна, воден от странно чувство на садизъм, бе откъснал душата му и бе оставил тялото му да вегетира на воля.

— Искаш ли да дойдеш у дома? Жена ми трябва да е приготвила вечеря, а и съм сигурен, че едно канапе ще ти се стори по-удобно от тази решетка...

Хлапето (Джордано вече бе уверен, че е момче, тъй като не се бе възпротивило на обръщението „малкия“) сведе поглед към котето.

— Разбира се, че поканата важи и за приятеля ти — побърза да се поправи Джордано.

Скитничето и котето обмениха погледи, сякаш се чудеха дали може да вярват на непознатия, след което очевидно стигнаха до споразумение и почти едновременно се изправиха. Джордано се усмихна и закрачи към мястото, където бе паркирал хондата си. Странната двойка бездомници го последва.

— Как се казваш?

Не очакваше да му отговорят, но въпреки това напуканите устни на клошарчето се разтвориха бавно. Онова, което излезе от тях, повече приличаше на въздишка, отколкото на думи. Джордано не бе сигурен какво чу. Попита отново:

— Извинявай, не чух как...?

— Искам вкъщи — повтори упорито малкият скитник.

— А знаеш ли къде е това „вкъщи“?

Детето сведе глава.

— Ясно, не знаеш. А как се казва приятелят ти?

— Искам вкъщи — повтори малкият.

— Аха, значи по всяка вероятност не знаеш други думи. Ами ще се придържаме към „Рижко“ тогава.

Котето кихна възмутено. Очевидно „Рижко“ не му допаднаше. Негов проблем, реши Джордано.

Когато се прибраха вкъщи (скитничето и котето мълчаха през целия път до дома, но той и не бе очаквал друго), жена му изпълни целия си репертоар: повъздиша, помърмори, метна му един-два укорителни погледа, грабна странната двойка и ги помъкна към банята. Когато се върнаха (беше познал две от две: скитничето бе момче, а котето бе рижо), голяма част от яда ѝ вече се бе изпарила и бе отстъпила място на чисто женските инстинкти — какво да сложи на масата, какво от старите дрехи на Фабио да извади, колко възглавници и какви чаршафи да сложи на канапето и т.н. Детето не каза нищо през цялата вечер — хапна, сподели няколко хапки с котето, след което стана от масата, хвърли се на кушетката и заспа на секундата, в която главата му докосна възглавницата. Котето, разбира се, веднага го последва — Джордано вече се готвеше да види как животинката слага глава на възглавницата и захърква досущ като стопанина си, но то просто се сви на кълбо в краката на стопанина (*приятеля?*) си и притвори очи.

На следващия ден картинката се повтори без съществени изменения. И на по-следващия. И на по-по-следващия. Малкият се събуждаше, хапваше и веднага заспиваше отново, сякаш бе будувал с години и сега бързаше да навакса пропуснатото. Маура се опитваше да го разпита откъде е, защо е бездомен, каква е цялата тази работа с котето и така нататък. Напразно. Веднъж опита да ги накара да излязат заедно на разходка. Двамата я изгледаха така красноречиво, че повече не повтори предложението.

Изминаха два месеца. Джордано вече приемаше странната двойка като членове на семейството — нищо чудно, като се има предвид, че истинското му семейство в лицето на Фабио и Мария се обаждаха само когато имаха нужда от услуга, пари или и двете. Маура очевидно се чувстваше по същия начин, защото никога не направи опит да му намекне да се обади на социалните служби или нещо от този род.

Вечерта, когато шефът му се обади в неприлично късен час и го накара да стои до късно, правейки презентацията за корейските им клиенти, по нищо не се различаваше от останалите досега. Освен, разбира се, по количеството ругатни, които отнесоха и шеф, и клиенти, и лаптоп, и цялата капиталистическа система накуп. Едва когато най-сетне проклетата презентация бе готова, Джордано усети как целият е плувнал в пот. Ненавистта на Маура към климатиците за пореден път го накара ядосано да стисне зъби. Така или иначе обаче решението бе едно — хладен душ, широко отворени прозорци, ледена бира от хладилника и десетина минути на зяпане на котки, свирещи на пиано в YouTube.

Когато излезе от банята, ароматът го блъсна в слепоочията като прекалено груба милувка на неопитна седмокласничка. Вярно, съвсем бе забравил — двете огромни липи пред къщата им бяха цъфнали преди ден, но сякаш досега не бе забелязвал благоуханието им, което се стелеше навсякъде из къщата.

Слава богу, бира в хладилника имаше в изобилие. Първата глътка, както винаги, бе благословия за изтерзаната му от презентации душа. Гледките на смешни животни обаче днес очевидно нямаше да свършат работа, защото се улови, че е престанал да гледа от доста минути насам. Вместо това барабанеше с пръсти по клавиатурата, очевидно опитвайки се несъзнателно да набере някакъв адрес. Най-

накрая мисълта изкристализира в главата му. Чукна няколко пъти по клавишите, след това Enter... Познатият начален екран на Google се появи на монитора. Няколко секунди пръстите му висяха във въздуха, след което се спуснаха бавно надолу и набраха „бездомни деца“. Нищо интересно. „Изчезнало дете“. Над двеста резултата, нито една снимка от които не му напомняше дори бегло на малкия. „Дете и коте“...

Стори му се, че се е взирал в резултатите с години, въпреки че според часовника в дъното на екрана бяха изминали една-две минути.

"Малкият Дженаро от Генуа... системно малтретиран от майка си... открит от съседка в кухнята... окървавеният нож до него... Трупът на майката... Главата... Ръцете... Детето и любимото му коте в неизвестност..."

"Жестоко убийство в Милано... Приемни родители... обезобразени... изкорменият труп на кучето на семейството... Дженаро..."

"Потъналата в кръв фамилна къща в Бреша... кръв навсякъде... дори ароматът на току-що цъфналите липи не може да прикрие..."

Липи. Джордано трескаво прелисти списъка с резултатите нагоре. Проклетите липи се споменаваха навсякъде. Стори му се, че ароматът го задушаваше. Имаше чувството, че е паднал във вана с проклет липов чай — гъст като мед, благоуханен и смъртоносен. Миризмата бе навсякъде около него. С известен труд — пръстите му не го слушаха, сякаш вместо кости имаше липови цветчета — превъртя до първия резултат.

„Според първите пристигнали на мястото свидетели малкият Дженаро плачел и непрекъснато повтарял как липите го накарали да убие майка си. «Те казаха, че така й се пада... за да не бие нито мен, нито Мики никога повече...», бърбело през сълзи детето. По-късно от полицията отрекоха тази информация, но нашите репортери...“

Така и не разбра до какъв извод са стигнали репортерите на жълтото издание. Ножът, който се заби в гърлото му, не бе достатъчно остър (*все повтарям на Маура да наточи проклетото нещо!*), но пък и каква съпротива би могъл да окаже един 45-годишен гръклян... Ароматът на липите се смеси с плътния нагорещено железен дъх на кръв. Една струйка от прерязаната артерия по невероятен начин успя да улучи гърлото на бирената бутилка и в продължение на две-три

секунди се задържа там, допълвайки изпитата от него бира. Джордано се зачуди какъв ли вкус би имала сместа. По ирония на съдбата това бе и последната му мисъл.

Малкият продължи безмълвно да кълца тялото му, докато не се умори. Котето излезе от спалнята, облизвайки се. Козината му бе покрита с кръв. То спря в средата на дневната и започна да се мие. Детето седна на пода до него и вдъхна с пълни гърди странния коктейл от липов цвят и хемоглобин. От очите му се търкаляха едри сълзи, които падаха върху ръцете му и караха тъмночервения цвят на лепкавата смес от кръв и вътрешности, с които бяха покрити, да изсветлява.

Липи.

Сълзи.

И кръв.

Вкусът на дом. На прясно сцепена детска устна, от която тече кръв. На котешка слюнка — от езичето на единствения ти истински приятел, който идва да те утешава и да ближе раните ти... като в извратена детска книжка.

Той изплези език и бавно го прокара върху дясната си ръка.

О, да. Вкусът на дом.

— Искам вкъщи — отрони се от устните му хрипкав стон. —
Искам вкъщи.

СИМБИОЗА

— Имам за теб само една дума, Роналд: симбиоза! — промърмори под носа си Джаред, Междугалактическият Скитник, докато пресушаваше кой знае коя поредна чашка от любимата си отрова. Едва ли дори юпитерианците знаеха да броят дотолкова. Честно казано, ако не беше толкова добър разказвач, едва ли щях да търпя дълго пиянските му брътвежи (прекъсвани от време на време със звучни оригни), но копелето бе обиколило надлъж и нашир половин вселена и историите му бяха толкова разнообразни и увлекателни, че човек можеше да се примири с някой-друг физиологичен дразнител.

— Какво искаш да кажеш с това „симбиоза“? — въздъгнах аз примирено. Навикът на Джаред да започва разказа си със загадки бе пословичен. Тънкостта беше да имаш търпение да изчакаш да приключи с тайнствеността и да започне истинската история...

— Всяка една форма на контакт, съжителство или комуникация с друго същество, било то от твоя биологичен вид или тотално различно по култура, пол, физиология и прочие, представлява симбиоза. Така може да се опише всяка една връзка между две личности — симбиоза: взаимоотношение на определено равнище между два организма, от което те могат да имат едностранна или взаимна полза. Най-простият пример сме ти и аз в момента: на теб ти се слуша някаква интересна история и затова си готов да изтърпиш моето пиянство и многословност, а на мен ми се пие, та две не виждам, затова съм готов да изрецитирам и „Пътеводителя на галактическия стопаджия“, ако трябва, само и само да почерпиш...

— Говори си, Джаред — примирих се аз и махнах на сервитьора да донесе още две чашки бетелгейзевска гроздова. — В края на краищата, кой съм аз, че да знам изобщо нещо в този живот... Не е като да съм бил капитан на 512 полета в Далечния Космос...

— Ако ще и на пет хиляди да отидеш, пак ще си останеш пеленаче в сравнение с твоя скромн събеседник, момчето ми — ухили

се Скитникът, докато търсеше демонстративно (и безуспешно) цигари по вътрешните си джобове. Плъзнах моя пакет по масата към него:

— Един ден и тук, в „Звездното драконче“, ще забранят пушенето; какво ще правиш тогава?

— Ще си намеря друга кръчма, която да приютява мен и хилядите, желаещи да изслушват историите ми — невъзмутимо присви очи Джаред. След като направи едно юнашко дръпване, което отвя половината цигара, той се приведе към мен и понижи глас:

— Чувал ли си някога за седмата планета от съзвездието Компас?

— Не съм.

— Няма и да чуеш. Поне не скоро — според решението на Четвъртия Конвент на планетите Арантия е обявена за карантинен свят. Полетите дотам са забранени, а всеки, който е дръзнал да публикува дори един ред спомени за това място, се наказва с до три години в рудниците на Орион IV. Много смотано място са тези рудници, между другото: ако знаеш колко време обикалях, за да намеря незаразено от радиация място...

— Пак се отплесна, братле.

— Извинявай, Рони, старост-нерадост... А, да — Арантия! Разказвах ти за Арантия. Навремето първият, който стъпи там, бе не кой да е, ами самият Анатолий Сопкин — капитанът на „Водно конче“, откривател на 200 планети, бла-бла... абе, знаеш му биографията сигурно по-добре от мен, ама аз да се подсигурия — вие, днешната младеж, един Космос знае кога намирате време за четене...

— Младеж друг път — сигурно сме набори с теб, ако не си криеше толкова стриктно възрастта!

— Навик, братчето ми — мадамите мноооооого си падат по тайнственост — изхили се Джаред и допи последните капки от чашата си. Сервитьорът веднага се появи сякаш от нищото и му поднесе поредната доза.

— Та? Капитан Сопкин?

— Да бе, Сопкин... Историята, която се мъча да ти разкажа, се случи през Златния век на космооткривателството — в далечната 2154 година. Тогава всички си мислеха, че двигателите с антиматерия са последен писък на модата, картата на известната ни част от вселената бе по-празна от мозъка на блондинка в бар, а Анатолий Сопкин бе по-известен от Ганди, Христос и Хитлер, взети заедно. Говедото му с

говедо сякаш имаше някакъв свръхестествен нюх към годни за обитаване планети! Над 200 пъти бе излитал с „Водно конче“ (*достатъчно име за звездолет, нали?*) и всеки един път се бе връщал със сертификат за новооткрит свят. Познавах капитани, които имаха на сметката си една-две планети на кръст, така че прави си извода с какви очи го гледаха всички — от мацките в училищата до дъртите пръдльовци в НАСА.

С други думи, да не разтягам повече локуми, имах повече от една причина да се промъкна скришом на кораба на Анатолий — при него пътуването без билет минаваше само с плясване през ръцете и някоя-друга седмица дежурства в кухнята; сигурен бях, че и този път ще открие някоя нова обитаема планета, така че разнообразието ми бе в кърпа вързано; и не на последно място — с него в този рейс щеше да бъде още една легенда: старши помощник Сюзън Сент-Клер, Желязната Лейди на космофлота и мокрият (и несбъднат) сън на всички астронавти. Велики Космос, тази жена беше динамит! Можеше да събуди желание дори у двестагодишен ригелианец, закърмен със сексблочки в майчиното мляко. Покрай потресаващата ѝ външност останалите ѝ качества някак си бледнееха — като например фактите, че тя бе първият курсант в Марсианската Академия, завършил с пълно отличие, че говореше перфектно осем галактически езика (и можеше да ругае на още седем) и че в целия Алианс нямаше човек, който да стъпи на малкия ѝ пръст, когато ставаше дума за лазерен арбалет М-119 и поразителите, които могат да се направят с него.

— Пак се увлече, Джаред.

— Ни най-малко, камарад, малко търпение и стигаме до същината — хилна се като репичка скитникът и махна на сервитьора за още една чашка. — Та Сюзън Сент-Клер и Анатолий Сопкин на едно място бяха достатъчен дразнител за младежката ми и жадуваща за приключения натура. Естествено, никой не ме усети, когато се промъквах на кораба: опитът си казваше думата, а и по онези времена охраната още не беше кой знае колко строга. Разконспирираха ме още след първия подпространствен скок — по онова време нямаше такива удобства като тоалетни на всеки ъгъл и всяко едно ходене по нужда трябваше да става в една малка стаичка до пилотската кабина. А лично аз никога не съм бил особено добър в задържането на природните импулси...

Той подкрепи думите си с още една звучна оригня, която прозвуча като соло на джазмузикант под влиянието на поне 2–3 вида наркотици.

— Та, за да не те държа в напрежение — след кратко конско и заплахи как точно ще ме посъветват биячите от Галактическата Полиция, когато се върнем на Земята, твоят покорен слуга бе изпроводен до складовото помещение с бутилка алдебарански шнапс и няколко стандартни астронавтски порциона за мезе. Пуснаха ме малко преди да кацнем на Арантия. Не се и съмнявах, че ще ми позволят да се разходя из планетата — в крайна сметка аз съм първо поколение роден и израсъл на Марс, а както несъмнено знаеш, комбинацията между милионите ваксини, с които тъпчеха първите колонизатори, гравитацията и останалите уникални за целия Космос условия там ни бяха направили хипер-супер-мега-устойчиви на повечето видове бактерии, вируси и прочие гадинки.

Така и стана — в момента, в който Сопкин започна да разпределя задачите между екипажа, ми връчиха стандартен астро-костюм SZ19D и ме изтикаха в редиците на първите три групички, които щяха да стъпят на планетата. Паднах се в една група със Съюзън Сейнт-Клер — какво да правиш, роден съм си късметлия... Начинът, по който ме гледаше тя обаче, ми подсказваше недвусмислено, че едва ли ще имам възможност да я питам за нещо повече от прогнозата за времето.

Не мога да ти опиша на каква красота се натъкнахме, когато направихме първите си стъпки из Арантия, братчето ми... Опитвал съм се няколко пъти, но думите просто не достигат — и това ти го казва човекът, който пет пъти е стъпвал на Алфа Еридан и всеки път е разказвал различно описание на тамошните залези! Планетата бе райско кътче — атмосферата бе перфектна (кислородните маски отидоха в раниците още в първите минути на разходката), природата бе приказна, ветрецът, който галеше косите ни, те караше да се размекнеш като тийнейджър на първа среща, а небето изглеждаше толкова меко и копринено, че на човек му се приискваше да си ушие чаршаф от него и никога повече през живота си да не става от леглото. На целия този перфектен пейзаж щяха да му отиват някое-друго стадо еднорози, само дето очевидно на цялата планета нямаше други живи същества, освен пеперуди. И то пеперуди на корем — всички видове и

разцветки, с багри и шарки, които биха докарали нервен срив у всеки уважаващ себе си художник.

Но да не се отплесвам отново... Бяхме стигнали до едно ручейче, което изглеждаше като илюстрация на детска книжка — толкова синьо, ромолящо и прохладно, че половината групичка се просълзи от умиление. Всъщност, само аз и Сюзън Сейнт-Клер не бяхме кой знае колко впечатлени — тя по технически причини (*злите езици говореха нещо за хирургическо отстраняване на хипоталамуса, който, както знаеш, отговаря за емоциите...*), а на мен, честно казано, ми бе писнало да се разкарвам из захаросани пейзажчета и да си мисля за дълги и еднорози. Може би затова двамата със Сюзън бяхме единствените, които не седнаха да лочат вода от ручея като невидели — тя започна да разпъва портативния астроанализатор, а аз седнах под едно дръвче, което напомняше земния бряст, и измъкнах една цигара от тайния джоб на костюма. Изслушах търпеливо лекцията на тема „Вредата от тютюнопушенето върху човешките бели дробове и извънземните екосистеми“, изгасих фаса в неестествено зелената трева и се изправих. Изведнъж се почувствах много добре. Все едно бях изпил на екс две чашки бетелгейзевска гроздова (*което ми напомня, приятелю, че не си викал сервитьора отдавна... а така, благодаря ти...*), а след това бях замезил с две-три дръпвания от оная сириусианска гадост, дето е тотално незаконна, ама човек умира за нея — предполагам, опитвал си... мда, има си хас... Така или иначе, чувствах главата си пълна със слънчеви лъчи, а тялото ми бе толкова леко, че ме бе страх да направя дори една крачка — струваше ми се, че ще отлетя в космоса като балонче с хелий. Ухилих се глуповато и се обърнах към спътниците си, за да ги попитам дали и на тях им се струва, че са неприлично щастливи. В момента, в който извърнах глава, пред мен се оказаха божествените устни на Сюзън Сейнт-Клер. Не след дълго и останалите части на не по-малко привлекателното ѝ тяло ги последваха. Велики Космос, приятелче, такава целувка не бе получавал нито един в цялата Галактика от времето на Големия Взрив!

— Да бе! Е, Джаред, тук вече се поувлече... Сюзън Сейнт-Клер да целуне точно теб!

— И аз така се чувствах, другарю — не можех да повярвам на сетивата си, мислех си, че наистина сънувам... или че по погрешка съм прибрал цигара с трева при тайните си никотинови запаси... абе, с две

думи, определено имаше нещо гнило. След като Сюзън обаче отлепи устни от моите след няколко болезнено приятни секунди и ме замъкна зад близкото хълмче...

— Е, не! Това вече е опашата лъжа!

— Ако лъжа, да не близна повече алкохол през живота си, цялата Галактика да се разпадне на кварки и неутрино, а неокатолиците от Гама Кентавър да завладеят венерианските публични домове! — вдигна театрално ръка Джаред. Кимнах му да продължи, респектиран от внушителната клетва.

— Та това, скъпи мой невярващ приятелю, бе денят, в който аз, Джаред, Междугалактическият Скитник, правих любов със Сюзън Сейнт-Клер! От този миг нататък животът вече не бе същият: чувствах се едновременно като покорител на недостъпен планински връх, откривател на лекарство срещу лъчева болест и астро-навигатор V клас, който е намерил път за връщане през черна дупка...

— Да, да, разбрах — раздразнено го прекъснах аз. — Сега може ли да пропуснеш частта, в която се хвалиш, и да минеш към същественото?

— ОК, ти плащаш, ти поръчваш музиката — кимна Джаред и пресуши поредната чашка. Чудно ми беше къде побираше всичкия този алкохол...

— Когато се върнахме в базовия лагер, държейки се за ръце като влюбени петокласници, забелязахме, че очевидно всички са се поддали на еуфоричното настроение, което разцъфтяваше у нас със Сюзън. Анатолий Сопкин бе извадил неизвестно откъде статив с платно и рисуваше арантиански пейзаж с маслени бои. Щурманът обикаляше насам-натам с кретенска усмивка, черпеше всички с оригинално френско бренди и настояваше да го наричат „бай Иван“ (*не ме питай защо, не мога да ти отговоря*). Корабната лекарка Лили, която винаги гледаше така, сякаш някой ѝ бе изял закуската преди броени минути, плетеше венец от някакви странни местни цветчета и си говореше сама колко ѝ липсвало семейството ѝ и как щяла да им сготви най-вкусната вечеря, когато се прибере на Земята.

С две думи, всички бяха откачили. Дори през замъгления ми от скорошното еротично изживяване мозък успя да се промъкне идеята, че нещо определено не е наред. Успях да откопча ръката си от тази на Сюзън, целунах нежно божествените ѝ пръсти и ѝ прошепнах, че се

връщам след малко. Тя се усмихна и ми прати въздушна целувка. Потръпнах. Със сигурност имаше нещо гнило. С известен труд открих сред стадото хилещи се и лъхачи на позитивизъм добичета корабния ксенобиолог Джеймисън и едва ли не с шутове го вкарах в стаята за отдих на „Водно конче“, където го натъпках с толкова много кафе и стимуланти, че чак се притесних да не би да получи сърдечен удар. Както и да е — стратегията проработи, Джеймисън не получи удар, зениците му се посвиха малко и идиотската усмивка започна да поизбледнява. Успях да го накарам да пусне пълен тест на биологичната среда навън. Останах плътно до него, защото се опасявах, че каквото и да причиняваше странната еуфория, можеше да се върне във всеки един миг.

Именно Джеймисън бе този, който направи великото откритие. Жалко за него, защото нито един от милиардите хора в тази Галактика никога няма да разбере за него (освен теб, братчето ми, и то само защото си толкова добър слушател и не щадяш келнера, откакто сме седнали). Когато се върнахме на Земята, Конвентът проучи внимателно записките на Джеймисън и след продължили две седмици разгорещени дебати ги засекрети с клас А-1. Арантия бе обявена за карантинна зона, а всеки един, дръзнал да полети дотам или дори да спомене нещо за тази планета, автоматично бе обявяван за планетарен изменник и бе пращан в рудниците на Орион IV...

— Да, това вече ми го сподели — прекъснах го нетърпеливо аз. — А сега ще кажеш ли какво точно сте открили?

— Джеймисън имаше късмета да открие първия в Галактиката разумен живот на вирусна основа. Оказа се, че в края на краищата Арантия не е необитаем свят. Жителите й просто бяха толкова дребни, че за близки срещи от третия вид с тях на човек му трябваше осмо поколение гравитационен микроскоп. Единственият им познат метод за комуникация със същества, превъзхождащи ги по размери, бе заразяването им... от наша гледна точка, разбира се. А ние — слушай сега внимателно, тук идва най-пикантната част — имахме късмета да се озовем на техния свят точно в разгара на размножителния им период. Сезонът, когато хормоните им бяха повече, отколкото в гимназия през лятото. Нищо чудно, че дори аз, марсианецът, се бях поддал на влиянието им — а аз дори не боледувам от грип!

— Мдаааа, това обяснява налудничавото ти еротично изживяване с Желязната Лейди. Но въпреки това не мога да се отърва от натрапчивата мисъл, че си си измислил това, само и само за да получиш някоя-друга чашка на аванта.

— Предположих, че така ще реагираш, друже — ухили се Джаред и се самообслужи от моя прогресивно опразващ се пакет с цигари. — Сега, да видим... Дъртите пръдльовци от Конвента решиха, че евентуална комуникация с арантианците би била крайно опасна. Независимо от факта, че ситните бацилчета определено бяха добронамерени, можеше да се намери човек, който да намери общ език с тях, така да се каже... примерно, някой роден на Марс... с имунитет, който да му помогне да не се поддаде сляпо на тяхното влияние... и да може да превърне монолога им в диалог...

— Хм, чувствам, че биеш нанякъде...

— Разбира се — подсмихна се Джаред. — Нека ти покажа нещо...

Той се изправи, поизтупа окъсания си и омазан с какво ли не гащеризон и се насочи към една от съседните маси. Там седеше ослепително руса ригелианка с форми, които постепенно докарваха тих инфаркт на посетителите на „Звездното драконче“. Джаред седна до нея, размениха няколко думи, които не можах да уловя, независимо, че бях напрегнал слуха си до краен предел, след което тя написа няколко цифри на салфетката си, целуна я, целуна и него така, че сексуалното напрежение в кръчмата вече можеше да се реже с нож, след което стана и си замина. Мъжката половина от клиентелата въздъхна разочаровано.

— Една-единствена дума, Роналд — симбиоза! — тръшна се отново на стола си Джаред и махна на сервитьора за поредната доза метанолов субстрат. — Малките вирусчета се шматкат насам-натам из Вселената, тихомълком нарушавайки наложената им карантина, виждат свят, разширяват познанията си... а аз се уреждам с най-красивите мацки. Всички печелят.

— Не те ли е страх, че някой ще те разконспирира?

— Не вярвам, друже... Никой не го е грижа за Джаред, Междугалактическият Скитник. Кой би повярвал, че нещо толкова опърпано като мен е успяло да прокара мост на комуникация между две тотално различни галактически култури? Аз съм пияница,

пройдоха и окаяник — това виждат хората в мен. А и досега не съм срещал човек, който да споделя моето виждане за общуването и връзките. Симбиоза, приятелю. Запомни го от мен. Всичко е симбиоза.

Джаред глътна на екс остатъка от чашата си и стана.

— До следващата ни среща, Рони! — махна той с ръка и се заклатушка към изхода. — И дано тогава си си купил по-нормални цигари, че тая твоята отрова ми изгори дробовете...

— Добре — въздъхнах примирено аз. В крайна сметка, наистина беше така: ако човек иска да слуша добър разказвач, трябва да играе по неговата свирка. Симбиоза, какво да се прави...

„СПОКОЙСТВИЕ“, ИНКОРПОРЕЙТИД

— Господин Роджърс, ако знаете само колко се радвам да ви видя! — посрещна го с широка усмивка възпълничкият джентълмен, с когото бяха говорили преди около час по телефона. „Джентълмен“, защото някак си не му се обръщаше езика да го нарече по друг начин още докато гласът му се лееше солидно и някак си успокояващо от телефонната слушалка.

Човек незабавно си го представяше със строг костюм (Армани или нещо друго с петцифрена цена), папийонка, идеално поддържан маникюр и или розенкройцерски копчета заръкавели, или масонска значка в ревера на сакото. И в общи линии не се бе оказал далеч от истината. Някак си не вървеше да опошляваш подобно солидно излъчване с тривиалното „господин Тътъридж“. „Ваше Светейшество“ — да. Или поне в краен случай „Ваше Великолепие“.

Роджърс се прокашля и с риск да прозвучи смешно, все пак опита да започне по обичайния начин:

— Здравейте, господин Тътъридж. Радвам се да се запознаем — вече на живо...

— Моля ви, моля ви, удоволствието е мое — продължаваше да сипе слънчеви лъчи от усмивката си джентълменът. Той стана иззад масивното бюро, което сигурно заемаше половината кабинет, ако не и повече, приближи се със ситни стъпчици, сякаш танцуваше, стисна ръката на Роджърс и го подкани да седне в не по-малко внушителното кресло, подобно на кралски трон.

— Можем ли да ви предложим нещо, господин Роджърс? Кафе, чай, пура, коняк...?

— Едно кафе би било супер — изтърси Роджърс и тутакси съжали за избора си. Цялата тази викторианска обстановка изискваше чай, може би и пура... напудрени перуки... „Сър Кромвел, какво е мнението ви за последните изяви на лондонския хайлайф?“... Той тръсна глава, за да се отърве от внезапно налетялото видение.

Тътъридж обаче засия с удвоени усилия:

— Прекрасен избор, господин Роджърс, да-да, прекрасен! — Той натисна един полуневидим бутон отстрани на бюрото и сякаш по магически начин в кабинета се материализира прелестно русо създание с твърде неплатонически форми, което за броени мигове нареди пред Роджърс такова изобилие от медени курабии, салфетки, пепелник, чашка от фин порцелан и каничка, от която се носеше финият аромат на кафе с канела и карамел, че най-логичният завършек на целия този ритуал би била появата на автомобил, от който да излязат 10–15 клоуна. Той смотолеве някаква благодарност, русото девойче запърха с мигли, усмихна се и се изпари яко дим по същия начин, по който се бе появила.

— Благодарности за гостоприемството, господин Тътъридж — отпи изискано от кафето Роджърс и с наслаждение запали цигара. — А сега дали ще може да преминем към съществената част на нашия разговор? Признавам си, любопитството ме гризе още от мига, в който прочетох обявата ви в неделния „Поуст“...

— Разбира се, господин Роджърс. Предполагам, интересувате се от спецификата на нашата терапия и, може би, от процента ѝ на успеваемост...

— Да, ако обичате. Подробностите бяха доста... м-м-м... мъгляви.

— Вижте, господин Роджърс — Тътъридж седна зад огромното си бюро и преплете пръсти на солидната си коремна обиколка — живеем във век на огромни проблеми и, да си го кажем честно, мижави техни решения. Измамата е навсякъде — като започнем от фармацевтичните компании, които ни убеждават, че ще изкоренят стреса и тревогите ни с едно хапченце без почти никакви странични ефекти, та чак до фалшивите екстрасенси, гадатели, гледачки на таро и прочие сган, която смело обещава прекрояване на астралната ни плоскост с лекотата на две клъцвания с ножицата на парапсихологията. Ежегодно средностатистическият човек налива стотици хиляди долари в тази бездънна яма... да-да, именно стотици хиляди: ето, убедете се сами — той плъзна една кожена папка по повърхността на бюрото към него. — Вътре са последните социологически проучвания — напълно легитимни и точни до третия десетичен знак, както и статистика на самоубийствата и хипермедикаментозите при неуспешните случаи. Това е за вас — ако желаете, може да проверите по ваши канали дали

случайно, както се казва на улицата, не ви лъготим. — Тътъридж отново блесна с ослепителната си усмивка. — Но смея да ви уверя, че по-точни данни, отколкото са тези при нас, няма да намерите никъде.

Роджърс му вярваше. Харизматичното излъчване на пълничкия джентълмен бе толкова всепоглъщащо, че ако му бе казал, че преди две минути във фоайето на сградата са кацнали марсианци, само щеше да попита дали наистина са зелени като във филмите и дали би го извинил, за да слезе да направи една-две снимки.

— Което, господин Роджърс, пък ни връща на вашия проблем. Предполагам, няма да възразите, че си позволихме да направим малко проучване на вашата скромна натура — Тътъридж извади от недрата на чудовищната мебел друга папка, пак кожена, и се зарови в солидното ѝ съдържание. — Вие, драги ми господине, сте на 38 години, неженен, софтуерен инженер, полусирак, с баща-алкохолик, който сте настанили в старчески дом и посещавате два пъти в годината, воден не чак толкова от синовна обич, колкото от страх, че „дъртото копеле отново ще ви урочаса с проклетия си кутсуз“ (извинявам се за пунктуалния цитат, но нашите аналитици го намериха за крайно забавен...). През целия ви съзнателен живот сте имали над 40 връзки с дами от различни възрастови и социални групи, с различна продължителност и интензитет и с абсолютно еднакъв завършек. Всяка събота ходите в бара на ъгъла на Пето авеню и 149-а улица, където пиете по 5 или 6 големи водки, в зависимост от нивото на меланхолия, което ви се е струпало на главата през седмицата, оплаквате се на бармана, че животът ви е прокълнат, всички жени са курви, а истинските мъже са за вписване в Червената книга, прибирате се у дома, гледате сериали, докато ви заболят очите, след което плачете половин час и заспivate. Бихте ли искали да добавите нещо, което нашите анализатори са пропуснали?

— О, не... крайно изчерпателно... — измънка Роджърс, мислейки си как целият му мизерен живот бе вмъкнат в 4–5 лаконични изречения и подвързан в кожена папка.

— Добре, да продължим тогава. Досега според нашите сведения сте опитвали две психоанализи, 17 (седемнадесет!) медикаментозни лечения, ароматерапия, таласотерапия и какво ли още не. Резултатът, мисля, няма нужда от обсъждане, имайки предвид, че в момента седим заедно зад това бюро, не е ли така?

— Абсолютно — преглътна Роджърс, усещайки как гърлото му внезапно пресъхна.

— А сега да видим какво можем да ви предложим ние, господин Роджърс. Ние от „Спокойствие“, Инкорпорейтид, технически погледнато, не сме вълшебници, доктори, психиатри или фармацевти. Ние няма да можем да вземем магическата си пръчка, да я размахаме пред носа ви и да накараме трупаните 38 години проблеми да изчезнат като дим. Няма да ви заробваме с хапчета, които трябва да бъдат гълтани минимум две години, да струват майка си и баща си и да имат странични ефекти като шизофрения, епилепсия и Паркинсон. Единственото, което може да ви предложим, е...

Тътъридж спря и се наведе напред, вирайки се с немигащ поглед в него; евтин ефект, но поддържа: Роджърс усети как светът около него се смалва до миниатюрни размери и около него остана само бюрото, дребният джентълмен и кожената папка в ръцете му.

— ... да ви уредим с „близка среща от третия вид“ с проблемите ви — довърши Тътъридж и се облегна назад, доволен от ефекта, който предизвикаха думите му. Роджърс с труд успя да затвори зяпналата си от изненада уста.

— Тоест? — успя да изцеди през пресъхналите си устни той най-накрая.

— Първо, моля да ме извините за филмовия цитат, но съм голям поклонник на Спилбърг — изкикоти се изискано Тътъридж. — Да, господин Роджърс, „Спокойствие“, Инкорпорейтид се специализира именно в това. Ние знаем какво ви притеснява. Запознати сме перфектно с онова, което ви яде всяка нощ. Ще ви предложим следния начин на действие: с помощта на известно количество медикаменти, които са фирмена тайна, но, уверявам ви, са напълно безобидни (както може да се убедите от клетвените декларации на тези членове на министерството на здравеопазването, приложени в ето тази папка...) ще ви вкараме във вътрешността на вашето собствено подсъзнание. Там вие ще се срещнете лице в лице с хората и емоциите, които не ви дават мира, ще имате възможност да се конфронтирате с тях и — тук идва и най-хубавата част — да ги убиете.

— Как така „да ги убия“?

— В прекия смисъл, господин Роджърс. Знаете, че терапията с гняв е доста популярна сред някои култури и народи. В някои

учреждения в стаите за почивки има кукли с вида на шефовете; служителите изкарват яда си на тях и така успокояват съзнанието си и повишават производителността си. Ние тук правим същото, господин Роджърс... само че вместо кукли използваме вашите материализирани страхове и тревоги. Гледайте на това като на компютърна игра, персонализирана лично по ваш вкус, която ще ви помогне буквално да се конфронтирате с по-слабата и пагубна за вас част от подсъзнанието ви.

— И сте сигурни, че това ще помогне? — след няколкоминутен размисъл попита Роджърс.

— Пълна гаранция, както ви е известно, дава единствено Господ Бог, господин Роджърс — усмихна се Тътъридж. — Така или иначе обаче успеваемостта ни е над 96 процента. А и ако се загледате в дребния шрифт на нашия договор, който в действителност съвсем не е дребен и изобщо не е прикрит — той отвори ново чекмедже на бюрото си и плъзна пачка листи към Роджърс — ще видите, че в случай на неудовлетвореност от ваша страна в срок до две години (две години!!!) може да се обърнете към нас с оплакване и ние незабавно ще ви възстановим заплатената сума, като удържим единствено едни символични 20 долара за... да го наречем, консултацията, която проведохме днес с вас.

— Звучи честно — измърмори Роджърс, докато четеше сбития и наистина твърде прозрачен договор. След кратък миг на колебание той извади писалката от вътрешния си джоб и със замах се подписа на последния лист.

— Чудесно! — плесна с ръце Тътъридж и за един миг усмивката му стана толкова огромна и сияйна, че заприлича на котарака от „Алиса в страната на чудесата“. — Сега, ако бъдете така добри да дойдете в съседното крило на сградата, където нашите медици ще се занимаят с вас и ще ви подготвят за личния ви кръстоносен поход срещу мрачните тайни на подсъзнанието ви...

* * *

Когато отвори очи, Роджърс видя, че се е озовал в тъмен и влажен коридор, осветен единствено от по една мъждукаща

електрическа крушка на всеки 20–30 метра. Любопитството му го накара да удари с юмрук по стената: усещането бе повече от реалистично, а капките кръв по кокалчетата му изглеждаха перфектно червени и идеално сферични. Подсъзнанието му очевидно си вършеше работата добре. Той закрачи бавно по хлъзгавия мраморен под. Стори му се, че долавя онзи припрян и приглушен шум, който подсказва на собствениците, че е крайно време да извикат човек да изтрепе плъховете в къщата. Искрено се надяваше, че това е страничен ефект от наркотиците, с които го бяха натъпкали. Мразеше плъхове.

След около половин час ходене със средно темпо вече бе започнал да се отчайва. Замисли се дали не е един от онези 4 процента, при които терапията не проработваше. Вгълъбен в тези си мисли, едва не се блъсна в решетката, която преграждаше коридора. Беше полуръждясала, с пръти, дебели колкото китката му, а катинарът, който висеше от предната ѝ страна, можеше да накара всяко уважаващо себе си паве да се засрами. Роджърс се огледа. Ключът висеше на стената отляво. Вдясно пък на не по-малко ръждясали от решетката пирони висеше цял арсенал от идеално излъскани, леко покрити със странен кафеникав налеп оръжия: чук, моторна резачка, електрошоков остен за добитък, мачете, нож с назъбено острие и двуостър връх... „Благинки“, помисли си Роджърс и се ухили доволно. Терапията явно действаше. Не знаеше защо подсъзнанието му прожектира „Тексаското клане“, версия 2013, Роджърс едишън, но защо пък, по дяволите, не?

След кратък размисъл реши да се награби с всичко — в крайна сметка не знаеше какво ще му потрябва. Той свали ризата си и нахвърля всичко вътре, като остави единствено чука. След като метна импровизираната раница на гърба си, хвана здраво гумената дръжка на чука с дясната си ръка, а с лявата напипа ключа, пъкна го в дупката на катинара и с доста усилия успя да го превърти. Решетката се отвори със зловещо скърцане.

— Кой е там? — разнесе се слаб женски глас от вътрешността на помещението. Роджърс предпазливо влезе и се огледа. Първото нещо, което видя, бе, че коридорът продължава от другата страна на стаята. След като очите му пропривикнаха малко с полумрака, забеляза и стола, здраво закрепен с нитове за пода. На него бе прикована с белезници вече позастаряваща, но все така привлекателно изглеждаща, една от първите жени в живота му. „Даскалицата“, така я наричаше във

времената на пианските си изповеди пред бармана на ъгъла на Пето авеню и 149-а улица. Професорката по английски, проклетата кучка, която бе отнела 6 години от живота му и ги бе заменила с адска смес от лъжливи обещания, изневери, опити за самоубийство и какво ли още не. Изглеждаше полуупоена, понеже не правеше опити да се измъкне от белезниците.

— Роджърс? Ти ли си това? — направи тя отчаян опит да фокусира размътения си поглед.

— Да, аз съм — ухили се с безумен блясък в очите той, остави вързопа с оръжията на пода — само щяха да му пречат да се наслади с пълна сила на това, което щеше да последва — и вдигна чука. Докато превръщаше главата ѝ в кървава каша от парчета череп и късчета мозък, усети, че е получил ерекция. Мда, кучката често предизвикваше такива реакции у хората. Е... вече не.

* * *

— Как е настроението, господин Роджърс?

Думите на Тътъридж се появиха сякаш от нищото, залутаха се между стените на объркания му, но въпреки всичко пречистен мозък и накрая отлетяха в ослепителната белота на стерилната стая. Роджърс предпазливо отвори очи. Беше на същото легло, където се бе оставил в ръцете на членовете на екипа на „Спокойствие“, Инкорпорейтид. Чувстваше се нов човек. Всичките му притеснения сякаш се бяха изпарили. Мислите му пърхаха като лястовички из главата му, а само преди броени часове се бяха влачели като депресирани костенурки... Някъде дълбоко из съзнанието му се мяташе неспокоен спомен, свързан с нещо за баща му... и за една от предишните му приятелки... и за сестра ѝ... но нямаше смисъл да си трови живота, като се мъчи да си припомня, а и гледката избледняваше с всеки изминал миг.

— Чудесно. Просто чудесно — изправи се той и инстинктивно погледна ръцете си. Естествено, бяха чисти. Пръските кръв, парчетата мозъчна тъкан и космите бяха останали в подсъзнанието му.

— Ако знаете само колко се радвам да чуя това, господин Роджърс! — засия Тътъридж, стискайки енергично ръката му. — Сега, запомнете: ако някога усетите, че желаете да... м-м-м... повторите

изживяването... ако почувствате нужда от повторна терапия, не се колебайте, обадете ни се на момента. В действителност даже ви насърчаваме да го направите, като ви предложим 40% отстъпка от тарифата ни за всяко следващо посещение. Знаете как да се свържете с нас... — Той тикна една луксозно изглеждаща визитка във вътрешния джоб на сакото му. — А сега, ако обичате, последвайте ме — нашите анализатори твърдят, че нищо не може да се сравни с една чашка токущо направено кафе след ден като този...

* * *

След като най-накрая образът на Роджърс изчезна от мониторите на камерите за видеонаблюдение, усмивката на Тътъридж помръкна. Той прибра досието в най-долното чекмедже на бюрото си, внимателно го заключи с позлатеното ключе, което висеше на врата му, отиде до библиотеката и, без да гледа (годините навик си казваха думата) натисна томчето на Стивън Кинг, което странно се открояваше сред „Ню Йорк Джърнъл ъв Медисин“ и биографиите на Фройд и Ломброзо.

Амфитеатралната зала, която се намиреше от другата страна на тайната врата, бе препълнена. Десетките насядали по скамейките стояха като хипнотизирани. Някои все още облизваха устните си, сякаш вкусът на кръвта, която доскоро бяха гледали на огромния HD-екран, бе все още бе полепнал по тях.

— Благодаря ви за вниманието, дами и господа — вдигна театрално ръце Тътъридж. — Надявам се, че малката ни демонстрация относно следващата стъпка в програмите ни за психологическа рехабилитация е успяла да привлече вниманието ви. Както знаете, нашите аналитици твърдят, че посещенията при нас са ефективни до 18-ото включително. За съжаление, процентът на хора като вас — такива, които не успяват да приключат с всичките си страхове и неврози — е доста голям. Но „Спокойствие“, Инкорпорейтид не може да се примири с това. В края на краищата — една палава усмивка заигра ъгълчето на устните му — единственото, което има значение за нас, е вашето състояние. „Спокойствие“, Инкорпорейтид е твърдо решена да помогне на всички вас — ето защо ви представяме новата

ни оферта за терапия. Както може да видите от промоционалните ценоразписи, които ви предоставихме след края на прожекцията, тарифите ни са гъвкави и с възможност за индивидуално договаряне. Цените започват от \$ 100 000 за Blu-Ray видеозапис и \$ 500 000 за присъствие на живо тук, в залата. Ако имате въпроси, не се колебайте да ги зададете на любезните ни служители. Благодаря ви за вниманието.

Тътъридж слезе от подиума под звука на аплодисменти и шумолене на хартия. Докато крачеше към площадката за пушене, извади телефона си и с едно докосване набра познатия номер.

— Стамфорд — изля в слушалката той — разпоредете почистване, като искам да обърнете особено внимание на клетка 16-Е. Да, последният посетител се поувлече малко с баща си. Не, това не е ваша работа — трупове и прикриването им са работа на полицията, в крайна сметка, за това им плащаме. И подгответе полигона за следващия ни клиент.

ДЖОНАТАН И ЗВЕЗДИТЕ

Когато звездите над Резедавата Гора започнаха да изгасват една след друга, никой не се разтревожи кой знае колко. Така или иначе щеше да се окаже, че причината е или пишман-астролог, който в опита си да излъже, е пренаредил картата на небето, или крадлив елф, който е решил да оборудва вилата си с чисто ново съзвездие, или обиден на света дракон е решил да пренесе семейното си богатство в паралелна вселена. Неща като това се случваха почти всеки месец, особено последното — всички знаеха колко честолюбиви са драконите и колко ревностно се отнасят към всичко, което попадеше под графата „Наследство“, особено към звездите и останалите небесни тела, предаващи се от поколение на поколение. Така че видът на постепенно опустяващото небе не изненада никого. Обитателите на гората вдигнаха рамене и зачакаха всичко да си дойде по местата.

Когато звездите обаче останаха толкова, че човек можеше вече да ги изброи, без да използва услугите на местния звездомайстор, хората започнаха да се тревожат. За всичките 14 562 години от съществуването на Резедавата Гора се бяха случвали стотици хиляди случаи на кражби и други подобни инциденти, свързани с изчезващи небесни тела. Това обаче по никакъв начин не бе повлияло на плътността на звездното покритие — все едно човек да се опитва да открадне Тъмносивия Океан, използвайки лъжичка за чай. Единствено в случая на Великата Миграция на Драконите преди няколкостотин години небето бе попустило отчасти, но звездомайсторите бяха реагирали незабавно и след няма и седмица всичко бе както преди.

Този път обаче нещата явно стояха по различен начин. Звездомайсторите правеха всичко по силите си, но звездите изчезваха по-бързо, отколкото те успяваха да произведат. Тяхната гилдия бе отказала всички частни поръчки — нещо, което вбеси влюбените и мореплавателите — но дори когато пренасочиха всички свободни ресурси към общественения сектор, небето продължаваше да опустява. В гората започнаха да се носят слухове за възможен внос на звезди от

съседни вселени. Въпросите откъде кметът Скоулфийлд ще намери свободни средства и дали джуджетата ще бъдат принудени отново да слизат в изоставените диамантени мини се превърнаха в любима тема за дискусии в кръчма „Зелената котка“. Независимо от позицията си по този или онзи въпрос обаче всички спорещи бяха единодушни: в такава криза Резедавата Гора не бе попадала от самото начало на съществуването си.

Не след дълго слуховете за прогресивно опразващото се небе над гората достигна и до Централния Съвет на Горите в Арканиум. Върховният Горски Управител скръцна със зъби, защото в момента, в който служителите му съобщиха новината, той точно мислеше за предстоящата си отпусका в една хижа в най-затътената част на Бледорозовата Гора заедно с една неомъжена дриада от отдел „Човешки и нечовешки ресурси“. Тъй като перспективите за почивката му бяха многообещаващи, той реши да не се замисля прекалено много и нареди цялостен одит на Резедавата Гора, след което започна да стяга куфари и раници.

Три седмици по-късно одитът приключи. Тримата Горски обаче за съжаление не бяха успели да открият нищо. Единственото, което бяха постигнали, бе да си докарат масов главобол, причинен от 24-часовите разпити на дракони, магьосници, астролози и влюбени, всички завършили с плачевен резултат. Очевидно никой не знаеше защо звездите изчезват. А те продължаваха да гаснат една по една всяка нощ.

Горските бяха принудени да признаят с мънкане пред Върховния, че няма да могат да се оправят без помощта на Джонатан Деветте Пръста.

Комарът в „Зелената котка“, който преживяваше упадък след последната епидемия от ясновидство, изведнъж разцъфна бурно отново. Залаганията за колко време Джонатан ще успее да разплете мистерията се редуваха с облози колко дълго ще псува Върховният, когато всичко приключи. Всички знаеха колко последният мрази да дава отчет пред Ревизорите, приключващ с изречението „И тогава се появи Джонатан и реши всичко“.

Джонатан Деветте Пръста бе трън в очите (и в други части на тялото) на половината Резедава гора, на още десетина светове и на „Зелената котка“ в частност. Магьосник, който ненадейно бе решил да

стане частен детектив, пияница и женкар, притежаващ обаче почти неестествено шесто чувство — това бяха само някои от най-известните му характеристики, които биваха прошепвани с половин уста всеки път, когато някой новобранец се поинтересуваше от колоритната му личност. Най-интересното бе, че Джонатан всъщност имаше десет пръста на ръцете си като всеки нормален човек. Навикът му да си гризе ноктите едва ли не до кокал обаче му бе докарал въпросния прякор — лепнал му го бе шутът на крал Григорий по времето... всъщност, това е друга история, която няма нищо общо със Звездната Криза. Важното бе, че Джонатан много се радваше на прякора си и с дебилна радост твърдеше, че познава Резедавата Гора „като деветте си пръста“. След като изръсеше това, обикновено се хилеше на собственото си остроумие десетина минути. Никой друг не се смееше. Очевидно защо.

Тримата Горски успяха да намерят Джонатан полегнал под моста на Анасоновата Река — едно от любимите му места за изтрезняване. Когато най-сетне успяха да го изтръгнат от лапите на алкохолната дрямка, пред тях се откри друго предизвикателство — да го накарат да се заеме със случая. Деветте Пръста мърмореше с толкова чувство и красноречие, че можеше да накара феите на търпението да си прегризат гърлата от отчаяние. Този път обаче дори не се наложи да прибегват до заклинание за трезвеност — когато чу за какъв казус търсят услугите му, Джонатан скочи като младо еднорогче, самоизтрезни се за норматив и припна към сградата на Горското. Тримата Горски едва успяваха да го следват.

Джонатан влезе на бегом в Петоъгълната Зала, кресна на опулените секретарки да му донесат кафе и цигари, с размах седна зад масата и започна да чете докладите от одита с мълниеносна скорост. Когато най-накрая кафето пристигна, той вече бе успял да изчете всички бумажки, сумтейки недоволен и водейки си записки (с молив на покривката, ама кой ти гледа...) и бе успял да пофлиртува с Главната Инспекторка — доста успешно, ако се съди по руменината, избила по бузите ѝ.

Кафето изчезна със същата бясна скорост, с която бяха изчетени докладите. Деветте Пръста се оригна доволно, изпъна обутите си в прокъсани ботуши крака върху покривката, която отдавна вече не беше бяла, запали цигара и заяви, че ще мисли. Всички в Петоъгълната Зала

притаиха дъх — къде от уважение към мисловния процес, къде от непоносимата смрад на фасата.

— Проверихте ли в антикварните къщи? — изстрелваше той въпроси един след друг между две дръпвания.

— Да, Джонатан — кимаха Горските...

— Говорихте ли с Тревичко? — Така наричаха председателя на Драконовия Съвет — заради любовта му към салатите, отровназеления му цвят и невъзможността да запомнят истинското му име, състоящо се от около тридесетина букви, сред които една-две гласни (никой не беше съвсем сигурен).

— Да, Джонатан...

— С нимфите от Крайречието?

— Да, Джонатан...

— Значи всичко е ясно! — Той загаси фасата си в покривката (вече се виждаше как от ушите на домакинката излизаха облачета пушек), скочи ентузиазирано и подвижна на Горските: — Хайде! Да се разходим до Мъглотрън!

Опулените от изненада погледи на присъстващите бяха безценни. Не че Джонатан и друг път не бе правил подобни безумни изказвания, но сега очевидно бе надминал себе си. В Мъглотрън живееха две-три семейства британски мъглюди — същества, известни с неописуемата си кроткост и благи характери. Бяха ги прогонили от Немагическата Земя преди десетина години, понеже на някой му бе хрумвало, че мъглите са национална забележителност и не е добре за туризма някой да ги яде денонощно. Оттогава насам те се бяха заселили край Мъглотрън и се бяха превърнали във всеобщи любимци. В Годината на Хубавото Време магьосниците дори понякога обединяваха сили, за да изпратят малко мъгла като хуманитарна помощ за гладуващите там.

Когато стигнаха до Мъглотрън, бе станало обед и всички семейства бяха излезли на полето на пикник. Околните хълмове бяха покрити с гъста мъгла и всички, както изглеждаше, се бяха нагласили за обилен обяд. Джонатан огледа насъбралите се мъглюди за части от секундата, посочи с пръст един и викна:

— Ей тоя!

Горските не схванаха много-много за какво иде реч, но за всеки случай го сграбчиха за ушите. Останалите нададоха вой, когато видяха,

че малтретират един от техните, но виновният вид на заловения говореше сам за себе си и протестите бързо секнаха.

— Как позна, че е той? — надпреварваха се да питат после всички, докато черпеха Джонатан в „Зелената котка“, като през това време се любуваха на все повече отрупващото се със звезди небе над Резедавата Гора.

— Много просто: всички останали бяха вперили лаком поглед към приближаващата се мъгла, само нашето момче не изглеждаше толкова гладно.

— А откъде ти хрумна идеята за мъглюд-звездоядец? Такова нещо се случва за пръв път!

— Нали знаете — когато всички обичайни заподозрени са невинни, единственият, който остане, няма как да не е виновен. А всъщност самата идея за звездояден мъглюд не е чак толкова странна. Има същества, които ядат далеч по-странни работи — патладжани например — отвърна Джонатан, потръпвайки с погнуса и си заръча още една водка.

ЛАБИРИНТЪТ НА ВЪЗМЕЗДИЕТО

Ако не беше влагата, която се просмукваше като бавнодействаща отрова в костите ѝ, Сюзън едва ли щеше да се събуди скоро. Имаше чувството, че предната вечер е изпила поне хиляда коктейла, обиколила е стотина нощни клуба и е въртнала около десетина хиляди танца. Цялото ѝ тяло я болеше, главата ѝ щеше да се пръсне, ушите ѝ пулсираха с ритъм, който би засрамил всеки DJ, а на всичкото отгоре и тази влага...

Влагата. Откъде, по дяволите, се беше появила тази влага? Апартаментът ѝ не бе кой знае какво — всъщност, беше подарък от родителите ѝ по случай дипломирането ѝ и повече наподобяваше поохетяла, някога луксозна кутийка за бижута, грабната на разпродажба в горен Манхатън — но в него никога не бе имало кой знае колко влага. Хлебарки — от време на време, лоши миризми благодарение на съседите — дал господ, но влага...

Ясно беше, че без отваряне на очи няма да стане. Сюзън въздъхна и повдигна плахо клепачите си, сякаш се боеше, че към тях има привързан детонатор на бомба. Обикновено сутрин след купони усещането бе точно такова — светлината нахлуваше в изтерзания ѝ мозък със силата на десетина тона тротил. Сега обаче положението бе коренно различно — очевидно, освен влага тук — където и да беше това „тук“, понеже със сигурност не си беше у дома — имаше промоция и на мрак. Единствената светлина в цялото помещение бе малък мръснооранжев светодиод, който периодично примигваше с упоритостта на развален зъб.

Сюзън се опита да се изправи. Неуспешно — освен че тялото ѝ имаше подвижността на парцалена кукла, от която някой тихомълком бе извадил теления скелет, усети, че китките ѝ са привързани с лейкопласт към някаква тръба. Тя дръпна един-два пъти с надеждата, че ще успее да се освободи. Чувстваше се, че тръбата поддава, но след като през главата ѝ мина мисълта, че това може да е част от газова инсталация и задушаването определено не е за предпочитане пред

обездвижването, на бърза ръка прекрати опитите да се прави на Джеймс Бонд.

— Виждам, че си се събудила, Сюзън — обади се странен кънтящ глас, който като че ли идваше от всяка една отделна точка на помещението.

— Кой си ти, мътните да те вземат, и защо, по дяволите, съм тук? — изкрещя девойката. В действителност обаче думите излязоха от устата ѝ с нещо, което повече приличаше на хрип от дробовете на астматик, отколкото на крясък.

— Искам да си поиграем, Сюзън. Нали това обичаш да правиш: да си играеш... с мъжете в живота си? Не съм сбъркал, нали? Падаш си по игричките.

— Виж какво, приятелю, очевидно си прекалил с гледането на „Убийствен пъзел“, но ако обичаш, престани с простотиите и ме пусни. Отсега ти казвам, че няма да си режа ръце, крака и така нататък, за да се освободя. Това не е филм, а и полицията, за разлика от филмите, по всяка вероятност вече ме издирва...

— Да си режеш ръце или крака? О, не, Сюзън, не съм чак толкова животно, а и филмът беше доста слаб, за да съм му фен — прекъсна я гласът. — Всъщност, даже веднага ще те освободя. Не ми се иска да отлагам забавлението.

Тръбата, към която бяха вързани ръцете ѝ, изсъска и се раздели на две. Явно не беше газова, помисли си Сюзън и се прокле за нерешителността. Ако се бе опитала да я изкърти, сега преимуществото (дори да се състоеше само във фактора „изненада“) щеше да е на нейна страна. Тя измъкна примката от долната част на тръбата и не след дълго успя да свали хлабавия лейкопласт.

— Добре, благодаря за проявата на здрав разум. Сега какво ще кажеш за още една малка крачка напред: би ли пуснал осветлението? Или поне се покажи, за да знам с кого говоря. Пък и предполагам, че ако ще ме изнасилваш, ще искаш да гледаш...

— Секс? — засмя се невидимият глас. — Сюзън, Сюзън... да те плаши човек със секс е все едно да плашиш наркоман с евтино лепило. Някога исках да правя секс с теб, това е истина, но се отказах — след като се убедих, че за теб... както и за всички останали уличници като теб... сексът е нещо средно между разменна монета, път към

финансово обезпечен живот и способ за доминиране и издевателстване над всички останали.

— Кой, по дяволите, си ти?

— Името ми надали ще има значение за теб. В крайна сметка, едва ли си спомняш имената на всички мъже, с които си се гаврила от времето на първата си менструация насам, нали? Съмнява ме, че паметта ти пази нещо друго, освен банковите сметки на любовниците ти. Нека кажем, че за разлика от теб, аз помня доста неща. А и съм доста по-злопамятен от теб. Навремето пътищата ни се преплетоха, но финансите ми тогава не бяха това, което са сега. Ти ме отряза. В известна степен, на теб дължа сегашното си „аз“. Тогава се замислих, че надали само моята скромна личност е пострадала от огромното ти его. След това предположих, че по широкия свят гъмжи от създания като теб. И тогава разбрах, че съм открил новото си хоби. Възмездие.

Гласът замлъкна за известно време. Сюзън даже вече мислеше, че непознатият е изключил интеркома, но след доста продължителна пауза той пак заговори:

— Сега съм богат, Сюзън. Днес със сигурно би си легнала с мен, след като осъзнаеш каква солидна материална изгода би имала от мен. Само че моето богатство вече не купува жени. Удоволствието не е същото, като от... възмездието.

Ето пак. За втори път гласът употребяваше тази дума. Сюзън не издържа и извика:

— Какво възмездие, да му се не види??? За какво говориш???

— Ще разбереш, Сюзън. Сега върви. Свободна си. Има малка уловка обаче — за да стигнеш до външния свят и отново да започнеш да лееш отровата си сред мъжката част от населението, трябва да минеш през Лабиринта. Моят Лабиринт. Създал съм го с много любов и старание — специално за вещици като теб. Гледай на него като на ретроспекция на целия ти пуст и безсмислен живот. Сбогом, Сюзън.

В далечния край на помещението се раздаде глухо скърцане. Непознатият бе отворил вратата, водеща към... какво? О, няма значение, помисли си Сюзън, само и само да успее да се измъкна навън в цивилизацията, ще издира кой е този откачалник и ще го съдя до дупка. Богат, казваш? Още по-добре.

Тя се втурна навън със стиснати юмруци — в случай че ненормалникът я причаква отвън и все пак реши на изпроводяк да я

изнасили.

Зад вратата нямаше никой. Не беше и толкова светло, колкото очакваше — в коридора, който започваше навън, цареше някакъв странен, гноясал, прашен полумрак, който ѝ напомни за мазето на малката къща в провинцията, където бе израснала навремето с родителите си. Стените и таванът бяха напукани и влажни. Подът бе покрит с жълтеникавосиви камъни, приличащи на кости на някакво странно животно, излязло от снимачната площадка на „Джурасик Парк“.

Сюзън тръгна колебливо напред. Босите ѝ крака не издаваха почти никакъв звук, но гледката на мрачния коридор я караше да се съмнява, че дори и да беше с токчета, пак щеше да чуе нещо. Тишината бе всепоглъщаща.

Не след дълго стигна до първото разклонение. Гадината не беше излъгала — това си беше лабиринт. Зачуди се дали да остави някакъв белег, но наоколо нямаше нито камъни, нито клони, нито нещо, с което да драсне по стената... Щеше да се наложи да мине и без това.

След известно време подмина второ разклонение, после трето, после хиляда и десето... Спря да ги брои след около час лутане. Нямаше никаква система, за която да се хване: коридорът бе един и същ във всяка една своя част. Нямаше по-широки и по-тесни врати, нямаше течение или полъх, който да ѝ подсказже, че свободата е в тази посока...

Изведнъж тишината, обгърнала измореното ѝ тяло, помръдна. Дочу ѝ се странен, полумъртъв стон, разнесъл се някъде отпред. Тя подскочи и се затича, призовавайки на помощ малкото си останали сили. След малко стигна до поредното разклонение на лабиринта. А там...

Там, подпрян на стената, разделяща двата коридора, я очакваше кошмарът. Сюзън никога не бе имала кошмари, но в момента, в който съзря създанието, разбра точно как се чувстват хората, прекарали една нощ в сънища на ужаса.

Нещото (езикът ѝ не можеше да се обърне, за да го нарече „човек“, въпреки че очевидно някога бе било именно такава) бе покрито с изгнили дрипи, които някога явна са били дрехи. Краката му, покрити с язви и лишеи, от които течеше гной и лимфа, от коленете надолу представляваха две оголени кости, зациментирани яко в

правоъгълен блок, като в пародия на стар гангстерски филм. От ръцете му висяха парчета месо, които се лющеха и падаха на земята с глухо тупване при всяко едно негово движение. Косата му бе рядка и мазна, кожата на лицето му бе съсухрена и пожълтяла като стара хартия, очите му бяха кървясали и изхвъркнали от орбитите, а зъбите му се люлееха при всяко едно вдишване и издишване, подобно на вехта циганска ограда, клатена от ураганен вятър.

Сюзън обаче забеляза това единствено с крайчеца на очите си, тъй като бе прекалено заета да наблюдава стомаха на съществото. Той бе пробил изтънялата кожа на корема му и бе провиснал навън, парцалив и вехт като торба на скитник. От повечето дупки се процеждаше зеленикава, примесена с кръв течност, от която се носеше рязка смрад на спирт.

— Сюзън... — изхриптя съществото. Девойката изпищя и се метна назад. Главата ѝ с глух удар срещна каменната стена, но шокът бе прекалено голям, за да усети каквато и да било болка.

— Кой си ти???

— Сюзън... аз съм... Марк... — Думите излизаха бавно и зловонно от устата на съществото. Изглеждаше така, сякаш самият говор му причинява болка, но няма как да спре да бърби, понеже нещо по-силно от него го кара да продължава да приказва:

— Марк... гимназията... помниш? Молих... дама... на бала... ти ме отрязва... подигра... Пропих се... уискито... забравя... за... теб...

Сюзън бавно тръгна да се измъква, без да отлепя гърба си от стената. А всъщност и да искаше, едва ли щеше да успее да отлепи очи от съществото (*Марк?*), чиито думи продължиха да се блъскат и да отскачат от стените на лабиринта дори когато го изгуби от поглед:

— Сюзън... обичам... ела...

Девойката се втурна напред, забравила за умората, жаждата и изранените си крака. Тичаше така, сякаш половината дяволи от ада я гонеха по петите. Хриповете, които излизаха от устата ѝ, бяха неразбираеми, но ако човек се заслушаше, можеше да улови частици от думи: „... сън...“, „... не е истина...“, „... прости...“. Само още десетина метра, увещаваше сама себе си Сюзън, още малко и ще изляза навън, а там... там кошмарът лесно ще изчезне: два-три коктейла, няколко хапчета и една-две сесии при психотерапевт щяха да направят живота по-розов и по-малко...

Кървав.

Думата „кървав“ удари спирачки и закова в центъра на мозъка ѝ, разпилявайки като пилци останалите несвързани брътвежи наоколо.

На следващото разклонение, изпречило се на пътя ѝ, бе зациментирано друго същество/човек/труп. Кожата му бе осеяна с множество малки прорези, от всеки от които се просмукваше кръв. Капките сякаш неохотно се откъсваха от тялото и падаха с весел звук в локвата, която заобикаляше циментовия блок като езерце. Пролетен дъжд, налудничаво си помисли Сюзън. Дъжд, който капе в езерото край нашата вила... сега ще затвора очи и когато ги отвори отново, ужасът ще е изчезнал... само дъждът ще капе в езерцето... и малкият водопад, в който се къпехме с мама и татко, ще ромоли...

Само че не беше водопад. А кръвта на съществото, която се изливаше от прерязаните му като буквата „Т“ вени.

— Сюзън... ти ли сии?... Аз съм Пиер... от колежа... — заговори съществото с мъка. — Прости ми... знам, че това не беше решение... но не исках да живея без теб...

Писькът на Сюзън заглуши остатъка от думите на създанието. Продължи да пищи, докато тичаше, препъвайки се и залитайки, обзета от безумната мисъл, че всичко това ще свърши след броени мигове, че краят на цялата тази лудост е ето там, след онзи завой, след още няколко разклонения, още малко и ще излезе в края на лабиринта...

Непознатият обаче си бе свършил работата перфектно. Лабиринтът сякаш бе построен в балната зала на ада: огромен, потискащ, безкраен... ужасен. Полуобезумялото ѝ съзнание тихомълком регистрираше труп след труп, които ѝ махаха с остатъци от ръце, хриптяха името ѝ, мъчеха се да помръднат циментовите блокове, сковали краката им, за да се втурнат в преследване на бленуваната девойка, също както едно време... Ето, подминахме Джордж, който ѝ бе предложил да се оженят... тя го бе отрязала, а той бе отишъл като доброволец в Ирак... мда, гранатомет... сега бе съшит като чудовището на Франкенщайн, събран по парчета от неизвестната сила на създателя на лабиринта... здрасти, Джордж, извинявай, че се държах като уличница... я, а това не е ли Майки... него къде го бяхме зарязали? А, май във фирмата... беше се прибрал при жена си, седнал в колата, затворил вратата на гаража и пуснал двигателя... как си,

Майки, кървавочервеният цвят на лицето много ти отива, честно... и Роналд... и Стан... и Айра...

Сюзън се строполи на земята. Дробовете ѝ отдавна се бяха предали и в момента изтласкваха някаква странна смес с ацетонов привкус вместо дъх. Краката ѝ бяха изранени до кръв. Ноктите на двете ѝ ръце бяха впити дълбоко в дланите, късайки парчета месо от тях с надеждата да задържат съзнанието ѝ в реалния свят. Напразно.

Девојката си пое дъх и започна да се смее истерично. Дори и хрипкавият кикот обаче не успя да заглуши стоновите на съживените трупове, които шепнеха от всяко кътче на лабиринта: „Сюзън...“, „Сюзън...“.

Тя посегна плахо към лицето си и заби нокти в очите си. Смехът ѝ прерасна в писъци. Двете очни ябълки изскочиха от орбитите учудващо лесно, паднаха на земята, бавно се претърколиха и спряха, опрели в стената. Продължавайки да пици, тя започна да дере гърлото си, като спираше от време на време, за да събере в шепи рукналата кръв и да я размаже по ушите си в опити да накара гласовете да замълчат. Също напразно.

* * *

Когато и последният писък заглъхна, в лабиринта се възцари мъртвешка тишина. Не след дълго тихи стъпки се приближиха към купчинката плът, която някога бе представлявала една твърде търсена блудница. Сянката на странника, създал лабиринта, протегна ръка и взе в шепи двете окървавени очи. Блясъкът на лудостта в тях бе единствената светлинка в непрогледния мрак наоколо. Непознатият мъж се усмихна невесело и закрачи по коридора, следвайки маршрут, който бе известен само на него. Не бързаше, въпреки че следващата му задача го очакваше. Но първо трябваше да свърши нещо важно. Нещо естетично.

* * *

Влюбената двойка излезе от нощния клуб със смях. Двамата се залутаха из мрачните улици, търсейки някоя забутана уличка в този не по-малко забутан град, където да се понатискат на спокойствие, мечтаейки за момента, в който родителите на един от двамата няма да са си вкъщи. Когато най-накрая откриха такава, момчето притисна момичето до някаква ограда и я зацелува страстно. Така прекараха известно време, докато девойката, останала без дъх от ласките на любимия си, не отвори очи и не подскочи:

— Карел, къде си ме замъкнал, по дяволите? Виж само тази гадост?

— Нима се притесняваш да ни гледат? — засмя се младежът и понечи да я целуне отново.

— Не, разбира се, ама погледни каква грозотия! Тръпки ме побиват!

— Е, чак пък толкова отблъскващ не съм — ухили се момчето.

— Не ти, идиот такъв! Оградата!

— Щом казвате, милейди...

Кавалерът ѝ се поклони театрално и я задърпа към главната улица. Момичето не успя да се сдържи и хвърли един последен поглед към отвратителната ограда на също толкова отвратителната и огромна къща.

Какъв извратеняк трябва да си, за да си облицоваш оградата с имитация на хиляди човешки очи...

КОТЕНЦЕТО

— Мило-о-о, ще изхвърлиш ли боклука на излизане?

Джеймс вече закъсняваше солидно за работа, така че изобщо не му беше до боклуци, но когато благоверната му използваше „Мило“, разтегнато на 10–15 секунди в стил „Лучано Павароти тренира за световен рекорд“, знаеше, че няма друг избор. Въздържа се от хаплив коментар, въздъхна наум и се върна, за да поеме торбата с отпадъците от ръцете на Лили. Нямаше какво да направи: в момента, в който се опиташе да каже дори и една дума, съпругата му щеше да го навре там, където слънце не огрява, с добре подбран и отработен репертоар (*„И без това се трепя по цял ден, а и трябва да вървя подир задника на майка ти, няма ли да я натикаш в някой старчески дом, че на всички ни да полекне малко...“* и така нататък).

Когато зави зад блока — за да стигне до контейнера, трябваше да мине по съвсем различен и доста по-дълъг път от този, водещ към метрото и съответно към работата му — първото нещо, което му се наби в очи, бе котето. Господи, колко беше мърляво! Сякаш някой целенасочено го бе овъргаял в катран и перушина, след което щедро го бе полял с коктейл от развалена супа и лакочистител, а след това благодушно му бе позволил да се изкъпе в селска тоалетна тип „нужник“. Смята се носеше на талази — имаше чувството, че очите му почват да сълзят. Дори и през сълзите обаче нямаше как да пропусне гледката на две пронизващо сини очи, които го гледаха изпитателно през сплъстените миризливи валма козина.

След като носът му попривикна малко, Джеймс предпазливо започна да се приближава към контейнера — едно, че трябваше все пак да се отърве от торбата с боклуци, а и все пак животинката бе толкова дребна и беззащитна, че дори визуално-обонятелният шок не успя да попречи на съжалението му. Обожаваше котки. Ако не бяха двете вещици — майка му и съпругата му, господ да поживи проклетията им — сигурно апартаментът му досега щеше да се е превърнал в илюстрация от „Д-р Дулитъл“ поне десет пъти.

А животинката наистина беше сладка. Очевидно под пластове мръсотия, грижливо скътано като съкровищата на Индиана Джоунс, се криеше сиамче на не повече от 5–6 месеца. Можеше да се обзаложи на едногодишна заплата. Котето го гледаше изпод вежди с онзи изпитателен поглед, който сякаш казваше „Внимавай, ако подходиш внимателно и с такт към мен, може и да ти позволя да ми станеш приятел“, на който бяха способни само сиамците. Беше мило... но, господи, колко беше мърляво!!!

Джеймс предпазливо метна торбата със сметта в контейнера. Въпреки че бутилките, останали след миналоседмичните запои на майка му, издрънчаха твърде недискретно, котето не помръдна. Продължаваше да го наблюдава изпитателно, но нито ръмжеше, нито съскаше, а и позата му бе същата, без намек на онази извивка на гърба, която предсказва единствено и само неприятности на човека отсреща. Джеймс се окуражи (в крайна сметка една-две драскотини нямаше да съборят здрав човек като него...) и протегна ръка. Котето не се заинтересова кой знае колко. Джеймс въздъхна и, чувствайки се като последен идиот, направи лодка с ръце. *Идвам с мир, землянино — заведи ме при водача си...*

Котето не се поколеба нито за секунда, стана, протегна се и легна в ръцете му. Спокойно щеше да се събере и в едната му шепа: толкова беше дребно, че Джеймс изобщо не обърна внимание на противното усещане, сякаш е взел в ръка топка косми от канала на банята. „Милото...“, помисли си той. Думата „мило“ се замота из съзнанието му, разбутвайки някакви странни, но мъгляви спомени за някой, който май щеше да му опява, но тъй като не намери плодородна почва, в която да се зарови и да покълне, тихомълком се изниза през задния вход.

Джеймс реши, че днес не е хубав ден за работа. По дяволите, не беше отсъствал от работа през последните 15 години: ако искаха, нека го уволняваха, нека го наказваха — майната му и на шефа, и на цялата капиталистическа система. С труд успя да се качи на петия етаж, тъй като не му бе лесно да натиска бутоните на асансьора с лакът, но когато работата опря до отключване на входната врата, се предаде. Нямаше как да бръкне в джоба си, без да пусне котето, а незнайно защо се страхуваше, че то може ненадейно да си промени решението и да избяга.

Натисна копчето на звънеца — отново с лакът. Чу как жена му мърмори и половин час се опитва да открие ключовете. В края на краищата я озари прозрението, че всъщност са в ключалката, превъртя ключа, отвори вратата... и застина в ням ужас. Гледката на мърлявото животинче очевидно толкова я бе изумила, че цялата тирада, която несъмнено бе подготвила, се бе изпарила яко дим. Джеймс я избута с рамо и се насочи директно към банята. Докато къпеше котето, чуваше как някъде отдалеч се носят възмутените крясъци на двете жени. История, стара като света — колкото и да се мразят, жените винаги се обединяват, когато трябва да наричат задника на някой мъж...

След като смени поне десет води, смрадта полека-лека започна да отстъпва на уханието на скъп шампоан (ако Лили усетеше, че е използвал нейния, скандалът щеше да придобие свръхестествени размери). Странното беше, че на външен вид промяна нямаше — котето продължи да изглежда мърляво и неугледно, сякаш мръсотията се бе вкоренила дълбоко в самата структура на косъма и отказваше да си ходи. Въпреки това обаче по-фрапиращите пластове нечистотии се оттеглиха в канала и животинката придоби по-нормален вид. Джеймс мимоходом се замисли защо от момента, в който го взе, минавайки през цялата процедура по къпането, та чак до сушенето с една от кърпите на Лили (*днес явно бе ден за самоубийства...*) котето не е издало нито един звук. Вероятно просто бе стресирано. Да, сигурно в това бе проблемът.

Когато излезе с настръхналата животинка на ръце, съпругата му и майка му го емнаха на два гласа. Защо не си на работа, какво е това отвратително създание, защо мъкнеш боклуци у дома, сигурно е пълно с бълхи и болести, кой ще го гледа, след като ти по цял ден си на работа... Двете жени действаха в пълен синхрон: когато въздухът на едната свършеше, другата веднага поемаше щафетата, без да чака нито частичка от секундата. Ако не бяха 15-те му години брачен живот и 30-те на съвместно съжителство с майка му, Джеймс щеше сериозно да се замисли за близка среща с някоя мотриса от метрото преди работа. За изминалото време обаче толкова бе тренирал слуховите си рецептори и нервите си, че единствената му реакция бе да се усмихне мило и на двете, да им обясни тихо и спокойно, че котето остава, а ако двете харпии мислят да изхвърлят някого, да имат предвид него, но да се замислят кой щеше да им плаща козметиката, фитнесите и литрите

алкохол. След като изчака търпеливо втората вълна от клетви и ругатни да отmine, отново им се усмихна по най-милиа възможен начин (тъй като знаеше, че това ги вбесява най-много), остави котето в своята стая и тихо затвори входната врата. Много тихо.

Както и очакваше, никой не му направи забележка за това, че е закъснял за работа. Оставащите 5–6 часа в офиса му се сториха като години. Нямаше търпение да се прибере у дома, да изтърпи десетина минути сквернословия, да се затвори в стаята си и да се опита да си поиграе с котето. Острият му, пронизващо син поглед бе постоянно пред очите му. Силно се съмняваше, че животинката в напласеното си (или заплашително, един господ знаеше...) състояние ще е в настроение за мъркане, игра или гушкане, но човек поне трябваше да опита. В крайна сметка, не можеше през целия си живот да попада все на създания, които да го унижават, пренебрегват или мразят. Все някъде по света трябваше да има някой, който да го обича. Ако ще този някой да беше просто едно малко и неугледно коте.

Когато най-сетне работният ден свърши, Джеймс излетя от офиса като Супермен. Струваше му се, че едва докосва стълбите, а метрото сякаш летеше като онези хипербързи влакове в Япония. Докато изкачваше стъпалата до апартамента си на един дъх (нямаше търпение да чака асансьора), мислено си представяше малкото пухкаво същество на коленете си, което несъмнено също цял ден търпеливо бе чакало да бъде помилвано...

Отключи вратата и смутено пристъпи прага. Несъзнателно се бе свил, сякаш очакваше удар (в интерес на истината, с жена и майка като неговите човек никога не можеше да бъде сигурен в нищо). За негово голямо учудване обаче сред четирите стени го посрещна пълна тишина. Нямаше крясъци, нямаше псувни, телевизорът не гърмеше както обикновено и не бълваше поредната мексиканска теленовела... Не се чуваше и дрънченето на чаши и бутилки откъм стаята на майка му. Последното вече го накара да се замисли. Можеше да повярва, че двете змии са изразходвали злобата си през деня до такава степен, че не им е останал материал за ругатни. Можеше да повярва, че най-накрая здравият разум е надделял и някоя от двете най-накрая е спряла телевизора (сигурно за пръв път, откакто го бе купил). Но майка му да не се налива с промишлени количества алкохол... това не можеше да

бъде. Не се бе случвало през последните 30-ина години, значи нямаше как да се случи тепърва.

Бутна предпазливо вратата на стаята, където майка му се бе загнездила преди сякаш хиляда лета („само за малко, да знаеш, докато си стъпя на краката...“). Тишина. Беше толкова тихо, че чуваше как молекулите прах се удрят една в друга и се разбягват отново в различни посоки. Опита се да запали лампата. Крушката не светна. Е, вероятно късо съединение... или някаква друга глупост — майка му беше като магнит за произшествия.

Отвори вратата на малката стаичка, която някога бе съпружеска спалня, а от известно време насам бе превърната от жена му в място, където може да се скриеш от съпруга си, когато иска внимание, за да кудкудякаш по телефона, да ядеш пияни вишни и да смучеш джин, ако успееш да откраднеш от запасите на свекърва си. И там бе тихо. Нямаше го и тежкото дишане в стил Дарт Вейдър, което бе запазена марка на Лили след третата бутилка. Осветление също нямаше. Ако не беше бледата светлина в коридора, щеше да се успокои, че е станала авария или някой от бушоните е изгърмал. Инсталацията обаче беше наред... за разлика от почти всичко останало в апартамента.

Джеймс реши, че преди да прави каквото и да било, няма да е лошо да изпуши една цигара в кухнята. По принцип се мъчеше да ги откаже, но от време на време нервите му просто приплакваха за една-две дози никотиново успокоение. Криеше един резервен пакет в коша за пране — едно от местата, където жена му рядко, ако не и никога, не поглеждаше. Бръкна на сляпо вътре, измъкна опипом една полусмачкана цигара, щракна със запалката и влезе в кухнята, без да пали лампата — очите му вече бяха успели да посвикнат с полумрака в апартамента.

След като издиша дима от първото дръпване, дочу някакъв странен шум от ъгъла. Чак тогава си даде сметка, че това беше първият звук, който чуваше, откакто се бе прибрал.

Беше мъркане.

Напипа ключа за осветлението и го натисна. Светлината му се стори невероятно ярка, независимо от факта, че собственоръчно бе сложил от онези отвратително мъждукащи енергоспестяващи крушки, на които човек не можеше да уцели и собствения си задник. Присви очи и зачака зрението му да посвикне. Когато това стана, първото

нещо, което забеляза, бе котето, седнало невъзмутимо на кухненската маса. Наистина мъркаше. Мъркаше така, че сигурно и съседите от горния етаж го чуваха. Пронизващите му сини очи все така изпитателно гледаха Джеймс, преценявайки приятел ли стои насреща или враг.

След няколко ужасяващо продължителни секунди зениците на мъничето се присвиха и налудничавият пламък, който гореше в тях още от момента, в който се видяха до контейнера, угасна. То се изправи, протегна се и отново се излегна на масата, връщайки се към заниманието си отпреди да бъде притеснено от запалената лампа. Беше затиснало с лапа нещо и подобно на куче замислено го гложгаше — не с апетит, а по-скоро с улегналото спокойствие на човек, който върши сериозна и отговорна работа.

Съзнанието на Джеймс отказа да разпознае предмета, който дъвчеше котето. Част от мозъка му разпозна в края на котешката играчка масивния златен пръстен, който толкова често се бе срещал с лицето му по време на обучаващите плесници на мама. Останалите мозъчни клетки обаче не му обърнаха внимание. Бяха прекалено заети да ликуват. Най-накрая си бе намерил приятелче. Някой, който да го обича заради това, което е. Някой, който да му мърка, да го гледа с предани очи и да го отървава от проблемите на всекидневието.

Джеймс се отпусна на един от столовете в кухнята, ухилен до уши. Котето възприе това като покана и за секунди се намъкна в скута му. Той започна да го милва.

Котето продължи да дъвче окървавения пръст.

И мъркаше.

ТЕЛЕФОНЪТ НА КРАЛЯ

Ричард допи отвратителното еспресо и махна с ръка на сервитьорката за сметката. За пръв — а най-вероятно и за последен — път сядаше в това забутано заведение. Масите бяха прекалено близо една до друга, кафето имаше вкус на чай от картофи, а вълните цигарен дим, които се разливаха една върху друга в застоялия въздух, всеки момент можеше да докарат на някого сърдечен пристъп, емфизема или и двете. Когато погледна касовата бележка, мислено прибави още една черна точка към и без това нарастващия списък с гадости в това кафене — 10 долара за чашка кафе! Господи!

Той въздъхна и започна да прибира по джобовете си всичко, което бе разпилял по масата, подобно на амбулантен търговец: вестник, запалка, цигари, ръкавици, шапка, мобилен телефон... В последния момент, преди да прибере последното нещо от замазаната покривка, се сети, че всъщност не притежаваше телефон. Никога не бе имал необходимост от подобна играчка — в крайна сметка, ако притрябваше чак толкова на някого, имаше толкова различни начини да го открият: домашни телефони, служебни телефони, електронна поща, Facebook... абе с две думи, желание да имаш, а способ ще се намери, както казваше покойният му баща.

Въпреки всичко обаче не се чувстваше като добър самарянин, затова тихомълком прибра телефона заедно с ръкавиците си. Нямахше как да обикаля като цветарка по масите и да пита „Някой да е забравил/загубил нещо?“. Мамка му, не и в това заведение. Пък и като огледа клиентите, едва ли някой от загубеняците, насядали като квачки наоколо, разполагаше с достатъчно пари, за да си позволи (*един бърз поглед, докато прибираме играчката в джоба... м-м-м, НТС, последен модел, браво...*) чак толкова специален смартфон. Един-двама от брадясалите типове изглеждаха (и смърдяха...) като притежатели на iPhone, но НТС в ръцете на някой от тях... хм, едва ли. Рик въздъхна и, чувствайки се като крадец, се изниза тихомълком от кафенето.

Когато се прибра у дома, извади новата си придобивка и внимателно я огледа. Не беше глупав — от многото гледане на криминални филми знаеше какво трябва да направи: първо да изключим GPS-модула, след това да се отървем от SIM-картата, възстановяване на заводските настройки... след това — честит ти нов телефон, Ричард Брикс.

Работата не тръгна добре. GPS-модулът бе изключен за секунди, но когато потърси SIM-карта, не можа да я открие. Всъщност, даже и място за такава нямаше. Ричард не беше кой знае колко на „ти“ с мобилните комуникации, но със сигурност знаеше, че на всеки телефон му трябваше SIM-карта, за да работи като хората. Независимо от това обаче смартфонът изглеждаше наред — нямаше предупредителни съобщения „Поставете карта“, нямаше знак за липсваща мрежа... с две думи, работеше, без да е способен да работи на теория. Когато се разходи из менютата, видя, че всичко функционира нормално... Е, едно нещо все пак не беше като хората — нямаше нито телефонен указател, нито списък с текстови съобщения, нито e-mail акаунт... нищо.

Ричард изхъмка неодобрително, изричайки наум тежки думи по адрес на собствения си късмет, който го бе снабдил с дефектен телефон, както и по адрес на майката на предишния собственик на джаджата. Следвайки някакъв неопределен импулс, той реши все пак да изпробва машинарията. Намери из менютата виртуалната клавиатура и по памет набра номера на бившата си жена. За момент се зачуди какво да й каже в случай че телефонът проработи — все пак не си бяха говорили от десет години, като последните реплики, които си бяха разменили на бракоразводното дело не бяха за пред малки деца — но пръстът му въпреки колебанията натисна бутона „Избери“ на сензорния дисплей.

От слушалката се дочу сигнал за свързване.

От изненада за малко щеше да изтърве телефона, но навреме успя да се окопоти и да задържи машинката в ръка. Не след дълго от високоговорителчето се разнесе и гласът на бившата:

— Да, кажете?

— Айлийн, здравей, Рик се обажда... — някак си успя да скалъпи две-три думи с прегракнал глас.

— Ричард! Не знаех, че най-накрая си си купил мобилен телефон — засмя се жена му (*бившата жена!*) от другата страна на линията. — Как си и по какъв повод си се сетил за мен?

Побъбриха си десетина минути на най-различни (и безболезнени) теми, без да засягат най-важната — събитията отпреди десет години, след което и двамата измърмориха по едно задължително като за край на разговор изречение (*„Трябва да се видим на кафе, да, непременно, ще ми е приятно, обади се, довиждане, беше ми приятно...“*) и затвориша. Ричард метна телефона на нощното шкафче, почти бегом отиде до кухнята и запали цигара. Ръцете му трепереха... и този път това не беше от факта, че в съзнанието му се е загнездила мисълта за Айлийн и за това, колко би ѝ прилягал един махагонов ковчег с черно-червена тапицерия.

Джаджата работеше. Не трябваше да работи по всички правила на логиката, но въпреки това работеше.

Сигурно е някакъв експериментален модел, успокои го разумната половина на мозъка му. Онези кожодери от Apple мислеха да създават подобен телефон без SIM-карта — нищо чудно HTC да са ги изпреварили. Както и да е — чудо голямо. Точно ще си поговориш без пари. Сега дишай спокойно, пуши и избягвай да мислиш за бивши жени, брадви, моторни резачки и прочие приятни неща.

Огънчето от фаса опари пръстите му. Беше изпушил цигарата за време, което си бе чист рекорд даже и за сериозен пушач като него. Докато гасеше остатъка от филтъра в препълнения пепелник, телефонът зазвъня. Ричард подскочи от изненада. Сърцето му заби лудешки. Успокой се, сигурно е собственикът на машинарията, сега ще му се извиниш и ще му го върнеш, повтаряше си той, докато краката му сами го влачеха към спалнята. Вдигна телефона и изрече с пресипнал глас:

— Ало?

— Здравейте, господине — дочу се тих и мек глас от другата страна на линията. — Доколкото бих могъл да предположа, днес сте се сдобили неочаквано с нов телефон. Мога ли да знам името Ви?

— Брикс... Ричард Брикс...

— Господин Брикс, радвам се да Ви чуя. Фактът, че ми отговаряте със сравнително изпълнен с разум глас, ми подсказва, че

най-вероятно все още не сте успели да използвате телефона. Нека Ви дам един съвет, господин Брикс. Недейте.

— Кой сте Вие? Телефонът Ваш ли е? Съжалявам, ще Ви го върна...

— Името ми няма значение, защото така или иначе нищо няма да Ви говори — прекъсна го събеседникът му. — Телефонът, за огромно мое щастие, не е мой. Въпреки това обаче съм направил страшно много проучвания и проследявания на тази... машинка... както и на предишните ѝ собственици. Затова, повярвайте ми, не говоря на вятъра, когато Ви казвам: НЕ ИЗПОЛЗВАЙТЕ този телефон!

— Какво искате да кажете?

— Господин Брикс, по силата на случайността — или на нещо друго — сте се натъкнали, без да искате, на телефона, принадлежал някога на Стивън Кинг, Кралят на хоръра. Самият Стивън Кинг неведнъж е заявявал в интервюта, че не притежава мобилен апарат, тъй като тези машини го хвърлят в ужас. Това, което е пропуснал да спомене, е фактът, че ужасът му се дължи не на нещо абстрактно, а на напълно реален телефон, който Кралят някога е притежавал. Сигурно сте чували, че личните вещи понякога попиват психическата енергия на собствениците си — именно затова екстрасенсите имат нужда от носна кърпичка, пръстен или портфейл, за да издирят някого или за да му предскажат бъдещето. А сега си представете, че личната вещ, за която говорим, е смартфон — умен телефон, прекарал доста време в ръцете на самия Крал на Ужасите...

— Говорите безсмислици!

— Бих искал да са — въздъхна гласът в слушалката. — Когато Стивън Кинг разбира в какво се е превърнал телефонът му, той го изхвърля на боклука. Оттам го прибира бездомникът Джейсън Бродли, който се опитва да направи снимка на себе си и приятеля си Майкъл — клошар като него. Часове по-късно двамата са открити овъглени в едно ъгълче на Мейн Стрийт, без никакви следи от бензин и прочие запалителни материали — спонтанно samozапалване, сигурно сте чували за него. Телефонът е намерен близо до телата от младия пожарникар Брус Трент, който се обажда на любовницата си от него няколко часа по-късно. Ден след това жена му и любовницата са открити мъртви: съпругата прерязала гърлото на малолетното девойче, след което се обесила на перилата на балкона. При гледката на двете

тела Брус полудява и изскача от прозореца на 30-я етаж. Телефонът обаче оцелява и преминава в ръцете на служителя на общинската морга в Сан Франсиско Байрън Струут. Чернокожият мъж изпраща SMS на свой приятел, пастор в лютеранската църква на квартала, за да се видят на кафе рано сутринта. И двамата не доживяват до разсъмване — Байрън се задавя с китайска курабийка късметче и се задушавя, а пасторът е убит от паднала статуя на Мария Магдалена. Телефонът е намерен от барман, докато чисти заведението след затваряне. Името на бармана е Макс Хоуп — вероятно Ви е познато от вестникарските заглавия преди години: човекът, който лежи в Шоушенк доживот заради опит за убийство на трима братя близнаци от Охайо. Вестниците пропуснаха да споменат, че Макс предишната вечер се е опитал да използва Телефона на Краля, за да звънне на един от братята да дойде и да прибере другите двама, пияни като мотики, от кръчмата му. И така нататък, и така нататък... Мога да Ви говоря още дълго време, тъй като телефонът е взел прекалено много жертви. Много Ви моля, господин Брикс, не позволявайте този списък да се увеличи.

— Вие сте... Вие сте луд, господине, който и да сте! Моля, не се обаждайте повече! — изхриптя Ричард и затвори. Дълго стоя, дишайки тежко, очаквайки дяволската машина да звънне отново, но телефонът мълчеше и се взираше в него с ослепелия си екран. Рик се върна в кухнята и се зае с любимото си занимание за успокояване на нерви: унищожаване на пакет Camel с индустриални темпове.

Изведнъж телевизорът на хладилника, поставен там в случай на интересни бейзболни мачове, за които не си струва да правиш постоянно рейдове за бира между кухнята и спалнята, се включи от само себе си. Изтерзаните нерви на Ричард изпъшкаха и предателски накараха ръката му да трепне. Пепелникът падна на земята и се пръсна на десетки късове озъбено стъкло.

Беше канал WTRM, който предаваше ексклузивна новина от мястото на събитието. Пухкава репортерка, явно току-що излязла по спешност от банята, оправяше мократа си коса и се опитваше да надвика огромното множество полицейски коли, наобиколили местопроизшествието. От несвързания разказ, очевидно импровизиран на момента пред камерата, се разбираше, че преди минути полицията е пристигнала по анонимен сигнал и е открила 35-годишната Айлийн Бейтс, разведена, насечена на парчета с нещо — по всяка вероятност

брадва — и разпръсната из цялата си къща. Според репортерката ченгетата мълчали къде точно е била намерена главата на жертвата, но добре осведомени източници, пожелали анонимност, споделили, че въпросното място е тоалетната чиния.

Ричард дръпна кабела на телевизора. Той се изключи с раздразнено пуфтене. Ричард кимна съгласно. И на него му се пуфтеше.

Значи онова, което откачалката му бе казала по телефона, бе вярно. Машинката работеше. И изпълняваше желаниа на всичкото отгоре. Имаше си собствена маймунска лапа за персонална употреба — лично негова си, поне докато някой не предявеше права върху джаджата, което най-вероятно нямаше да стане никога.

Телефонът продължаваше да се пули безмълвно. Ричард го взе и го включи. Да пробваме какво ще стане, ако го изпробваме на нещо неодушевено. Натисна бутона за активиране на фотоапарата. Появи се познатият интерфейс на камерата. Дотук нищо особено. Ричард насочи обективчето към парка от другата страна на улицата и докосна бутона за снимки.

Светкавица. Звук от фотоапарат. Нищо особено.

Поне на пръв поглед.

Не след дълго обаче го видя.

Първоначално си помисли, че гледа някакъв документален филм по Discovery Channel, един от онези, където снимат как пролетта настъпва, а след това ти го пускат обратно и на забавена скорост. Видя как тревата пожълтява и се сбръчква като лице на старица. Боята по пейките избледнява и започва бавно да се люци, а самото дърво, от което бяха направени, се изкриви и напука. Игличките на елхите придобиха нездрав и болнав цвят, след което клюмнаха нещастно надолу, сякаш свеждаха глави пред силата на каквото и да бе излязлото от камерата на телефона проклятие. Детската въртележка за секунди се покри с ръжда, а от дървените кончета наизлизаха червеи и личинки, които досега се бяха спотайвали, но бяха усетили, че вече е настъпило време да покажат лицата си пред света и да приветстват унищожението, бавно пропълзяващо навред из парка. Някъде в далечината се носеше отчаян плач на малко момиченце, което не можеше да повярва, че златистият ретривър, с който си бе играло допреди малко, в момента представляваше изцъклен и озъбен скелет с

остатъци от козина тук-там по кокалите, чиято зловеща белота изглеждаше странно на място сред останалата смърт, плъзнала неумолимо из квадратчето, уловено от визъора на камерата.

Чудесно, помисли си Ричард. Разсеяно метна фасата в кошчето и се запъти към дневната, за да вземе лист и химикал. Трябваше да си запише имената и телефоните на всички, които искаше да види мъртви. Всички, които навремето се бяха подигравали с него, бяха тикали колосалните си фишове за заплата в лицето му, бяха му се присмивали за това, че още е сам, че се развежда, че след развода остана без пукната стотинка... Беше време да си платят. Щеше да се обади лично на всеки един от тях, да си побъбри неангажиращо и накрая да им пожелае лек ден... или поне това, което им оставаше от деня.

Още докато се връщаше от дневната, носът му долови странна миризма, която определено не бе на място. Истеричното прихълцване на димния детектор в кухнята разсея съмненията. Фасът му бе подпалил кошчето, то на свой ред щедро бе предало един-два езика пламък на към кухненската завеса, тя пък на свой ред бе споделила усещането с масата и ламперията...

Ричард тегли една майна по адрес на собствената си мърлящина и се втурна към вратата. Тя не се отваряше. Опита се да метне един от столовете в прозореца, за да може да излезе оттам. Столът отскочи, все едно стъклото беше армирано. Докато се мятеше насам-натам в отчаяни опити да намери път за бягство, и другите стаи се включиха в огнения купон. Димът вече беше навсякъде. С насълзени очи Ричард хвана телефона и докато дробовете му се раздираха от кашлица, набра 911. Спокойно, сега ще пратят помощ, пожарникарите за нула време ще угасят огъня и всичко ще е наред, опитваше се да се самоуспокои той, докато чакаше някой да вдигне телефона. Вместо обичайното „911, какъв е проблемът Ви?“ от другата страна на слушалката обаче се раздаде спокоен глас, познат на всеки американец от телевизионни интервюта, записи на аудиокниги и радиопредавания:

— Мистър Брикс... разбрах, че сте намерили телефона ми.

ИМАШ ЛИ ОГЪНЧЕ?

Алисън усещаше как всеки момент ще превърти. Стаята ѝ се виждаше прекалено тясна, покривката на масата — прекалено ярка, а закачалката, на която като одрани кожи висяха десетките ѝ якета, елечета и наметки, сякаш дебнеше определен миг, за да се вкопчи в гърлото ѝ със стоманените си куки и примки. Мобилният ѝ телефон се хилеше неприятно и беззъбо от нощното шкафче, където го беше захвърлила преди час-два. Беше отворила всички врати, за да може течението да прочисти въздуха, и сега завесата ѝ правеше неприлични жестове откъм балконския прозорец. Алисън можеше да се закълне, че чува как някой (лудостта например) чука на вратата на апартамента ѝ, искайки формално разрешение да се намъкне в живота ѝ, където вече се бе настанила удобно преди месец-два.

А на всичкото отгоре на кухненската маса имаше пакет цигари. Беше спряла пушенето преди две седмици (може би и това оказваше влияние на умственото ѝ състояние), но намачканият пакет „Лъки Страйк“ бе повече от реален и нагло се бе разположил по средата на масата... Сякаш бе жиголо, изтегнало се удобно в сатенените чаршафи на спалнята и приканващо похотливо с поглед: „Смееш ли да опиташ?“. Алисън тръсна глава, защото образът на жиголото започваше неумолимо да придобива чертите на Джаред. Чернокосият мираж изчезна. Цигарите — не.

„И какво ще ми стане само от една?“, запита се изморено Алисън. Като се замислеше, всъщност това беше лайтмотивът на целия ѝ живот. Какво ще ми стане, ако не завърша университета, а се хвана на работа? Какво ще ми стане от едно излизане с онзи от бара? Какво ще ми стане от един бърз секс на леглото, което още не бе изстинало от топлината и прегръдките на Джаред? Какво ще ми стане от едно пропуснато противозачатъчно? И от второ? И от двадесето? Голям късмет, а?

Късметът ѝ — онова нагло копеленце, което се бе скатавало за цели 32 години, бе се показало само колкото да я раздразни и се бе

омело, взимайки със себе си дори малкото останали хубави неща в живота ѝ: съпруг, работа, семейство, приятели... Алисън невесело се замисли как явно късметът и мислите за самоубийство са две братчета, които не могат да се понасят. Когато късметът се бе изнесъл, самоубийствените пориви в мозъка ѝ се бяха разпрострели като метастази, сякаш бяха чакали първия изгоден момент, за да запълнят всичко наоколо с образи на хапчета, примки, бръснарски ножчета и удобни за скачане балкони. В края на краищата, какво щеше да ѝ стане от едно самоубийство...

Погледът ѝ се плъзна по приготвените за ритуала аксесоари, чинно подредени на кухненския плот — макетно ножче с чисто ново острие, леген с топла вода (*за да не се съсирва кръвта от прерязаните вени — „Самоубийство 101“, наръчник за начинаещи, стр. 3–18*), бутилката „Джак Даниълс“ за обща анестезия, листчето и химикалката, готови да бъдат употребени за предсмъртно писмо (*ако изобщо ѝ хрумнеше какво да напише — в мислите ѝ се въртяха само баналности от рода на „Сбогом и не тъжете за мен“... ха-ха, затъжли са се всички, няма що...)*), както и снимката на Джаред.

Докато съзнанието ѝ бе заето със самосъжаляване, ретроспекция на всичките ѝ колоритни фалове и обзор на предстоящото самоубийство, ръцете сякаш сами се плъзнаха по плота на масата, тръснаха пакета, хванаха умело излетялата от него цигара и я поставиха в устата ѝ. Още не бе успяла да оцени положението, а дясната ѝ ръка вече откриваше забутаната в джоба на халата запалка и поднасяше услужливо огънчето към осемте сантиметра грях, замаскиран като тютюн и хартия. Е, майната му. Алисън дръпна и издиша с наслада.

„Господи, това не се забравя — също като карането на колело!“, помисли си тя, докато димът бавно се стелеше из стаята. Постара се да изгони от главата си образа на детето си, протягащо ръчичка през гърлото ѝ (или през друго място...) и моли за едно бързо дръпване, докато не е дошло времето за раждане и не са почнали да го лъжат с разни биберони и пюренца. Мамка му. Това нейно въображение един ден щеше да я довърши. Пък и в крайна сметка какво щеше да му стане от една цигара? Особено като се има предвид какво бе намислила за финал на вечерта... нали?

Димът продължаваше да се завихря около нея и да оформя странни плетеници из кухнята. Алисън дори не усети как бе изпушила цигарата, бе я хвърлила разсеяно в мивката и бе запалила още една... след това още една... и още... Някаква заблудена мозъчна клетка небрежно отбеляза как цигарите в пакета не намаляват, но останалите аксони, дендрити и прочие плява из сивото ѝ вещество набързо я пратиха да се грижи за по-сериозни работи... като вдишването и издишването на дима например.

След двадесетата (или може би петдесетата?) цигара Алисън с мъка се насили да се огледа наоколо. Едвам успя да различи силуета на кухненската врата — толкова гъст бе станал димът наоколо. Устните ѝ бяха покрити с горчивия вкус на никотина, показалецът и средният ѝ пръст пареха, а очите ѝ смъдяха от лютивия аромат на „Лъки Страйк“, който сякаш се бе просмукал навсякъде. Лявото полукълбо на мозъка ѝ крещеше да стане, да захвърли пакета на земята и да го тъпче, докато от него не остане само филтърно-тютюнево-хартиена каша, след което да излезе от затворническата килия, в която се бе превърнала кухнята ѝ, да поседне в парка и да диша с пълни гърди истински, чист, безникотинов въздух, за да прочисти мислите си от червеникавосивата мъгла, която ги бе обгърнала... Дясната половина обаче не оставаше по-назад в крясъците (само дето в тях прозираше лудост, а не отчаяние) и притикваше пакета с цигарите смело и безотговорно към ръката ѝ.

Алисън вече изобщо не се съмняваше, че ще полудее, въпросът бе единствено кога. Тъй като прецени, че няма смисъл да протака повече, тя стана с ясното намерение най-накрая да вкара в употреба ножчето и останалата част от арсенала. Вместо това обаче откри, че е седнала отново на стола до масата и пали поредната цигара. В пакета все така имаше 19 цигари, независимо от факта, че по нейна бегла преценка досега бе изпушила поне 100. Останаха 19 дори когато димът (въпреки широко отворените врати и прозорци) стана толкова гъст, че не можеше да вижда собствените си пръсти. Бяха 19 и когато се строполи на масата, остана без дъх, без гърло, без ръце, без крака и без съзнание. Последните неопиянени от никотина мозъчни клетки мимоходом фиксираха странна сюрреалистична картина — как димът се навежда грижовно над нея, взема я на ръце и нежно я носи към

спалнята — след което се подчини на общото настроение и изпадна в кататония.

* * *

Алисън се събуди в прекрасно настроение. Не помнеше кога се е преместила в леглото (последният ѝ читав спомен бе как приляга на кухненската маса), но явно сънят бе направил чудеса. Тя стана, отиде до кухнята и докато си правеше кафе, разсеяно се зачуди кога, по дяволите, бе успяла да изчисти. Спомняше си смътно за някакъв много странен и сякаш стереоскопичен сън — в него тя беше бременна, мислеше за самоубийство... разни такива несвързани работи. Споменът бе толкова ярък, че докато отпиваше от кафето, неволно плъзна поглед по кухненския плот (на която нямаше нищо, разбира се — нито макетни ножчета, нито каквото и да било) и по фигурата си. Разбира се, че не беше бременна, нито пък би си помислила дори за самоубийство — що за глупости! Реши, че е крайно време да излезе да се поразходи.

* * *

Джаред седеше на бара, отпиваше бавно от чашата, пълна с леден „Джим Бийм“ и се радваше на живота, който, противно на песимистичните мрънканици на загубеняците от службата му, бе пълен с цветя и рози. Бе успял да се отърве от Алисън, бе я разубедил да го съди за бащинство, беше в бар, където никой не го познаваше, от съседната маса го бройкаше девойка със съмнителна пълнолетност и съвсем несъмнителни силиконови прелести... абе с две думи, пей, сърце!

Тъкмо се чудеше откъде да подхване разговор с малолетния инфаркт, когато някой дръпна стола до него и седна, без дори да попита свободно ли е. Той се извърна раздражен, чудейки се кой и как, дявол го взел, е успял да го открие. Учудването му бе още по-голямо, когато видя Алисън. Фигурата ѝ отново бе възвърнала стройността си *хм, нали абортите след третия месец бяха невъзможни...*), а очите ѝ

пламтяха в странен керемиден нюанс (ако беше малко по-трезвен, можеше да се закълне, че е червен!), вместо обикновеното зелено спокойствие.

— Здравей, Джаред — усмихна му се тя. Нещо в тази усмивка го притесни.

Алисън бръкна в чантата си и хвърли на масата леко намачкан пакет „Лъки Страйк“, който като че ли бе току-що разпечатан — стори му се, че липсва само една цигара.

— Имаш ли огънче?

ТРЕТИЯТ ЗАКОН НА ТОЛКИН

Виолетовият маг седеше в засада, притаен зад един храст в близост до Ливадата на Сенките, и чакаше тролът да мине покрай него, за да отърве от присъствието му жителите на графство Горъм.

Виолетовият маг се казваше Роджър. Роджър фон Щайнер, за да бъдем точни. Знаеше колко тъпо звучи това, когато го изричаше на глас, особено пред дамите от висшето общество, които току-що бе спасил от разгневени дракони, тролове или вампирянали данъчни, но нямаше какво да направи. Очевидно, когато се бе раждал, всички възможни имена бяха отдавна изплагиатствани, затова родителите му се бяха принудили да го кръстят с това... м-м-м... меко казано, немагическо име.

Не че му пукаше особено. В крайна сметка бе добър в работата си и редовно успяваше да се вреди за храна, заплащане, усмивка или плътско отблагодаряване. Методично прочистваше графството и околните земи от разни гадове, които прииждаха към Ливадата на Сенките, сякаш тревата там бе от чиста проба джуджешко злато. В резултат на това селяните бяха спокойни, той бе нахранен и обичан, а свръхестествената напаст... е, добре де, ама в крайна сметка няма пълно щастие.

Изведнъж иззад гърба на Роджър се донесе сухо и някак си официално покашляне. Магьосникът подскочи стреснат и се обърна, надигайки жезъла си в движение, готов да отрази нападението на трола, който без съмнение се бе промъкнал някак си, гадината проклета...

Трол нямаше — нито зад него, нито където и да било наоколо. Покашлянето идваше откъм трима твърде странни индивида — с очила, леко оплешивяващи, държащи сиви папки под мишници. Изглеждаха като индигови копия един на друг. Роджър замига изненадано.

— Вие ли сте Роджър фон Щайнер, познат още като Виолетовия маг? — попита единият от очилатите мъже, разтваряйки папката си.

— Точно така... — отвърна Роджър, без да знае защо изведнъж по гръбнака му полазиха леденостудените пръсти на паниката.

— Роджър фон Щайнер, обвинен сте в системно нарушаване на Третия закон на Толкин. Признат сте за виновен от Общността на Ревизорите Издатели и вследствие на това подлежите на незабавно дематериализиране — изрецитира с досада вторият от странната тройца, който досега бе седял встрани и бе разлиствал отегчено някакви бумажки. Очевидно не произнасяше тази тирада за пръв път.

— Почакайте малко! Това някаква шега ли е? По дяволите, какъв е този закон... никога не съм го чувал — запелтечи смаяно Роджър, докато тримата го заобикаляха и вадеха от джобовете си някакви странни устройства, приличащи на хибрид между джобен калкулатор и картофобелачка.

— Непознаването на закона не ви гарантира закрила от неговата строгост, фон Щайнер! — изджафка първият от Ревизорите, настройвайки уреда си, без дори да го поглежда. — Всички така се оправдават: „не знам“, „не чух“, „не запомних“... а после ние сме тези, които трябва да сърбат тези ваши попари!

— Не може ли някак да се споразумеем? — жалостиво попита Роджър. Още не бе успял да завърши изречението си обаче, когато от устройствата в ръцете на ревизорите блесна яркожълта светлина; сякаш самото слънце бе долетяло за кратък пикник на Ливадата на Сенките, бе кихнало веднъж и се бе възнесло обратно в небето, без да го е грижа какво е причинило на тревата, мравките, глухарчетата и случайно забуталите се между тях магьосници.

Когато сумракът милостиво реши, че мирозданието се е препекло достатъчно, с рязко махване на ръка пропъди жаравата и наметна ливадата с тънкия сивкав воал на вечерната прохлада. Ливадата на Сенките бе пуста; от Виолетовия маг нямаше и следа; тримата Ревизори също се бяха изпарили яко дим. Една заблудена пеперуда се замота сред растенията, опитвайки се да направи труден избор между глухарчето в края на поляната и дивия репей в средата. Изведнъж вниманието ѝ бе привлечено от леко понамачкан лист хартия, търкалящ се безпризорно около един пън. Тя долетя с любопитство до него, разходи се из целулозните гънки и разочаровано отлетя, тъй като прецени, че това не е място, където една порядъчна

пеперуда би трябвало да се разхожда. Ако можеше да чете, тя вероятно би намерила за интересни дракулките, с които бе ошарено листчето:

"Първи закон на Толкин: Създавай колкото се може повече герои, тъй като Объркването на Читателя е твой Господ-Бог; колкото по-неясен е сюжетът ти, колкото повече герои вплетеш във фабулата и колкото повече нови имена измислиш, толкова повече ще са Продажбите ти.

Втори закон на Толкин: Никога, за нищо на света, ама НИКОГА не завършвай Книгата, за да имат и Тези след теб какво да дописват, плагиатстват и коментират.

Трети закон на Толкин: Магьосникът от Книгата ти никога не трябва да се намесва в Развоя на Събитията, без значение с каква мощ разполага или колко напечена е Ситуацията; негово задължение е да седи безучастно встрани и да не помага на приятелите си възможно най-дълго време."

РОБОТЪТ-КОМАРДЖИЯ

(с поклон към сър Айзък)

Всичко, както обикновено, започна с изречението „Хващам се на бас, че...“.

Не, не, явно ще трябва да започна отначало. Колкото и да мразя дългите встъпления, трябва да призная, че всеки един разказ има нужда от цялата история, дори главните герои в него да са Джордж Сандърс и Грег Майкълс — хората, на които новинарските агенции посветиха най-много минути ефирно време от първия полет на човек до Юпитер насам. Общественото мнение за тях дълго време се колебаеше между „Осанна“ и „Разпни го“, за да се кротне най-накрая в сивата област на „На кого му пука“ (благодарение на усилията на едва ли не цял легион от генийчетата на „Ю Ес Роботикс“ и по-специално на отдела им „Връзки с обществеността“). Сега обаче, щом сте дошли при мен с желание да научите цялата истина, усещам, че е време историята да бъде завършена — с други думи, към средата, раздухана от новинарските агенции, аз, вашият покорен слуга, трябва да добавя увода и заключението.

Та да си дойдем на думата.

По времето, когато стана целият този скандал с робота KN-95 (наричан от всички Кени), Джордж Сандърс и Грег Майкълс бяха двойка инженери от „Ю Ес Роботикс енд меканикъл мен корпорейшън“, които отговаряха за фината настройка на позитронните мозъци на цялата продукция на фирмата. Другояче казано, нито един робот не излизаше от „Ю Ес Роботикс“, без да е минал щателна инспекция от Грег и Джордж, целта на която бе да се уверят, че никой от механичните приятелчета няма да излезе сред обществото с дефект или неизправност, която да хвърли петно върху името на корпорацията. Ако се случеше двамата да забележат нещо нередно, те задържаха робота при тях, докато Желязната Сюзън Келвин не отделише част от

скъпоценното си време, за да дойде при тях, мимоходом да загатне как умствените им способности далеч отстъпват от тези на шимпанзе-аутист, да им подхвърли царствено решението на проблема и да се оттегли надут и пренебрежително. Сандърс можеше да се закълне, че д-р Келвин дори успяваше да затръшне вратата на излизане — независимо от факта, че вратите в цялата фирма бяха плъзгащи се...

Но да се върнем на нашата история. Цялата галиматия започна в деня, когато KN-95 дойде при Джордж и Грег. Роботите от серия KN бяха предназначени за работа в паладиевите мини на Амалтея — място, където се събираха отрепки от цял свят в надеждата да изкарат някоя-друга хилядарка и да се пенсионират. Тъй като още не се бе родил човек, който да устои на импулса да излъже кога точно отива на работа, кога си тръгва и колко точно е заработил по време на смяната си, роботите от серия KN трябваше да играят ролята на „бригадири“. В позитронните им мозъци бе вграден най-новият софтуер на „Ю Ес Роботикс“, който комбинираше почти перфектен детектор на лъжата, окомер, който бе в състояние да прецени теглото на количка с паладий с точност до седмия десетичен знак... и вежлив успокояващ глас, разработван от цял отдел по психология, който се предполагаше, че е предназначен да тушира напрежението между миньорите.

Когато ви казвам „напрежение“, не бих искал да оставате с погрешно впечатление, че имам предвид обикновен скандал, завършващ с дружеска прегръдка и масово пиене на алдебаранска бира. „Напрежението“ на Амалтея започваше с кирка в главата и завършваше с тълпа с липсващи крайници и органи в местния лазарет. Някои мислеха, че това е от паладиевите изпарения, които се смесваха с твърде недружелюбната атмосфера на планетоида. Други предполагаша, че виновна е гледката на Юпитер над главите им, от която човек, видите ли, се изнервял и започвал да си мисли за глупости. Трети, най-мъдрите от всички, въобще не се интересуваха от причината, а от следствието и винаги гледаха да са на няколко светлинни минути от свадата още в самия миг на започването ѝ.

Серията KN бе разработена с цел превенция на подобни инциденти, тъй като самото транспортиране на пострадалите в побоищата хора излизаше скъпо и прескъпо, да не говорим за загубите за икономиката на Земята, която изцяло зависеше от добива от Амалтея. Работата на Сандърс и Майкълс бе да се убедят, че Трите

Закона са правилно програмирани в позитронните им мозъци, тъй като дори най-малкото отклонение би предизвикало ново напрежение, вместо да тушира старото. Дватамата подлагаха всеки робот от серията на такива тестове, че средновековната Инквизиция (при положение че на инквизиторите им бяха попадали позитронни работи) би се изчервила от срам и тутакси би хукнала да навакса пропуснатото.

94 от роботите вече бяха преминали тестовете и бяха опаковани обратно в транспортните си контейнери, готови да заминат с първия кораб за Амалтея. Грег и Джордж вече бяха успели да се отегчат до краен предел, тъй като въпросите, които задаваха на всеки един от партидата, бяха стандартизирани и място за импровизации нямаше. Именно скуката породила разговора, от който започна целият този цирк.

— Кога излизаш в отпуска? — попита Грег колегата си, докато му помагаше да разопаковат 95-ия робот от поредицата.

— След две седмици — въздъхна Джордж, зареждайки нов информационен кристал в комтаблото. — Повярвай ми, усещат се като две години...

— Вярвам ти, друже. Ако знаеш на мен пък колко ми е домъчняло за плажовете на Орион VI... за баровете... за казината... Направо бих убил, за да мога да друсна една игра на покер ей сега, с коктейлче в ръката и с една венерианка в скута!

— Е, коктейлчето и венерианката няма как да ти ги осигуря, но виж, за покера...

— Какво ти се върти из главата? — с блеснали очи попита Грег.

— Ще ти обясня веднага. Тези приятелчета, с които се занимаваме вече трети ден, имат детектор на лъжата, нали?

— Поне така пише в инструкцията.

— Това значи, че ще могат да разгадават кога човек блъфира и кога — не, нали?

— Не съм толкова сигурен, приятелю мой. Има тънка разлика между блъф и лъжа. Психологът от древния XXII век Роналд Фридрих е доказал невъзможността да се улови блъф при игра на покер с помощта на механично устройство. Именно затова махнаха детекторите на лъжата от орионските казина...

— Е, знам, но нищо не ни пречи да пробваме, нали?

— Освен факта, че Сюзън Келвин ще ни убие на секундата, в която разбере какво сме правили с безценните й деца.

— Това, което човек не знае, не може да му навреди — изрецитира с присмех Джордж.

— Дори и да е така, пак нищо няма да се получи заради... заради... — Грег изведнъж спря на място, а очите му грейнаха.

— Приятелю, току-що ми хрумна как да изкараме някой-друг кредит за предстоящите си отпуски!

— Целият съм в слух.

— Ще организираме един турнир по покер между този тук... — Грег потупа корпуса на KN-95 — и Трип Гордън от „Логистика и счетоводство“. Нали знаеш, че той е цар на блъфирането?

— Надали има някой, който да не знае.

— Ще ги накараме да изиграя няколко партии покер, а междувременно ние ще спретнем едно залагане кой ще победи — човекът или машината.

— И кой ще е достатъчно глупав, за да заложи на човека? С този детектор на лъжата у него...

— Ние, колега. Ние ще зложим срещу... срещу Кени.

— Кени?

— Ами да — KN-95, съкратено Кени. А и в древни времена е имало някакъв филм — „Комарджията“, главната роля в който се е изпълнявала от един древен певец Кени Роджърс.

— Не съм го гледал.

— Няма и как да си го гледал, идиот такъв — говоря ти за твърде древни времена, когато киното е било двуизмерно.

— Както и да е, това няма значение. И откъде си толкова сигурен, че Кени ще загуби?

— Заради Законите на роботиката, Джорджи! Преди да започне турнирът, ние ще обясним на Кени, че ако победи, ще го разглобим на съставните му части. Тук ще включим Третия Закон, който задължава робота да се грижи за собствената си безопасност, доколкото това не противоречи на Първия и Втория Закони. След това направо ще му заповядаме да загуби, като по този начин вкарваме в употреба Втория Закон — „Роботът е длъжен да изпълнява заповедите на човека, доколкото тези заповеди не противоречат на Първия Закон“. А след това ще му кажем, че ако спечели, ние ще сме нещастни, тоест, ще ни бъде причинена вреда, а това автоматично задейства Първия Закон: „Роботът не може да причини вреда на човека или с бездействието си

да допусне на човек да бъде причинена вреда“. Работата ни е в кърпа вързана!

Останалите няколко дена преминаха в трескава подготовка и такава дълбока конспирация, че не само Съюзът Келвин и шефовете на станцията, но дори и ръководителите на отдели не знаеха нищо. За далаверата знаеха само заложилите.

Залаганията, както се и очакваше, вървяха като топъл хляб... и естествено всички залози бяха за Кени. Единствено Грег и Джордж бяха заложили по една годишна заплата за победа на Трип и всички посветени в заверата ги гледаха съжалително и/или подигравателно, когато се разминаваха с тях по коридорите. Кени бе закотвен в един празен склад, на който бе лепната табличка „Не влизай — радиация!“ и всички чакаха момента, в който д-р Келвин ще напусне станцията за час-два, за да обявят начало на турнира.

Най-сетне дългоочакваният ден дойде. Главният робопсихолог на „Ю Ес Роботикс“ бе извикана на Земята за кратко, за да свидетелства по някакво обвинение към робот, уж нападнал човек. В мига, в който совалката ѝ се отлепи от корпуса на станцията, складът, в който бе заточен Кени, се превърна в по-оживено място и от кръчмите на Процион III. Епичната битка между човека и машината можеше да започне!

* * *

... Когато и последният човек се изниза от склада, потупвайки съжалително Джордж и Грег по раменете, двамата конспиратори се стовариха върху най-близкия до тях контейнер и започнаха да си поемат дъх като риби на сухо. Мисълта за това как трябва да изкарат една година без никакви, ама абсолютно никакви пари ги караше да изпаднат в тиха лудост.

— Да ти имам „железния“ план, колега... — избухна по едно време Джордж. — Какво, по дяволите, стана???

— Нямам ни най-малка представа — озъби се в отговор Грег. — Бях предвидил всичко...

— Както винаги, вие, двойка примати такива, не сте предвидили най-важното — човешкия фактор — донесе се глас иззад контейнера.

Двамата скочиха като попарени:

— Доктор Келвин... ама вие не сте ли...

— На совалката ли? И да изпусна такова представление? В никакъв случай — усмихна се хладно Желязната дама. — Виждате ли, преди няколко дена Трип дойде при мен с молба за помощ. Беше се досетил, че готвите някакъв мръсен номер и се чудеше дали не мога да... изравня условията, така да се каже. Планът ви бе толкова прозрачен, че не бе необходимо човек да е рロボпсихолог, за да го разгадае. По мой съвет Трип прекара известно време с Кени... резултатът е налице, както се убедих сама.

— Но как... Ние бяхме помислили за всичко...

— За щастие и двамата не сте чак толкова големи специалисти, за да обгърнете всеки един аспект от психологията на един робот и Трите Закона в частност — гласът на д-р Келвин режеше като бръснач. — Вчера Трип цял ден четете на Кени древни трактати, философски книги и религиозни текстове, в които подробно се обясняваше какво зло са парите, какви увреждания причиняват те на човешкото съзнание и как сребролюбието е най-големият враг на човека... Мислите ли, че Кени би оставил човека срещу него да спечели и би ви оставил с купчини пари в ръцете, като по този начин ви причини вреда? Мислите ли, че би нарушил Първия Закон?

НЯКОЙ ДРУГ ДА НЕ МИ ХАРЕСВА КОТЕТО?

Да, разбира се, че е свободно, може да седнете. Е, има си хас, разбира се, че съм достатъчно голям... все пак навърших 10 миналата седмица. Въпреки че, ако питате мен, човек е пораснал тогава, когато започне да мисли като възрастен. В този смисъл аз съм голям, откакто станах на 6 и майка ми ме заряза. Ей така, просто реши, че вече не ѝ се занимава с деца и ме остави за осиновяване. Не, няма смисъл да ме съжالياват — в крайна сметка аз само спечелих от това. Нима вие бихте предпочели такъв живот за вашите деца: постоянен тормоз — както физически, така и психологически, ограничения, лишения и всевъзможни препятствия, изкуствено поставяни пред теб само и само за да удовлетвориш нечий болен мозък?...

Е, да, тя наистина беше болна, но това така или иначе не оправдава никого. Да сте чули сериен убиец да се измъкне от правосъдието с пледиране за временна невменяемост поради грип или остеопороза? А в края на краищата единствената разлика между серийните убийци и просмуканите със злоба майки е тази, че серийните убийци от време на време ги хващат. Майките от своя страна продължават да разливат отровназелената си злоба из целия свят, докато най-накрая смъртта не се смили над човечеството и не ги тикне в някой от многото си казани с врящо олио. О, да, олио, не смола — повярвайте ми, виждал съм... но това е една друга история.

Така или иначе съдбата явно много мрази шестгодишни деца, току-що зарязани от майките си, защото веднага запретна ръкави и се зае да запълни дупката в живота ми с нова, още по-префинена и закалена злоба, хитроумно замаскирана за пред света като майчина загриженост. Заподмятаха ме насам-натам из приемни семейства, докато накрая не започнах да забравям собственото си име: всяка една от мащехите ми ме наричаше с неин собствен епитет, всеки по-обиден и по-оригинален от предходния. Един от последните бе Онзи; спрях се на него, защото освен обидно анонимен бе и удобно анонимен. А аз се

бях уморил да бъда психологическата боксова круша за гадните вещици. Искях просто да бъда никой. И да си почина от всичко.

А, котето ли? Радвам се, че ви харесва, господа. То е още съвсем малко — няма и годинка. Но тогава поредната ми „майка“ му хвърли мерника и трябваше двамата с него да се ометем. Нали ви харесва? Нямате нищо против котета, нали? Казва се Джери и вече може да яде и други неща, освен млечна попара. Свикнах го да...

О, не, господине, технически не съм бягал отникъде. Просто мащехата ми хвърли топа и аз вече не бях ничия собственост, затова просто тръгнах.

Та докъде бях стигнал?

А, до котето. Ама наистина ли ви харесва? Като че ли нещо се мръщите... Джери не е виновен, че се скубе, просто по този край е доста горещо, а той е свикнал на хладинка, затова... Джери ми е приятелче. Той е единственият, който остана до мен, когато онази вещица започна да ме ругае; всички останали се изнизаха, без да ме подкрепят. И предишните ми котета бяха така. Много ми е мъчно за тях. Ако бях разбрал за Нещото по-рано, може би щях да успея да ги защита...

А, благодаря ви много, господине, много сте добър. Къде е моята ли? Ми, доколкото си спомням, никога не съм имал носна кърпичка — мащехите ми тикаха по джобовете парчета вестник или салфетка: да съм се оправял както мога... Целият ми живот мина така, господине — мога да го опиша с четири думи: оправям се, както мога. Още когато първата ми приемна майка започна да ме тормози, си взех първото коте. Беше шарено, с костенуркова окраска и с бяла предна лапичка. Много беше сладко. Беше най-красивото коте в Дери, това мога да ви кажа със сигурност. Беше момиченце, затова я нарекох Линда. Двамата с нея обикаляхме по града, шляехме се безцелно, просто за да не се прибираме в онзи змиярник, където злобата и проклетията бяха толкова концентрирани, че ако човек присвиеше очи, почти можеше да ги види — как се носят като лепкави сополи из въздуха, запушват очите, носа и гърлото ти така, че да не можеш нито да дишаш, нито да викаш от болка, нито дори да плачеш. А можете ли да си представите какво му е едно дете на 6–7 години, от което сте отнели възможността да плаче — единственото облекчение, което по милост е предоставено на децата?

Дъртата вещица от самото начало не хареса Линда. Гадна била, гледала я странно, искала да я одере (не че искаше, но дори и да искаше, бих я оправдал)... абе глупости от този род. После започна заяждането за космите. Винаги дъртите вещици се хващат първо за космите. Ще кажеш, че и техните вмирисани, некъпани, перхидролизирани коси не се скубят! Но не, винаги трябва да се правят изречения за космите... Спомням си, когато Вещица № 1 се размърдя за космите, обърса ми два шамара, след което се зае да гони Линда, за да ошамари и нея, нещо в мен се пречупи. Спомням си, че бях толкова бесен, че чак по очите ми избиха неволни сълзи — не от мъка, не... от бяс, от безсилие, от самия факт, че децата сме толкова безсилни, че дори не може да защитим едно свое четирилапо приятелче от мухлясалата злоба на една вещица. Спомням си още, че присвих очи, за да изтекат сълзите по-бързо, защото цивренето не се одобрява от дъртите вещици. За тях емоцията е нещо, което трябва да се пази консервирано в буркани и отваряно единствено по време на латиносериалите.

Когато присвих очи, сякаш въздухът в стаята се промени: стана по-гъст, по-лепкав, по-... някак си по-крив, ако искате. Не мога да ви го обясня по-добре, господине. Виждали ли сте как сякаш самото време се изкривява, когато погледнете през току-що издишания дим от цигара? Ами нещо подобно беше — това е най-близкото сравнение, за което мога да се сетя. Помните ли как ви казах преди малко как човек едва ли не можеше да види злобата на мащехата ми? Е, тогава наистина я видях — яркочервени нишки, които струяха от слепоочията ѝ, пулсираха с болезнен вид, като на прясно възпален гноясал тумор, извиваха се като отровни змии и обгръщаха котето ми с псевдомайчинска прегръдка, която тровеше, задушаваше и убиваше. Много се изплаших. Не за дъртата — нея сигурно и атомна бомба не я ловеше, също като хлебарките. За Линда. Тя стоеше на средата на стаята, настръхнала, вдигнала предната си лапичка — онази, бялата — и изглеждаше толкова крехка и незащитна...

И тогава стана Нещото.

Веднъж гледах как по телевизията един плешив чичко се опитва да обясни научно какво се е случило на една от предишните дърти вещици. Чичкото нарече Нещото „посттравматична субпространствена материализация на психосоматичната енергия“. Дрън-дрън. Не разбрах

и думичка от това; явно и чичковците от телевизията не можах да разберат нищо, защото му се подиграха и го изгониха. Нито съм материализирал нещо, нито пък когато и да било през живота си съм имал психосоматична енергия... даже не знам какво е това. Просто стиснах зъби, бесен от факта, че някой ми обижда котето. Тогава... тогава сякаш въздухът в стаята се огъна — като лист хартия или като вестник, когато някой друг го държи, а ти искаш да прочетеш комикса на последната страница...

Пулсиращите гноясали върви се огънаха заедно с въздуха и обгърнаха главата на мащехата ми. За секунда очите ѝ пламнаха, косата ѝ настръхна като телена четка, а от прехапаната ѝ устна потече тънка струйка кръв. Явно не бях сбъркал и злобата ѝ наистина бе в промишлено количество. Линда изсъска и се скри под дивана. Аз издишах шумно и се загледах във вещицата. Тя тръсна глава, без да разбира какво се е случило току-що и изджафка някоя от поредните си обиди. Не ѝ се разсърдих. Не и този път. Беше ми страшно интересно какво ще стане.

Тя започна да оплешивява. Космите падаха от главата ѝ на снопчета, като слепнати пухчета от глухарче. Явно това бе пожелала да се случи на котето ми. И явно аз бях успял да обърна проклятието ѝ срещу самата нея.

Е, добре де, може и да не е било проклятие. Може първата ми мисъл — че това е просто злобата и проклетията, която по някакъв начин съм се научил да виждам — да е била правилна. Не знам. Но не ме и интересуваше. Вече имах начин да се защитавам.

Само дето бях подценил нивото на гадост у вещицата.

Една вечер се прибрахме с Линда след девет. Бяхме се разхождали из квартала, катерехме се по дървета, седяхме на пейки в парка и зяпахме минувачите... говорихме си... О, да, господа, когато цял живот никой не те слуша, когато не си се научил да говориш езика на мащехите (онзи с много „ремонт“, „тапети“ и прочие еснафщина из него), рано или късно се научаваш да говориш с единственото същество на този свят, което те разбира. С котката. Но май пак се отплеснах.

Когато се прибрахме, вещицата вдигна такъв скандал, че сигурно са я чули чак в Централен Мейн. Линда се стресна, изтръгна се от ръцете ми и тръгна да бяга в посока към кухнята, където прозорецът бе

отворен и през него лесно можеше да се стигне до двора, а оттам до улицата, откъдето щях да я прибера, когато мръсницата спреше да беснее...

Но не бе достатъчно бърза.

И до ден-дневен не знам дали вещицата искаше да ѝ строши главата или просто ритна напосоки, а обувката ѝ с онези модерни цигански тежки платформи свърши останалото. Единственото, което знам, е, че звукът, с който Линда умря, ще ме преследва още доста дълго време. И досега не мога да стоя безучастен в кухня, когато някой готви нещо с яйца. Звукът от трошенето ме кара да плача. Винаги.

Отначало даже не разбрах какво става, тъй като сълзите ми бликнаха на секундата и стаята и без това се виждаше като през орнаментно стъкло. След това обаче усетих, че явно Нещото (онова с огъването на вестника и така нататък) се случва отново, тъй като забелязах как вещицата странно се е подпряла на касата на кухненската врата. Вратът ѝ бе огънат настрани под странен ъгъл, единият ѝ крак се влачеше безжизнено по земята, очите ѝ горяха с онзи инфектиран блясък, а главата ѝ...

О, как се пръсна главата ѝ! Стоях очарован и гледах как дъртата вещица умира в страшни мъки. Първо забелязах лека вдлъбнатина в челото ѝ, след това дупките по почти оплешивялата ѝ глава станаха хиляди, като на топка за голф, челото ѝ тръгна да се усуква в една посока, а брадичката — в друга, от ушите ѝ закапа кръв, а зъбите ѝ започнаха да се пукат един по един, мятайки костни шрапнели из цялата кухня...

След това главата ѝ се пръсна. Парчета мозък опръскаха огледалото над мивката, шепа косми задръсти боклукомелачката, а останалите късчета от зъбите ѝ излетяха и се забиха в кухненското шкафче (бях учуден, че това са нормални, а не змийски зъби).

Улових се, че сълзите ми са пресъхнали, а аз самият се усмихвам широко. Беше ми харесало. Не знаех защо... но все пак тогава не знаех думата „справедливост“. Нямахте откъде да я знам.

Взех лопатата от гаража и зарових Линда в задния двор. Оставих вещицата да гние в кухнята — чух, че я били намерили след седмица, когато вътрешната ѝ смрад се била превърнала в напълно реална такава.

Оттогава насетне съм сменил доста приемни семейства. Нито една от вещиците не обичаше котета. Много от котетата ми умряха. Вещиците обаче ги последваха.

Вече пораснах. Научих се да контролирам правилно Нещото. След последната вещица (направо бе прекрасно как гръдният ѝ кош експлодира; звукът почти успя да заглуши онзи яйчен пукот в главата ми...) се заканих, че нито едно от котетата ми отсега нататък няма да пострада. Вече мога да предвиждам злобата. Вече мога да я насочвам, преди да е наранила котетата ми.

Та, казвате, господо, някой от вас да не ми харесва котето?

SYMPHONIAE MORTUORUM^[1]

Когато светещите цифри на часовника се смениха с леко припукване на 02:30, Емилио рязко отвори очи и се изправи в леглото. Тялото му бе покрито със ситни капчици пот, които за секунди се изпариха и изпълниха стаята с остра миризма на страх и напрежение. Чувството не му бе непознато — за два месеца бе успял да свикне с него дотолкова, че бе съумял да убеди себе си как това е нещо напълно естествено като например прозявка или кихавица.

А освен това усещането беше... м-м-м, дори приятно на моменти. В секундата, в която отвореше очи, му се струваше, че тялото му е като къща, пълна със застоял въздух, прах и мръсотия... и в един момент някой все едно дърпаше щори и завеси рязко нагоре, издухваше молекулите на блатната миризма навън и пълнеше стаите с чудесния, успокояващ, нежен аромат на мрак.

Емилио мразеше светлината. Ненавиждаше начина, по който слънчевите лъчи рано сутрин брутално изнасилват крехките му клепачи, принуждавайки ги да се разтворят пряко волята им; възмущаваше се от грубостта, с която разкъсваха полупрозрачните пердета и нахлуваха в личното му пространство; роптаеше срещу наглостта, с която го преследваха цял ден, където и да отидеше, отнемайки му и малкото останала самота, на която можеше да се наслади с Хелена.

Като стана дума за това... Емилио рязко отхвърли завивката, стана и се насочи към леглото на сестра си. По пътя се блъсна в една-две играчки, разпиляни по пода, но знаеше, че след няколко минути очите му ще свикнат с благодатната тъмнина и ще започне да вижда не по-лошо от котка. Всъщност от известно време насам бе забелязал, че през нощта вижда доста по-добре, отколкото през деня. Още една причина да ненавижда деня и да обожава нощта. И тъмнината.

Когато ръцете му се опряха в рамката на леглото, вече различаваше значителна част от мъглявите силуети, изпълнили стаята

като призрaчни сенки, стоящи и чакащи някой да нарисува заветната пентаграма, да ги освободи от заточението и да улесни преминаването им от единия свят в другия. Сред тяхната безформеност и неопределеност видът на сестра му, излегнала се в средата на парцаливия дюшек и обвила покритата с лекета възглавница с ореола на златистата си коса, бе някак си не на място; сякаш някой случайно бе изтървал златен пръстен в купчина въглища.

Както винаги, щом наблюдаваше елегантната фигурка на сестра си, Емилио се захласна. Беше прелестна. Съвсем не детското излъчване на 13-годишното момиче за секунди предизвика познатото съвсем не детско чувство на изтърпване в долната част на корема, включително и онази част, която мащехата им наричаше „срамотии“. Ако днес не беше нощта на събота срещу неделя, ако беше който и да е друг ден от седмицата, Емилио щеше да се сгуши до сестра си и да обсипе нежното ѝ тяло с целувки, които на свой ред щяха да доведат до онова съвсем не детско чувство на безгрижен полет сред нощна гора, пълна с пеещи елфи, блуждаещи огънчета и летящи бебета-дракони... онова чувство на взаимност, което бе последното, което им бе останало след смъртта на майка им, чувството на пълно доверие и абсолютно разкриване един пред други, на блаженство и наслада, на мечтания и удоволствие...

Но днес бе нощта на събота срещу неделя. Емилио въздъхна и докосна с устни слепоочията на сестра си.

— Ели, ставай... Време е.

Хелена се размърда неспокойно и изведнъж се изправи рязко, също както бе направил Емилио преди малко. Капчиците пот по гърдите ѝ се изпариха също така мигновено, както и при него, но ароматът, който оставиха след себе си, бе нежен и опияняващ — като усещането за прясно окосена ливада след летен дъжд... главозамайващ... сладострастен...

— Спокойно, Ели, всичко е наред — прегърна я Емилио, мъчейки се да пропъди егоистичните мисли от главата си. Тя си пое рязко въздух и го прегърна на свой ред, задържайки ръката си на едно определено място малко по-дълго, отколкото бе благоприлично. Той я улови, отмести я внимателно и целуна нежно пръстите ѝ:

— Не сега, сестричке. Като се върнем. Помниш кой ден сме днес, нали?

— Да — усмихна се тя. Усмивката ѝ сякаш накара мрака да разцъфти със стотици хиляди нюанса на черното. — Да тръгваме.

Двамата набързо се облякоха (използваха всяка възможна секунда, за да бъдат без дрехи и да се наслаждават един на друг, когато могат, но за съжаление навън трябваше да бъдат облечени, за да не скандализират и без това пуританското селце), прескочиха перваза на прозореца и за секунди вече бяха на уличката. Усецането за сладостна болка в слабините на Емилио тъкмо започваше да отшумява, когато стигнаха ръждясалата врата на селските гробища. Внимателно я отместиха, влязоха в запустелия парцел земя и уверено закрачиха към отдалечената алея № 259, намираща се в самия край на царството на мъртвите.

Когато стигнаха до гроба на слепия цигулар, Смъртта вече беше там. Косата ѝ бе подпряна на надгробния камък с изписани странни рунически думи, две от които със сигурност бяха „Анхело Гутиерес“. Цигулката на стария майстор вече бе в ръцете ѝ и костеливите ѝ пръсти с поскърцване опъваха ключовете, за да настроят инструмента в съответствие с някаква странна, неземна гама, нямаща нищо общо с хармониите на простосмъртните. Когато ги видя, Смъртта изостави за миг заниманията си, обърна се към тях и се поклони леко. Емилио можеше да се закълне, че на озъбената дупка, зейнала в долната част на черепа ѝ (някак си не му се обръщаше езика да нарече това „уста“), се бе появила лека усмивка, но по всяка вероятност само така му се струваше... в края на краищата Смъртта не би трябвало да се усмихва, нали?

Е да де, ама пък все пак Смъртта не би трябвало да свири и на цигулка, но въпреки това го правеше. Така че кой знае кое беше редно и кое — не.

Емилио и Хелена се поклониха учтиво на свой ред. Когато за пръв път се бяха срещнали със Смъртта, се бяха опитали да я заговорят. Бързо бяха разбрали, че опитите им са обречени на неуспех. Смъртта ги изслушваше вежливо, кимаше (*одобрително?*) и безмълвно се връщаше към заниманията си. Нито веднъж не им бе отговорила. Надали щеше да го направи и в бъдеще. Двамата се бяха примирили с това, още повече че музиката им бе достатъчна.

Смъртта приключи с настройването, отметна качулката на робата си назад и разкърши пръсти. Скърцането и пукотът, който се донесе до

тях, напомни на Емилио за покашлянето, с което музикантите се опитват да подскажат на аудиторията, че би било уместна проява на вежливост, ако замлъкнат за секунди и дадат на твореца възможност да се съсредоточи. Той седна по турски на земята, прегърна Хелена през рамото (тя както обикновено се сгуши доверчиво в него) и двамата зачакаха Смъртта да започне.

Както обикновено, още първите звуци ги накараха да почувстват музиката с всяка фибра на телата си. Смъртта не просто свиреше на цигулката — тя говореше с нея, умоляваше я, обясняваше ѝ се в любов и изслушваше ответните ѝ чувства, шепнеше ѝ нежни като коприна слова и през цялото време я ласкаеше, люлееше я в скута си като коте, което ѝ се отблагодаряваше с всичката признателност и обожание, на което бе способно... Всеки акорд бе като фойерверк, разцепващ нощната тъмнина със залпове от още по-черен и в същото време ослепително цветен мрак; всяка нота избухваше с тъга и се разсипваше на десетки хиляди капчици мъка, карайки тревата на запустялото гробище да стене и въздъхва; всяко тремоло раздираше с гарванови нокти сърца, тела и душа, впиваше се като пиявица в сетивата и изсмукваше напоените с кръв чувства, за да засити глада си за любов и омраза... Емилио и Хелена стояха застинали на място, боейки се да си поемат дъх, сякаш всяко вдишване щеше да разруши магията и грубо да обругае светостта на симфонията, която се лееше като изповед изпод лъка на Смъртта. Искаше им се да останат така с дни, с години, с векове, докато телата им изтлеят като догаряща свещ, плътта им се разсипе на късчета обгоряла прах, а душите им, закостенели от тъгата, загризала ги безжалостно още от мига на майчината им смърт, се превърнат в две малки копия на кокалестата фигура в черна роба пред тях... след което да вземат по една цигулка от гроба на стария майстор и да засвирят заедно, без да спират, докато омразната лицемерна светлина най-накрая не подвие опашка като ритнат помияр и се скатае страхливо в някое ъгълче, освобождавайки място за пълноправния господар на този свят — мрака...

Не след дълго за съжаление обаче Смъртта изтръгна от цигулката последната нота за тази нощ, поклони се в отговор на безмълвните погледи на двете деца, пълни с обожание и възхищение, наметна качулката си и бавно се разтвори в нощта, оставяйки след себе си само безрадостното чувство за самота и отчаяние. Емилио въздъхна

горчиво, изправи се и подаде ръка на сестра си, за да ѝ помогне да стане. Дватама закрачиха по обратния път към дома, без да изрекат и дума, за да не развалят магията на току-що случилото се.

На изток вече се виждаха първите нахални лъчи на изгряващото слънце, които опипваха похотливо облаците над тях и нетърпеливо ги чакаха да се отместят, за да започнат отново с разврата и гаврата над задъхващия се от светлина свят. Емилио не за пръв път си мислеше колко ще е хубаво, ако успеят по някакъв начин да прогонят този наглец някъде далеч, да го затворят между четири стени, където да си свети на спокойствие, без да има възможност да пакости на света... да се отблагодарят на Смъртта, като ѝ предоставят възможност да свири когато си иска, а не да чака милостивите мигове на мрак, за да излезе сред хората и да ги обсипе с великолепната си музика...

Днес обаче му се струваше, че почти е намерил решение на този проблем. Нещо му се въртеше из главата; нещо, което като че ли бе продиктувано от мрачно-мъртвата симфония, чиито звуци още предизвикваха странни мисли у него — мисли за пентаграми, уравнения, билки и руни... мисли, изпълнени с мъгла и студ, чакащи точно определен момент, за да покълнат и разцъфтят в мозъка му... но засега обикалящи из съзнанието му размазани и бледи...

Беше сигурен, че в края на краищата все някой ден нещата ще дойдат на фокус. Все някой ден.

В най-лошия случай — другата седмица. Когато отново настъпеше нощта на събота срещу неделя.

[1] *Symphoniae mortuorum* — симфония на мъртвите (лат.)
Вдъхновено от обложката на *Demons & Wizards*. — Бел.авт. ↑

НАКЪДЕ?

— Не, не и още веднъж не! Да не съм благотворително дружество!

Джак Мередит тръшна слушалката на телефона и ядосано се облегна назад в стола си. Почти никой от неговите познати бизнесмени не ползваше стационарни телефони отдавна — всички бяха минали на мобилни централи или Skype. Джак обаче обичаше звука на затворена с яд телефонна слушалка — тръшването за него олицетворяваше с власт, с контрол над нещата... и с обикновено човешко удоволствие от факта, че можеш да направиш на събеседника си онова, което допреди няколко години всички правеха на теб.

Преди да го повишат, този звук бе личният му погребален марш. Всяко затръшване погребваше една негова мечта. От известно време обаче насам лопатата бе в неговите ръце. Той бе Гробарят. И, бога ми, усещането бе невероятно.

Джак запали един „Честърфийд“, но почти на момента го загаси, спомняйки си за свръхмодерната противопожарна аларма, която бе инсталирана преди ден-два в цялата сграда. Мамка му, дори и техниката бе срещу пороците му! Той стана ядосано, грабна сакото си и се запъти към паркинга. Поне в колата си още можеше да пуши. Колата бе неговата крепост и да вървят по дяволите всички, които се опитаха да му забранят да прави каквото и да било там.

На излизане, естествено, затръшна вратата на офиса. Това бе другият му любим звук.

Паркингът отдавна бе опустял, понеже работното време на останалите бе свършило преди два-три часа. Джак обаче от доста време не се бе съобразявал с такива подробности като разписания и прочие ограничения. Според повечето хора именно това бе причината от прост служител да го повишат устремно до вицепрезидент на „Хайтек Сюпириър“. Според Джак причината бе, че в цялата компания имаше двама души с повече от една мозъчна клетка. Другият бе

пазачът на паркинга, който поне се сецаше от време на време да се погрижи за колата му.

Огромният „Хамър“ се забелязваше отдалече. Солиден, целият в черно (Джак не обичаше лъскавите хромови дрънкулки и се отърва от тях почти веднага след като купи колата), излъчващ респект и страхопочитание... Колегите му шушукаха, че колата му е олицетворение на самия него — мрачен, недодялан и непроницаем. Джак не им обръщаше внимание. Идиоти. Можеха да намерят метафора за всичко. А работата не искаше метафори — искаше мозък.

Вратата на „Хамър“-а послушно се отвори, следвайки командата на уреда за дистанционно отключване. Джак се намъкна вътре и докато затваряше зад себе си (без да затръшва — това си беше неговата кола, а не някакъв служебен офис!), с невесела усмивка си помисли как един ден трябва да накара момчетата от отдела по Изкуствен Интелект да програмират возилото така, че да го приветства с гласа на Игор: „Ждравей, гошподарю!“. Това, естествено, щеше да му донесе допълнителна порция шушукания зад гърба му, но какво го засягаше? Важното беше той да е добре. Останалите можеха да вървят по дяволите. Всъщност, ако всички около него хвърлеха топа в един и същи миг, щастието му щеше да е безгранично.

Първата му работа бе да включи колата на контакт, да пусне климатроника и да запали цигарата, която стискаше още от асансьора. Бавно и с наслада издиша дима, който веднага се завихри около арматурното табло и небрежно се изниза през решетката на вентилацията. Джак огледа вътрешността на „Хамър“-а с почти нежно изражение. Ако някой му кажеше, че е влюбен в колата си, щеше да се изсмее... но всъщност си беше горе-долу така. Огромното чудовище бе единственото нещо в живота на Джак Мередит, което никога не го бе предавало, бе му служило вярно и продължаваше да е до него в добро и лошо. Той на своя страна му се отплащаше, като се грижеше за него като за домашен любимец. Естествено, бе се възползвал от факта, че работи в една от най-напредналите корпорации за битова и промишлена електроника и бе наблъскал возилото с толкова много техника, че прословутата къща на Бил Гейтс приличаше на вьетнамско сираче в сравнение с него. GPS-ът, комуникационната уредба, бордовият компютър, аудио-системата, круиз контролът... всички

заедно бяха в състояние да докарат пристъп на позеленяваща завист у всички автолюбители.

Не че хората, които бяха влизали в „Хамър“-а, бяха много. Джак не обичаше да кани когото и да било в колата си. Дори гостите в дома му усещаша, че са нежелани и се изнизваха на втората минута, а какво остава за „Хамър“-а... Когато някой влезеше във возилото и започнеше да се възхищава на интериора, Джак се чувстваше така, сякаш някой е легнал в леглото му и е започнал да надига полата на жена му, възхвалявайки на глас краката ѝ, гърдите ѝ и онова, което бе между тези две територии, като същевременно описва с подробности какво точно възнамерява да прави с тях. Беше му противно. Затова допускаше до „Хамър“-а най-много един-двама... въпреки че сега не можеше да назове нито едно име.

Сравнението с жена обаче го накара да се сети за Линда. Тъпата крава, която бе разбила сърцето и банковата му сметка, след което бе забягнала нанякъде с брат му. Не беше я чувал от доста години, но Google услужливо му бе подсказвал от време на време за светските ѝ изпълнения, свързани с алкохол, оргии и околосветски пътешествия... финансирани с неговите пари, разбира се. Брат му никога не бе имал пари. Горкият келеш бе толкова тъп, че надали би успял да се обръсне, без да си пререже гърлото. Откакто се помнеше, търкаше стола в една адвокатска кантора, взимаше жълти стотинки и на всичко отгоре бе доволен от цялата работа. Идиот. Всички са идиоти. Целият свят бе пълен с идиоти, мамка му. Често му се струваше, че атомната бомба не беше чак толкова лошо изобретение... щом можеше да очисти света от идиоти, трябваше да ѝ се признае известна рационалност.

Джак ядосано метна цигарата през прозореца. Нямаше никакво намерение да цапа пепелника, а отвън за фасата щеше да се погрижат от отдел „Чистота“ на фирмата. Когато погледна часовника на таблото, видя, че вече минава 22 часа. Зачуди се какво да прави — от нерви сънят му се бе изпарил безследно, а черният му дроб жадуваше за една водчица. Не му се обикаляше по кръчми обаче — по това време в тях бяха останали само курвите и алкохолиците, а на него не му се комуникираше с нито един от двата вида. Реши да се прибере у дома. В хладилника май бе останала още една почти цяла бутилка водка, все отнякъде щеше да изрови и една кутия портокалов сок, а

колекционерското Blu-Ray издание на „Междузвездни войни“ щеше да запълни останалите празнини.

Той закопча колана и натисна бутона на GPS-а. Навигацията се включи с мъркащ звук и с тих глас поздрави:

— Добра вечер, Джак. Накъде ще пътуваме?

— Към дома — отсече Джак. Обикновено се забавляваше поне половин час, разменяйки остроумни (както му се струваше) реплики с машинарията, изпробвайки фантазията на техниците, които я бяха програмирали. Днес обаче не бе в настроение дори за това. Просто искаше да се прибере, без да се налага да мисли. Дори не искаше да изчислява откъде да мине, за да избегне километричните задръствания, които в Лос Анджелис бяха денонощна напаст. Искаше просто да запали „Хамър“-а, да се остави в ръцете на GPS-а и круиз контрола, да кара, изпразвайки съзнанието си до краен предел, докато най-накрая се озове вкъщи, пред камината, с бутилката в едната ръка и дистанционното в другата.

— Некоректна команда, Джак.

Той се сепна.

— Карай към дома — повтори той бавно с надеждата, че просто бракмата не е разпознала гласа му.

— Некоректна команда — с упорство повтори нежният женски глас на навигацията.

— Какво искаш да кажеш, проклето тенеке такова? — избухна Джак. — У дома, вкъщи, „Парк Лейн“ 451 В, искаш да ти нарисувам карта ли?

— Некоректна команда, Джак. Ти нямаш дом. — Гласът на GPS-а се донасяше през съраунд-системата на „Хамър“-а, създавайки илюзията, че дамата е седнала зад гърба му и съзаклятнически шепне откровения през рамото му.

— Как така нямам, мътните те взели?

— „Дом“ е място, където човек се чувства комфортно, Джак... В дома има кой да те чака, там съзнанието ти разпуска и се презарежда с енергия за следващия ден... В къщата ти няма дори котка, Джак... нито жена, нито родители, нито приятели... това дом ли е според теб?

— Млъкни! — ядосано удари панела Джак, мислено заканвайки се да намери идиотите, които бяха програмирали GPS-а, да ги наругае

и да ги уволни без право на работа в друга софтуерна компания до края на живота им. Навигацията обаче продължаваше да нарежда:

— В дома си ти си по-напрегнат от всякога... ти мразиш това място... нощем се будиш с писъци заради кошмарите, които те преследват от години...

Джак посегна под таблото и измъкна кабелите, които захранваха с електричество проклетата джаджа. Дисплеят обаче продължаваше да свети в синьо, а гласът на девойката продължаваше да се лее през тонколоните, обгръщайки го в нежна, но невъзможна за измъкване прегръдка.

Хрумна му друга идея. Той натисна отново бутона за местоназначение и заповяда:

— Карай към Стенли Рокуел! — Стенли бе най-близкото до това, което можеше да се нарече „приятел“: негов колега от предишна работа, с когото бяха запазили някакви минимални взаимоотношения, просто за да могат да се оплакват от време на време един на друг и да освобождават напрежението с обиди и шамари, които на другия ден никой от двамата не помнеше.

— Некоректна команда, Джак.

— Стига вече с тази „некоректна команда“!!! Какво й е некоректното пък на тази?

Вместо отговор екранът на навигацията изгасна, след което пламна отново в кървавочервен цвят. Внезапно от само себе си се включи радиото. Джак с крайчеца на съзнанието си отбеляза как вратите се заключват, но бе твърде изумен, за да реагира на това, тъй като неизвестен радиоводец с въодушевление изливаше поток от думи в ефира:

— ... главата му е била отрязана и поставена в микровълновата фурна. Полицайте открили останалата част от тялото му на покрива на къщата, забучено на гръмоотвода. Каква драма, драги радиослушатели! За тези, които сега се включват на вълните на радио WWRT, повтаряме извънредния випуск новини: финансистът Стенли Рокуел бе открит тази вечер мъртъв в къщата си в предградията на Лос Андже...

Радиото изгасна. Джак стоеше неподвижен, вперил поглед в навигацията, чийто дисплей отново светеше в синьо. Като в транс протегна ръка напред, докосна бутона „Отиди“ и прошепна:

— Къщата на брат ми...

Думите се отрониха от устните му като шепа прах. Дори не бе уверен дали дяволската машинка го бе чула... но тогава GPS-ът отново изплю поредната си порция светлина с цвят на съсирена кръв, след което DVD-плейърът се включи. Джак можеше да се закълне, че последният диск, който бе гледал, е „Индиана Джоунс и храмът на обречените“... само че това, което видя на LCD-монитора, нямаше нищо общо със Спилбърг... по-скоро с Ромеро или Дарабонт. Неизвестният оператор бе снимал с подвижна инфрачервена камера — Джак видя как домът на брат му се приближава, обвит в сюрреалистична зелена мъгла, поклащайки се леко наляво-надясно, сякаш снимащият страдаше от леко накуцване. Камерата се спря до прозореца; филмът беше без звук, но Джак можеше да се закълне, че чува свистенето на газта от отворения кран на газовата камина. После в кадър се появи ръката на оператора — в нея имаше цигара „Честърфийлд“ и кибритена клечка. Кратко припламване, облаче дим пред обектива на камерата... кадър към летящата към вътрешността на къщата клечка... а след това ослепителнобяла експлозия, смразяваща кръвта с мълчаливата си безжалостност. Нямаше начин операторът да е оцелял при взрива... но когато черните кръгове пред очите на Джак отшумяха, ясно видя как камерата се отдалечава от врящия котел, който някога бе представлявал нормално човешко жилище. Сега образът се поклащаше още по-осезаемо; Джак бе сигурен, че към накуцването на снимащия се е добавил и демоничен смях, разтрисащ гърдите на подпалвача.

Искаше му се да изтръгне навигацията от удобното ѝ местенце в кожения салон на „Хамър“-а и да я блъска, блъска, блъска, докато и последната електронна фибра от злобното ѝ телце не се превърне в силиконова каша. Вместо това обаче ръката му, сякаш обладана от зъл дух, сама се насочи към бутона и го натисна. Джак усети как глас, който нямаше нищо общо с неговия, проговаря:

— Карай към родителите ми...

Този път, очевидно за разнообразие (Джак бе сигурен как GPS-ът тайничко се забавлява в черупката си от пластмаса), се включи комуникационната уредба. Надписът „Набирам...“ успя да примигне един или два пъти, преди отсреща да се включи телефонният секретар:

— Вие се свързахте с къщата на Роуз и Карлтън Мередит...

Гласът на баща му, хриптящ и накъсан, бе пресечен от тежка кашлица и хлипане. Пред очите на Джак изникна сцена от един документален филм, в който показваха ужасите на войната в Залива. Бяха показали младо войниче с ужасен поглед, което бе повалено от противопехотна мина и умря пред електронното око на камерата. Шрапнелите бяха надупчили гръдния му кош и го бяха превърнали в нещо като огромна човешка цедка. Джак още помнеше звука на кръвта, примесваща се с въздуха от белите дробове на момчето и излизаща навън на големи розови мехури, които се пукаха от пустинния вятър в мига, в който напуснеха гърдите. Бе абсолютно сигурен, че звуците, които чуваше в момента от телефонния секретар, са причинени от същото. От големи розови мехури.

— Съжаляваме, но в момента сме малко заети... с умирање, — продължи най-накрая баща му, — така че моля, оставете съобщение след сигнала, а полицаят, който се отзове на обаждането на 911, ще ви отговори. В случай че никой от глупавите ни съседи... — отново кашлица, отново (вероятно) мехури... — не се досети да позвъни, може да го направите и вие, след като затворите. Току-що убих жена си с два изстрела в главата, а тя преди това успя да ме гръмне със сачми 13/0... точно както съм я учил... браво, моето момиче...

Сигналят прекъсна. Джак заудря с юмруци по волана, по таблото и по проклетия GPS, който все още продължаваше да свети в червено. Сълзите, които се стичаха по бузите му, караха дисплея да прилича на коледна елха — излъчващ радост, спокойствие и усещане за подаръци... ръката му се протегна отново към бутона на навигацията, но този път успя да я спре с огромно усилие на волята. Страхуваше се да задава повече направления... а и нямаше смисъл — сигурен бе, че всички негови познати (*идиоти, а, обади се позакъснелият гласец на съвестта му*) в съответствие с мечтите му са изпозастреляни, накълцани, взривени, сварени живи... „Един прекрасен завършек на работния ден“, помисли си той и се ухили налудничаво, само че противно на очакванията му мислите за цялата тази касапница не му донесоха кой знае каква радост. Той подпря чело на волана и прошепна:

— Ще отида в Ада...

Навигаторът изведнъж отново проблесна в синьо. Гласът, който се донесе от него, обаче не принадлежеше на неизвестната девойка,

изкарваща прехраната си със записи на гласови команди за GPS-и. Гласът, който изпълни огромния „Хамър“ с лекота, бе по-внушителен и от самата кола... плътен, гърлен, хрипкав, наподобяващ купчини пръст, изсипващи се в масови гробове, лъхащи на отчаяние и сѳра:

— Местоназначение прието. Пригответе се да карате две мили, след което завийте надясно...

ЦВЕТЕТО ОТ АНТАРЕС

Целият квартал в Марс-сити вече втори месец се обзалагаше какво ще е новото цвете, което ще донесе Джони Гибънс от поредната си трансгалактическа мисия. Джони бе местният герой (17 успешни полета до съседни и не чак толкова галактики), любимият съсед на всички (душа човек, който никога не отказва на никого) и председателят на обществото на любителите на котки „Земя-Марс“ (четири поредни мандата с всички шансове за още толкова в бъдеще). Причината обаче здравенякът със заразителна усмивка да бъде известен из цял Марс не бе нито една от трите. Джони бе любител на екзотични цветя.

Всъщност — не, това би било подценяване. Да го кажем така — Джони бе маниак на тема екзотични цветя. Градината му се пръскаше по шевовете от алдебарански рози, арктуриански калии и лалета от Проксима Центавър. Единственият оцелял екземпляр от транторианско омайниче в целия Земен Алианс гордо разпръскваше невероятния си аромат... познахте, в градината на Джони Гибънс. Земната тривизия, венерианският филиал на „Смитсониън“ и Имперската ботаническа градина на Йо бяха утъпкали широка пътечка до вратата на Джони, но молбите им да им даде поне семенце от омайничето неизменно удряха на камък. „Отидете до Трантор и си наберете колкото искате. Това тук си е мое“, режеше ги всеки път марсианецът.

Транторианското омайниче далеч не бе единственото цвете, което Гибънс не желаше да споделя с останалите. Градината му бе неговата светая светих — можеш да разглеждаш, миришеш и въздишаш колкото си искаш, обаче протегни само един пръст, докосни само едно коренче — и със сигурност си успял да си спечелиш враг доживот. Ние, съседите на Джони, се бяхме примирили с това и се задоволявахме единствено с получаването на естетическа наслада от огромното разнообразие екзотична фауна, събрана зад оградата му.

Или поне така си мислехме. Първо Стенли Пъркинс, отявлен местен смутител на реда и хулиган по призвание, подхвърли уж на

шега идеята някой — ей така, за спорта — да отмъкне разсад от „Форт Гибънс“ (повярвайте, в прякора на градината нямаше капка преувеличение...). Посмяхме се добре, тъй като не приехме думите му сериозно. После обаче и Нейтън Дрискол заговори как би било добре някой да успее да проникне зад силовото поле на оградата и да реквизира едно-две коренчета... за майтап, разбира се. Не мина и седмица, когато идеята вече бе изкристализирала перфектно в съзнанията на хората от квартала: знаеше се къде Джони държи резервния деактиватор на силовото поле (във фалшивото дъно на пощенската кутия), знаеше се кога жена му отсъства (всяка сряда — заради Фобоските разпродажби)... По дяволите, някой дори бе успял да разучи диетата на двете псета, които Гибънсови държаха уж с декоративна цел, но зъбите и гадният им нрав въобще не служеха само за украшение.

С две думи, перфектното престъпление бе планирано на 99,99%. Оставаха да се напаснат само два причинно-следствени вектора: а) Джони също да не си е у дома; б) някой да изяви желание да бъде доброволец във въпросната налудничава мисия. Всички се съгласиха, че е най-добре да се изчака Джони да се върне от поредната си мисия и да донесе новата си придобивка, та именно тогава да бъде нанесен фаталният удар. С намирането на доброволец бе решено да се поизчака.

Джони, разбира се, се върна на бял кон и с фанфари — хилядапроцентов успех, незаменим опит, крайъгълен камък в междузвездната логистика... дрън-дрън, едва ли и кметът помни дори само една трета от глупостите, които изприказва на космодрума. Гибънс също очевидно скучаеше, ние, публиката — също, тъй като се бяхме изсипали на пистата единствено да разберем каква е поредната придобивка на нашето момче. Когато протоколните простотии привършиха, Джони се въртна, влезе за кратко в совалката и излезе, държейки...

Не, надали ще успея да ви опиша красотата на цветето, което държеше Джо. Мамка му, сигурно и Омар Хайам, Томас Улф и Шекспир биха се затруднили, та камо ли прост експерт по противометеоритна отбрана като мен. Но така или иначе съм принуден да опитам.

Цветето бе стъклено. Или поне така си помислихме, когато го видяхме за пръв път. Листенцата му сияеха с блясъка на току-що полиран брилянт... или по-скоро оникс или ахат, тъй като бе напълно черно. Черно... и същевременно припламващо във всички цветове на дъгата, дори и в онези, които човешкото око още не бе успяло да назове с думи. В един момент си мислехме, че е прозрачно, тъй като можехме да видим очертанията на Джони през наситено виолетовите му листа, но в следващия момент сякаш пелена, изтъкана от гъст облак, се спускаше върху цветето и вече единственото, което виждахме, бяха нашите собствени отражения. Докато Гибънс говореше, растението леко се поклащаше в ръцете му, съцветията му леко се докосваха едно друго с нежна ласка... и се чуваше... чуваше... един Айнщайн знае какво. Аз лично чух звъна на хиляди сребристи камбанки, полюшващи се от порив на есенен вятър. Марки Холбайн се кълнеше, че чул пърхането на крилете на милиони пеперуди, пуснати на свобода по едно и също време. А Дейвид Сингър ни уверяваше, че всички сме идиоти и че звукът приличал на смеха на елфи, тичащи по утринната роса. Не знам къде Дейв бе чувал елфи, припкащи жизнерадостно по мокра трева, но със сигурност последната хипотеза трая най-кратко.

Малцина от нас в действителност чува какво разказа Джони — чак по-късно, когато вечерта се събрахме в кръчмата, сглобихме оттука-оттам що-годе правдоподобна версия на историята му. Цветето било от една от планетите в системата на Антарес, където Гибънс и компания кацнали между другото — повърхността ѝ била толкова пуста, че, погледната от космоса, приличала „на плешивото теме на комодор Джаксън“ (Марки се кълнеше, че цитатът бил точен и принадлежал на самия Джо). Нашите момчета решили да кацнат, само защото главният механик подметнал, че „планетата така и така мяза на сметище, значи една-две празни горивни клетки няма да са ѝ в повече“. Докато разтоварвали боклука, Джо (по стар негов обичай) тръгнал да се разходи и намерил цветето. Било самичко, в средата на неголяма площадка, ожарена сякаш с бластер, а около него нямало нищо друго — нито живо, нито останки. Направило му впечатление как над цветето има нещо като козирка с очевидно изкуствен произход. Хипотезата му бе, че на планетата преди време се е случила някаква ужасна катастрофа и вероятно последните оцелели същества в сетните

си мигове са успели да направят заслон, за да остане живо поне едно нещо от техния свят, па било то и цвете. Трогателно... както бе по принцип всичко, което разказваше Джони. Човекът имаше талант.

Когато видяхме цветето от Антарес, всичко си дойде на мястото. Спогледахме се — очевидно една и съща брилянтна идея бе дошла на всички ни едновременно. Това, именно това бе цветето, което трябваше да бъде откраднато от градината на Джони и разсадено из нашите! Бе едновременно и справедливо, защото по този начин щяхме да възродим един изчезващ растителен вид, и вълнуващо, защото се чувствахме като добри юнаци, освобождаващи принцесата от омагьосаната кула. Да, знам, сега звучи идиотски, но не ни съдете толкова — по тривизията наскоро бяха въртели повторения на „Шрек“ и всички бяхме още под неговото въздействие.

В следващите няколко седмици се случиха две неща — Джони засади цветето, а ние доизпипвахме плана за неговото отвличане. Доброволците, естествено, изведнъж заизвираха отвсякъде, но след внимателно обмисляне решихме, че с отговорната задача трябва да се наеме Рей Брадли. От целия квартал единствено той бе лежал в затвора (е, вярно, че за кражба на лазерно фенерче, но репутацията му на престъпник бе неоспорима), а и фактът, че живееше в съседната до Джони къща, трябваше (поне според нас) да приспи бдителността на Сандра Гибънс.

Оставаше да напаснем и последната променлива в уравнението — някой трябваше да измъкне Джо от тях, докато Сандра рови из битпазарите на Фобос, а Рей се прави на смесица от Джеймс Бонд и Итън Хънт (да, знам, знам... тривизия, какво да ви кажа...). Някак си не се учудих, когато назначиха мен за доброволец. Свикнал съм, когато кварталът има проблем, лопатата за ринене на лайната да бъде тиквана в моите ръце.

И ето че заветната сряда дойде. Мисис Гибънс замина с първата совалка за Фобос, щабът на операцията зае позиция в къщата на Брадли, а аз отидох да почукам на вратата на Джони, молейки се да е в разговорливо настроение и да приеме една покана за почерпка в орбиталния бар „Хилтън“.

Джони прие. Не след дълго вече бяхме седнали в едно от VIP-сепаретата на бара, пийвахме юпитериански бърбън и си лафехме за доброто старо време, когато всички на Марс се познавахме поименно,

тераформирането бе в разгара си и все още се ценеше трудът на противометеоритните специалисти като моя милост. В началото седях като на тръни и само чаках мига, в който или моят, или неговият комуникатор ще оповести провала в плановете ни. След чашка-две обаче се отпуснах и започнах дори да се наслаждавам на компанията на Джо. Това, че бе герой, не бе го накарало да забрави, че е човек. Нещо рядко срещано в последно време, когато всеки, който се поиздигне, започва тутакси да търси начин да ти плюе в душата. Заприказвахме се надълго и нашироко за неговите перипетии из галактиките. Не след дълго, разбира се, темата се прехвърли към градината му. Внимавах всячески да държа разговора встрани от новата му придобивка, но усилията ми бяха напразни — крастата си е краста...

— Тери, приятелю, казвам ти, че това цвете ще е на почетно място в колекцията ми! — прогърмя след максимум две изречения басовият глас на Джони, карайки половината заведение да се обърне и да види кой, по дяволите, се опитва да строши чашите по масите им със звукови вълни.

— Е, хайде сега... чак пък... Ами омайничето? — опитах се да сменя темата аз.

— Майната му на омайничето! — захили се на собствения си каламбур Гибънс. — Ако ония идиоти от „Смитсониън“ още го искат, направо мога да им го подаря! Честно ти казвам, това бижу от Антарес е хиляди пъти по-рядко, по-красиво и по-очарователно... Омайниче! Глупости!

Той продължи още известно време да ръси обиди към невинното цвете и славословия за новия си фаворит. Сигурно щеше да откара така до вечерта, ако към нашата маса не се бе присламчил някакъв странен екземпляр. Беше възрастен като света, сигурно връстник на първата мезонна ракета, облечен в износен тефлонов костюм от вида, които бяха излезли от мода още по време на моята младост. Леко зеленикавият му тен издаваше, че странникът е кореняк-венерианин.

— Извинявам се за натрапването, но дали случайно преди малко не споменахте нещо за някакво цвете от Антарес? — на доста правилен, макар и архаичен галактически запита учтиво непознатият.

— Да, господине, донесох си едно за сувенир от Антарес-IV... едно такова черно, приличащо на стъклено... Голяма красота!

Вероятно сте чували за мен — аз съм Джони Гибънс... човекът с най-страхотната градина в тази сектор на галактиката... — започна с обичайните си самохвалства Джони. Старецът обаче (странно защо) не се впечатли от гръмките слова, дори най-безцеремонно ги прекъсна:

— Извинявайте, но това е невъзможно.

— Е, хубава работа! Как така „невъзможно“?

— Невъзможно! — твърдо повтори непознатият. — Последният екземпляр на Перуниката от Антарес бе унищожен преди повече от 20 години...

— Ами явно не е така, понеже в момента една бройка от тази чудесия се намира в моята лична градина, която, както вече казах, е най-...

— Бих ли могъл да изнахалствам още малко — прекъсна го отново старецът — и да помоля да ми покажете доказателство?

— Момент — намесих се аз. — Вижте това: лично аз снимах Джо преди няколко седмици.

Когато холограмата, прожектирана от комуникатора ми, засия в центъра на масата, непознатият пребледня (нещо, което по принцип на венерианците им се отдава трудно).

— В какво... кажете, Велики Космос, в какво сте го засадили?

— Опитах се максимално точно да възпроизведа почвата на Антарес-IV, а докато се аклиматизира, съм го затворил и в мехур от силово поле със синтезирана атмосфера... както правя с всяко едно от цветята си — отвърна смутено Гибънс.

— Слава на Айнщайн! — изстреля през зъби старецът. — Нямате си и най-малка представа на какво сте попаднали!

— Ами осветлете ни — ухилих се аз. Все още отказвах да приема, че думите на непознатия са сериозни — изглеждаше като леко попрекалил с Ю-водката.

— Казвам се Айзък Дарси и съм лингвист по професия — занарежда нетърпеливо възрастният мъж, уловил недоверието в погледите ни. — Преди доста време, докато още работех в библиотеката на Трантор, пред очите ми попадна копие от древен документ, холографиран от Втората експедиция до Антарес. Младежите не бяха успели да разберат за какво става дума в него, бяха го преснимали старателно, някой по-небрежен мой колега го бе приложил като копие към доклада на А-2 и така до деня, в който моя

милост го откри. С известен труд успях да го преведа — използвах три или четири междинни речника, но в края на краищата успях! Документът бе своего рода предупреждение или изповед, ако предпочитате — пълно описание на начина, по който е загинала цивилизацията на Антарес-IV. Някога тяхната планета е била населявана от стотици хиляди растителни и животински видове... докато не се е появила Перуниката. Това не е растение, господа — това е животно! Е, може и да е растение — в крайна сметка не съм ксенобиолог — но дори да е така, е растение от рода на земните месоядни. Перуниката на Антарес обаче не била само месоядна — тя била всеядна. Не след дълго останалата част от биосферата на Антарес-IV нямала друг избор, освен да се обедини и да потърси начин за унищожаването ѝ. Успели, но само частично — открили, че хищникът не може да преживее без обикновена вода. Съществата разбрали, че единственият начин да спрат Перуниката е да предприемат самоубийствена акция — да унищожат всичката вода на планетата, да загинат самите те, но да не позволят на хищното цвете да се разпространи из галактиката... Доскоро мислех, че саможертвата им не е била напразно, но сега, когато казвате...

Старецът замълча. След секунда-две комуникаторът ми забръмча. Почувствах се герой на евтин тривизионен сериал. Когато натиснах бутона за отговор, пред трима ни изникна сияещата физиономия на Рей Бродли. И последните ми надежди, че планът по отмъкването на растението се е провалил, се изпариха. Можеше да почувствам триумфа му даже през холограмата:

— Готово, Тери! Китката вече е при мен! Джони, съжалявам, братчето ми, ама вече си имам ново цветенце в градинката!

Картината се отдалечи и ни продемонстрира черната грамада, мълчаливо извисяваща се в центъра на цветната леха. Гласът на Рей продължаваше да ликува:

— Сега вече не си единствен, Гибънс! И аз имам с какво да се похваля!

— Рей! Идиот такъв! — креснахме едновременно с Джони. — Веднага върни...

— Спокойно, Джо, ще се грижа добре за него — прекъсна ни Бродли, пресегна се встрани и натисна един бутон.

— Какво правиш?

— Нищо, друже — ухили се Рей. — Просто ще си поля градинката...

КУРАБИЙКА КЪСМЕТЧЕ

Картър можеше да се закълне, че курабийката му се изхили. Той затвори очи, тръсна глава и погледна отново към масата в корабната трапезария. Курабийката седеше неподвижно между арктурианското задушено със сладко-кисел сос и замразения десерт с люти чушки от Антарес. Нищо в гънките ѝ не подсказваше, че е способна на телепортация, пресмятане на транспортни вектори из петмерното пространство... или на хилене. Обикновена неодошевена курабийка късметче. Просто бонус — безплатен комплимент от сервитьорката в закусвалнята на Вега IV, където бяха спрели да хапнат преди около два стандартни галактически часа. Останалите бяха изяли своите, а Картър, който се бе натъпкал до пръсване със специалитета на заведението — супа от венериански водорасли — си я бе запазил за покъсно. След като се качиха обратно на борда, капитанът тръсна всички недовършени задачи на Картър и ясно му даде да се разбере, че ако не ги приключи, докато стигнат портал 14-27-05, ще види отпуската си на следващото появяване на Халеевата комета.

Картър бе схванал намека и се бе потопил до уши в неевклидова алгебра, опитвайки се да изчисли всички възможни курсове, откъдето можеше да мине корабът им, без да се разпадне от гравитационни влияния на двойни звезди, забърсвайки по път някоя-друга поръчка, за да не умрат съвсем от глад. Явно думата „глад“, залутала се в мислите му, го бе накарала да се сети за остатъците от обяда си.

И когато погледна към масата, можеше да се закълне, че курабийката му се бе изхилила.

Все още се бе втренчил подозрително в нея, когато в трапезарията влезе Мастърс с прозвището „Мис Пиги“. Картър трепна и без да осъзнава какво точно прави и защо именно го прави, незабелязано прибра курабийката в джоба на ризата си. Хилене или не, но Мис Пиги бе в състояние да изяде и корабния мю-реактор и да поиска една-две паладиеви хипердрайв-скоби за допълнително. А

курабийката си беше негова и никак не му се искаше да види как заподозряното в хилене нещо изчезва в търбуха на Мастърс.

— Ще го ядеш ли това? — изгърмя гласището на Мастърс. Както обикновено, тези думи при него заменяха „добър ден“, „как сте, колеги“ и „лека нощ“. Картър проследи погледа му и видя, че Мис Пиги с възделение изпива с очи арктурианското задушено.

— Обслужи се — Картър му подхвърли вилица. Мастърс я улови с неочаквана грациозност, присъща на всички дебели люде, щом въпросът опреше до ядене, и започна да поглъща задушеното с почти влюбено изражение.

— На теб онази кака даде ли ти курабийка късметче? — попита Картър. Мис Пиги задъвка замислено:

— Тъхъ, даже две... така де, втората аз си я изпросих.

— Не се и съмнявам — въздъхна Картър и тактично подпита:

— А случайно да забележа нещо странно в тях?

— Ми не... малки бяха... — смръщи вежди Мастърс, борейки се с видното в погледа му желание да оближе чинията.

— Добре де, само питам.

Картър събра бумагите от масата и се запъти към каютата си. Когато влезе вътре и заключи плъзгащата се врата с отпечатъка от дланта си, той извади курабийката и я сложи на нощното шкафче до главата си. Дълго време я гледа, докато най-накрая се убеди, че най-вероятно всичко е било просто игра на въображението му.

И в момента, когато окончателно повярва в това, курабийката му се изхили отново.

Картър подскочи. Беше му дошло в повече. Гърч на работа, бавене на заплатите, а сега и хилещи се курабийки... е, не, не можеше да продължава така.

След кратка консултация с информационния терминал в каютата откри, че най-вероятното му състояние се нарича „параневрофрения“ и че две-три хапчета мementин никак, ама никак няма да му навредят, даже напротив. След като ги прокара с глътка L-бренди (забранено на повечето цивилизовани планети), светът му се видя значително по-розов, пък бил той населен с хилещи се тестени произведения или не.

Като стана дума за това... Картър призова цялата си останала воля (след намесата на брендито и мementина не бе останало кой знае

колко) и се обърна към масата. Курабийката бе там. Не се хилеше. Засега.

Картър въздъхна, реши, че ще става, каквото ще, пресегна се и взе курабийката в ръка. Не се хилеше. Е, може би леко се подсмиваше... но пък от друга страна след такова количество психотропна материя в стомаха му нищо чудно след малко да види как койката му започва да играе танца на пингвина.

С рязко движение той разчупи курабийката.

Нищо.

Дори и той не знаеш какво очаква да се случи. Письци? Потоци кръв от вътрешността на курабийката? Черва, вътрешни органи, мозък?

Нищо.

Нямаше даже и късметче.

Картър се ухили и лапна курабийката на една хапка.

* * *

След като дълго и безрезултатно хлопа по вратата на Картър в продължение на половин час, капитанът най-накрая се ядоса и прати да повикат корабния механик. Последният даже бе трезвен (учудващо...) и успя да отвори плъзгащата се преграда, без да счупи нищо (положително, като се има предвид, че предстоеше ревизия).

Каютата бе празна. Капитанът, механикът и Мис Пиги, който се бе присламчил от любопитство, преровиха цялото огромно пространство с размери метър на половин, но не откриха никого. Капитанът мислеше да се размрънка, но когато видя купчината листа, изписани със ситния почерк на Картър, реши, че животът продължава, събра ги и хукна да ги предава на бортинженера. Механикът се почеса по главата, философски заключи, че животът е пълен с мистерии и се запъти да допива остатъка от контрабандна бира, която криеше зад един от панелите на реактора. Масърс също се бе запътил към каютата си, когато погледът му бе привлечен от стоящата на нощното шкафче курабийка. Стомахът му веднага се разкъркори: все пак не бе ял от близо десет минути. След като се огледа предпазливо, той взе курабийката и я пусна в джоба си, за да може да ѝ се наслади след

някоя-друга минута на скришно място, далеч от погледите на останалите лакомници.

Чудна работа, можеше да се закълне, че курабийката е по-тежка от онези, които бе изял в закусвалнята.

И изглеждаше наедряла.

КУПЕТЕ СИ ФАНТАЗИЯ...

— Накъде, мътните те взели, си ме помъкнал, Джарвис? Поне да ме беше предупредил, за да се облека мизерно, както подобава на този квартал... Тези обувки ми струваха 200 суверена, а сега не бих дръзнал да се появя с тях и на долнопробно събиране на треторазрядни писарушки...

— Търпение, сър, почти стигнахме...

Бяхме се нагледали на подобни двойки — вечно мърморещ господар и раболепен прислужник — но въпреки това всички надигнахме глави любопитно, за да преценим с жаден поглед какво бихме могли да очакваме: истински клиент или обикновен зяпач, желаещ да провери дали историите за Улица „Фантазия“ и нейните обитатели са верни. Искрено се надявах да е от първите — двамата с Уилям не бяхме яли от седмица и нямаше да имаме нищо против, дори да ни платят с медени петачета. В мечтите си дори често си представяхме цял суверен — огромен, златен и тежък, който би ни осигурил достатъчно средства, за да прекараме почти година при поносимо мизерни условия...

Когато новобогаташът най-накрая преодоля презрението си и закрачи по покрития с мръсотия тротоар, очите ни се разшириха. Чух как Рей, който дремеше цял ден някъде зад мен, рязко си пое въздух през стиснати зъби. Аркадий и Борис забравиха за миг играта си на карти, рязко надигнаха глави и се опулиха невярващо. Артър механично приглади стърчащия си перчем, опитвайки се да скрие объркването си; не му се удаде — изглеждаше също толкова втрещен, колкото и всички останали.

На Улица „Фантазия“ се възцари мъртва тишина.

Новодошлият се казваше сър Джоузеф Брансуърт. Знаехме това от късчетата вестници, които понякога откривахме в контейнерите за смет и жадно четяхме. Не знаехме дали наистина неограничените финанси на баща му са причината да бъде обявен за най-прогресивен автор на фантастика и фентъзи за последните 20 години, но така или

иначе бе факт, че копелето се къпеше в злато и издаваше по един роман на три месеца. Във времената на читателска криза и писателско мизерстване това бе все едно да къпеш кучето си със стогодишно шампанско... но Брансуърт и фамилията му отдавна бяха надраснали подобни буржоазни отживелици като криза, мизерия и безпаричие. Вероятността един ден някой от тях да се озове на Улица „Фантазия“ редом с нас, постлал дрипаво килимче и кръстосал крака по турски в очакване на какъв да е клиент, бе минимална, да не кажа и направо нищожна.

Само че и той, както и повечето пишещи и издаващи бездария, нямаше грам талант. Затова той и хората като него идваха тук, на Улица „Фантазия“, правиха фасони, гълчаха ни за мизерията и вонята, която се носеше на талази от нас, но в крайна сметка си тръгваха, олекнали откъм злато и мед, но забогатели с идея, стил или речников запас, които щяха да поддържат жива илюзията, че могат да пишат... е, не завинаги — до следващата им визита при нас.

Сър Джоузеф бавно тръгна покрай насядалите по тротоара дрипльовци, затискайки нос с напарфюмирана кърпичка. Тъй като бях заел предвидливо място в средата на улицата, можеше да чуя размяната на реплики между него и колегите. Така можеше да се подготвя, за да съм в състояние да му предложа нещо различно, когато стигне до мен.

— Купете си малко описания, сър... Евтино ги давам — по петаче за ред... — занарежда пан Станислав, който бе седнал в началото на редицата. Брансуърт дори не го удостои с поглед. Бедният Стас — казвал му бях хиляди пъти, че описанията вече не се търсят, но той продължаваше да упорства. „Все някой ще ги поиска, приятелю... а и нямам какво друго да предложа“, отклоняваше неизменно той всеки опит да му дам съвет.

— Философия... мъдрости и философия за всеки вкус! — включи се в предлагането Рей, когато видя, че Брансуърт приближава. — Вземете си философия, най-доброто въведение към истинската фантастика...

Сър Джоузеф презрително сбърчи нос и продължи напред. За кратко се спря пред Джей Ар, но когато чу несвързаните му брътвежи за тронове, мечове и дракони, побърза да се отдалечи. Робърт също не успя да го привлече за каузата, въпреки че даде най-доброто от себе си:

— Щипка хумор, чаена лъжичка сатира и две шепи сарказъм: най-добрата рецепта за най-фантасмагоричната и невероятна манджа, която някога сте кусвали, сър!

Очевидно Брансуърт не беше чревоугодник, тъй като подмина с пренебрежение. Вече си мислех, че ще подмине и мен, когато изведнъж той заби токове в калдъръма, спря рязко и излая в лицето ми:

— Ами ти, младежо? Какво предлагаш? Защо не плямпаш като мизерните си събратя, а мълчиш, сякаш дяволът ти е отнел езика?

— В действителност е точно обратното, сър — от него съм го взел — ухилих се аз, стараяйки се да не изглеждам твърде щастлив. Бездарията винаги се ядосваха при вида на някой, който е щастлив — вероятно защото повечето от тях никога не разбираха какво е истинско щастие.

— И какво искаш да ми продадеш с този твой език, дошъл от дявола, синко?

— Какво ще иска почитаемият господин? Стил, диалог, метафори...?

— Имам усещането, че криеш нещо под масата, младежо... че пазиш нещо за самия край на пазарлъка. Затова дай да пропуснем частта със зальгалките и да започнем сериозния разговор, какво ще кажеш?

Почти успях физически да почувствам високомерието му — хладно, мокро като сополива кърпа и омерзително като допир на плужек до кожата ти...

— Предлагам ти въображението си — преди да успея да се овладея, изтърсих аз.

Въздишката на изненада и неверие се проточи из Улица „Фантазия“ като порив на есенен вятър из запустяла къща. Всички надигнаха очи, за миг избистрени от мъглата на отчаянието, глада и безизходицата. Във всички се четеше един неизказан въпрос: „Наистина ли???”.

Сър Джоузеф изглеждаше не по-малко потресен.

— Помисли си пак, малчо — промълви той с леко по-земен тон, сякаш изумлението му го бе смъкнало от облаците, където го бе издигнало собственото му самолюбие.

— Защо не, Брансуърт? — заизливаха се думите от мен като порой. — На вас ще ви е от полза: като знам колко сте я закъсали

откъм вдъхновение, и генетична мутация на мозъка няма да ви спаси от позора. Трябва ви моята фантазия... нуждаете се от нея... мога да усетя как мислено треперите от вълнение — като наркоман при вида на спринцовка или като хетера при вида на пълна кесия. Аз ще ви я дам — вземете я цялата! Това е все едно да се опитам да ви продам морето — колкото и да черпите от него, то няма да се изпразни; единствено вие ще се изморите и ще получите удар от непрестанното гребане. Но дори и фантазията ми един ден да пресъхне, аз вече нямам нужда от нея. Хората отдавна престанаха да я търсят, тя седи в мозъка ми и мухлясва там, трови го с гангрениясалите си от обездвижване крайници... но тя не е виновна — виновни са консуматорите, които не искат вкусна храна в мрачна опаковка; виновни са тези, които купуват вашите безвкусици, обвити в безвкусен евтин станиол и полети с още по-безвкусен захарен сироп; виновни са тези, които плащат, за да получат нещо, което е негодно за употреба — о, да, те знаят това, те не го и употребяват, а просто го оставят на рафта с останалите безвкусици, където събира прах и личинки, но въпреки това, дори и прашасало, пак си остава модерно и желано... Затова вземете цялата ми фантазия, Брансуърт! Бъдете мъж обаче и си платете! Защото с хонорара за една страница от вашите тоалетни писания ние, истинските автори, ще преживяваме дълго... дори, да се надяваме, може би достатъчно дълго, за да станем свидетели на това как писарушки като вас ще бъдат изхвърлени в канализацията на литературата. И тогава, о, тогава, когато осъзнаем, че сме доживели до момента на нашето признание благодарение на вашите смрадливи пари, с които сте си купили малко талант изпод тезгяха... затова си струва да дадеш дори повече от фантазията си!

Честно казано, изпитах не по-малко удоволствие, когато видях какъв ефект оказва словесният ми шамар върху сър Джоузеф. Той вдигна ръце, сякаш за да се защити, страните му пламнаха, а устните му се сгърчиха в отчаян спазъм, за да възпрат проклятието, което напираше от вътрешността му. Без да каже и дума, той се завъртя и изчезна почти тичешком от Улица „Фантазия“, следван по петите от предания си слуга. Ухилих се, но усмивката ми бързо изчезна, когато осъзнах, че току-що съм пропилял една доста добра възможност за нормална вечеря за мен и колегите — нещо, което никой от нас не бе виждал от години. Стиснах юмруци, бесен на парвенютата от рода на

Брансуърт и сие, но най-вече на самия себе си и на проклетия си език, който упорито отказваше да стои зад зъбите. Вече си мислех къде и какво да ударя, за да попремине гневът ми поне малко, когато иззад ъгъла се донесоха нови гласове. Преглътнах и заех смирена стойка върху парцаливата постелка.

Идваха нови клиенти.

Боже, дано успеехме да продадем поне нещо...

10 МГ ВНИМАНИЕ

Трябваше да го направи още тази вечер. Усещаше нуждата с всяка фибра на тялото си. Чувстваше повика на необходимостта да пулсира като развален зъб в мозъка му. Знаеше, че колкото и да се мъчи да отлага, така или иначе в края на краищата щеше да се предаде и да го направи. Беше по-силно от него. По дяволите, сигурно бе по-силно и от самия господ, ако такова животно изобщо съществуваше.

Бавно стана от детското креватче и с безшумни стъпки се запъти към входната врата. Беше по пижамка, но време за преобличане нямаше. Ако се натъкнеше на някого, просто щеше да се престори, че ходи насън. Това винаги минаваше.

Когато вратата се затвори беззвучно зад гърба му, усети как есенният вятър загризва лакомо костите му. Не почувства студа — след толкова години самота нищо не можеше да изстуди вече заледеното сърце — но въпреки това кожата му веднага настръхна. Духът е силен, а плътта е слаба, нали така беше казал някой от пишман-мислителите на този свят? Само че те надали някога през живота си се бяха сблъскали с кой знае какви изпитания както на духа, така и на плътта. Ако можеше, би ги поканил в своята реалност. Чудеше дали щяха да продължат да пишат такива глупости. Надали. По-вероятно щяха да се самоубият на първата седмица.

Унесен в мисли от този род, дори не забеляза кога е стигнал до къщата. Винаги се чудеше защо продължава да я нарича „къща“. Къщите бяха нещо уютно. Нещо, което символизираше домашното спокойствие, любовта и сплотеността. Къщата означаваше семейство. Тази... закътана в самия край на града, незабележима също като стопанина си, приличаща на огромно чудовище, покрито с мъх и увивни растения... със сигурност не навяваше семейни спомени. Освен ако не говорим за семейство караконджули.

Така или иначе обаче това бе най-близкото до дом, с което разполагаше. А и трябваше да признае, че огромните мазета и дългите заплетени коридори бяха идеални за нуждите му. Относителната ѝ

невидимост пък бе допълнителен плюс. Така шансът някой да започне да си тика носа в неговите дела бе минимален.

Никога нямаше да открият децата.

Когато влезе вътре, влагата и мирисът на мухъл го връхлетяха без предупреждение. Хей, стопанин, тук сме, нямаме намерение да си ходим скоро, ти къде се губи толкова време, ние покрихме още две-три стени, изпълнихме със смрадта си още две-три стаи, ела да ти се похвалим... За момент се зачуди дали щеше някой ден да намери кураж да срине дъртата вещица. Едва ли.

Обутите му в пантофки с Мики Маус крачета се плъзгаха по вехтия под, без да издават и намек за шум. Дори когато заслиза по прогнилите стълби, водещи към главното мазе, тишината продължаваше да струи наоколо, гъста и необезпокоявана от векове. Едва когато в дъното на коридора започнаха да се мерзелееят очертанията на клетката, безмълвието отстъпи неохотно, избутано встрани от детските хлипания, просмукали се в стените. *Къде съм, пуснете ме, моля ви, мама и татко имат пари, ще ви платят...* Несвързаните брътвежи прелитаха покрай ушите му като суграшица в първите дни на зимата: прекалено незначителни, за да ги вземеш на сериозно, но все пак неприятни и дразнещи. Никой от малките пикльовци, минали през това мазе, не знаеше какво е да си нещастен в истинския смисъл на думата, но въпреки това цивреха, като че ли светът свършваше след една-две минути, а мама и тати ги няма наоколо, за да ги нахранят и да им сменят нааканите гащи за последно... Жалко. Отблъскващо и жалко.

Когато стигна до клетката, отначало с труд различи къде точно е детето. Щом очите му пропривикнаха с тъмнината обаче, го забеляза. Беше се свряло в купчината парцали, които трябваше да му служат за чаршаф, завивка и възглавница едновременно.

— Ей, ти! — Детето се сепна и замига уплашено насреща му. Никога не си даваше труда да помни имената им. За него те бяха просто инструменти, а кой кръщава гаечните си ключове? — Стани и ела насам. Не се страхувай, днес е щастливият ти ден.

Малкият в първия момент не повярва на ушите си, но когато чу как клетката се отключва и вратата ѝ се отваря със зловещо скърцане, се изправи и с труд се завлече навън. Когато успя да разгледа похитителя си, очите му се отвориха широко, зениците му се

разшириха, а устата му започна да бълва несвързани звуци в опит да събере в изречение натрупалите се емоции:

— Ъ... а... и... ъ...

Да, да, това си ти, голяма работа, не си ли виждал огледало? Раздразнението изпълни за миг съзнанието му и също толкова бързо се оттече извън тялото му. Сложи ръка на челото на хлапето. То затвори уста толкова рязко, че едва не си прехапа езика. Очите му се разфокусираха и се зареяха някъде в неопределеността. Когато го подтикна да тръгне по обратния път, то се заклатушка, без да се противи... и очевидно без да знае къде изобщо отива.

Когато стигнаха до входната врата, мръсотията вече бе изчезнала, косата на малкия бе прилежно сресана, а дрипавите парцали се бяха превърнали в небесносиня пижамка. На краката на детето се бяха материализирали чифт пантофки с Мики Маус. Сега вече между двамата нямаше ни най-малка разлика.

— Днес е Коледа — прошепна му той и го побутна към изхода. — Иди да празнуваш с вашите. Не си ме виждал, просто си сънувал това място, а през цялото време си бил у дома си с мама и тате.

— Аха... — повлечено измънка хлапето и отпуснато закрачи навън. Докато стигнеше, вече нямаше да си спомня нищо от това, което се бе случило през последните две седмици. Клетката, парцалите и всичко щяха да се превърнат в поредния лош сън, а както знаем, всички лоши сънища рано или късно си отиват, нали така, господа?

Усмиввайки се, той закрачи към кухнята. Мислеше да се подкрепи с един сандвич и една цигара, преди да излезе на лов.

Докато вървеше по коридора, метаморфозата започна по навик. Детското му телце се преобрази обратно в уродливото възрастно тяло, от което понякога му се повдигаше, меката като коприна коса изчезна, отстъпвайки неохотно на плешивината, очите му изгубиха лазурния си блясък и станаха отново мръснокафяви, а пижамката се превърна в дънки и избелял пуловер. Когато издиша с наслада дима от първото дърпане, всичко вече бе приключило.

Не след дълго отново бе по улиците, крачейки нервно и оглеждайки се за поредната жертва. Откри я след не повече от половин час търсене. Хлапето бе застанало пред витрината на магазин за играчки и без съмнение се чудеше с какво да изръси мама и тате за Коледа.

Беше разглежено. Беше лигаво. Беше малко.

Перфектно.

Спря се до него и уж случайно сложи ръка на рамото му. Дребният понечи да писне (*покрай цялата тази педофилия всички вече бяха млади ченгета, мамка му...*), но след секунда очите му се замъглиха, а от ъгълчето на устата му протече тънка струйка слюнка. Тръгна след него като кученце. Изобщо не се възпротиви, когато вратата на клетката се захлопна зад него.

Щеше да се съвземе след десетина минути. Само че вече щеше да е късно.

Щеше да бъде... заменено.

Той впи поглед в хлапето. След броени мигове костите в тялото му започнаха да се пренареждат. Можеше почти физически да усети как спиралите на ДНК-то му се въртят като в някакъв шантав калейдоскоп на молекулярно ниво. Белите му дробове въздъхнаха с облекчение, избавени от тоновете катран и никотин. Очите му пламнаха с бял огън, докато роговицата се възстановяваше...

И изведнъж, както винаги, всичко приключи. Той огледа критично първо себе си, а после и изкопираното дете. Всичко като че ли беше наред.

Не се притеснявай, малкия. Седмица-две — и пак ще имаш възможност да се къпеш в онова огромно богатство, с което разполагаш: любовта и грижите на майка си и баща си. Тъпото в случая е, че си нямаш и най-малка представа какво притежаваш. Нямах идея, че по света има хора, които са толкова изгладнели за поне малка проява на загриженост, че са готови да крадат деца и да се преструват на тях, за да се насладят на поне една прегръдка... на чаша супа, докато са болни... или на какъвто и друг знак на привързаност. Хора, лишени от елементарни радости в живота в продължение на месеци, дни, десетилетия, дотолкова обрулени от безразличието и гадостите в живота, че започват да чувстват физическа болка от липсата на някой, който да ги обича. Хора, които изпитват почти наркотична зависимост от любов.

Хора като мен.

Нямаше да го разбере. Разглезени същества като него никога не разбираха.

Тъй въздъхна и тръгна към поредния си нов дом.

ЧОВЕКЪТ, КОЙТО ВИЖДАШЕ БЪДЕЩЕТО

Дълъг и труден ден, предполагам, скъпи ми Хорлийнс? Да, не ми отговаряйте, бръчките около очите ви и десетките фасове под парапета говорят сами за себе си. Бихте ли възразили, ако Ви направя малко компания за една-две цигари? Не ми се прибира още... бих искал да подишам малко чист въздух, преди да се прибера в бетонния ковчег, който строителите оптимистично са нарекли „апартамент“, а в действителност представлява няколко десетки кубически метра нажежени газове, затворени между четири стени от нагорещен бетон и топящо се желязо.

Благодаря Ви. Знаех си, че няма да върнете един закопнял за глътка спокойствие старец. Ви сте добър човек, Хорлийнс, въпреки че едва ли го осъзнавате. Много рядко се срещат хора като Вас в наши дни. Ех, спомням си как навремето...

О, вижте, падаща звезда! Проклето дяволско творение... но какво правите, драги ми Хорлийнс? Да не би да си пожелавате нещо? Обезумяхте ли, младежо? Спрете веднага! Спрете, казвам Ви!!!

О, да, повярвайте ми, приятелю. Падащите звезди наистина са творения на Рогатия... или на нещо, което поради липса на други разумни термини наричаме Дявол. Самият аз се сблъсках преди известно време с подобно нещо, драги ми Хорлийнс. Тогава именно се научих да виждам бъдещето...

Смешно ли Ви е, млади човече? Да, колкото и да не Ви се вярва, наистина добих тази дарба — благодарение на един литър руска водка, една падаща звезда и потресаваща липса на здрав разум.

Тогава бях на двадесетина години — зелен и кипящ от енергия като Вас, дълбокоуважаеми младежо... копнеещ да покори света или поне женската му половина... а и плащащата му част в добавка като за начало. Пари и жени, Хорлийнс — колкото и книги да се изпишат за движещите сили на света, в края на краищата всичко след съкращаване на общите знаменатели се свежда до гореизброените две причини.

Една вечер, както си седях кротко на балкона на ергенската ми квартира, поливах обилно поредния отказ на поредната пачавра с поредната бутилка руска водка, когато една от тези падащи гадости проряза хоризонта като радиоактивна плюнка на украински черноработник. Бога ми, не помня какво съм си мислел тогава, но предполагам, че е било нещо от рода на колко хубаво ще е да можеш да виждаш предварително какво ще стане... коя жена ще те отреже, коя ще ти пусне, коя има баща-полицай и коя — съпруг-каратист... Явно в пиянския ми мозък тези несвързани мисли се бяха преплели в мъгляво, но все пак достатъчно отчетливо желание...

И точно в този момент Негово Рогато Великолепие бе решило да се заслуша.

Вероятно в романтичния Ви младежки дух, Хорлийнс, се оформя апокалиптична картина, продиктувана от холивудските бози, които вие, младите, поемате като тоалетна чиния отпадъци, да ме прощавате за прямотата. Сигурно вече си представяте как съм прибеллил очи, как се е чул адски тътен, как съм се затъркалял по пода, а от устата ми са излизали зелени пламъци и виолетови пушеци... Е, в интерес на истината трябва да ви кажа, че гръм имаше, но после се оказа, че съседката от долния етаж пак е успяла да накара микровълновата си фурна да експлодира. Нищо друго обаче не подсказа, че желанието ми е изпълнено. Продължих да пия, докато не заспах на коктейлната масичка.

На следващия ден, когато отидох на работа, разбрах, че вече виждам бъдещето. Не мога да ви опиша с обикновени думи как се чувствах и какво точно ставаше в главата ми. Предполагам, че човек трябва да е добър писател, за да може да открие точните изразения за точните събития... Аз обаче за жалост бях обикновен банкер, така че не мога да удовлетвори любопитството Ви. Най-доброто, на което съм способен, е да Ви кажа, че все едно виждах раздвоено. Когато погледнех екрана на компютъра си например, на един слой виждах цифрите и графиките, които ми подаваха колегите, а на друг слой (поради липса на други изразни средства трябва да го нарека така) виждах какви ще са въпросните цифри и графики, но след два месеца, да речем... ако променях ъгъла, под който гледах, двата месеца ставаха две години... или три часа...

Не, невъзможно е. Все едно да се опитваш да обясниш на сляп хуманитарий неевклидова геометрия, и то нагледно.

Да, Хорлийнс, и аз като Вас тогава си мислех, че съм открил Щастието с главна буква — не онези мизерни трохи, които ни пробутва Оня Отгоре, а бурните пенливи струи на Щастието, от които можеш да пиеш с пълни шепи, без да можеш да им се наситиш. Но нали знаете, че всяка монета има две страни?

Колкото повече минаваше времето, толкова повече разбирах как в действителност не съм щастлив.

Защо ли? Поставете се на мое място само за секунда. Да, да, точно така — затворете очи и си представете, че съм аз... Не толкова бързо, младежо — не бързайте да лепвате на лицето си тази глупава усмивка... просто изчакайте малко.

Аха, виждам, че схванахте накъде бия.

Аз наистина виждах бъдещето. ЦЯЛОТО бъдеще. Без изключения.

Гледах красивите жени около мен, а виждах сбръчкани и свадливи баби. Милвах копринената козина на котето си, което ме гледаше с обожание и любов, и виждах мига, в който спира да диша и аз, облян в сълзи, търся в парка къде да го погребя. Вдишвах аромата на цветята на балкона, а смрадта на гниенето им замъгляваше съзнанието ми. Поглеждах небето сутрин, опитвайки се да се зарадвам на красивия залез, а очите ми (или онова, с което ги бе подменил Рогатият) виждаха единствено убийствения черно-син мрак, когато Слънцето умираше след десетина милиарда години и повличаше всичко след себе си в един последен смъртоносен танц на разрушението. Хвърлях поглед към огледалото и вместо себе си виждах там образа на полуразложен скелет, от чиито трошачи се кости висяха парчета кожа с нездрав цвят и окапващи мускули. Гледах бебета, а виждах мъртъвци. Опитвах се да слушам словата на Живота и чувах единствено тропота на копитата на четиримата Конници на Апокалипсиса...

Та кажете, мистър Хорлийнс, къде завършва проклятието и започва благословията на тази моя способност?

Предполагам, не ще намерите отговор на този въпрос. Аз самият го търся вече 40 години и не съм се приближил и на милиметър към разгадаването на мистерията.

Затога, драги ми мистър Хорлийнс, много внимавайте какво си пожелавате, когато видите падаща звезда. Понякога Дяволът слуша. А понякога дори изпълнява желанията ви.

Защото Дяволът, уважаеми Хорлийнс, има наистина дяволско чувство за хумор. Повярвайте ми. Убедил съм се в това.

ГРАДЪТ

Градът бавно отвори очи и се протегна лениво. Един-два задрямали гълъба се сепнаха и излетяха стремглаво, без да знаят накъде, само и само да бъдат по-далеч от източника на тревога, който се бе прокраднал тихомълком в сърцата им. Листата на дърветата във всички паркове зашумяха и се разтрепериха в изключителен синхрон — сякаш незнайна девойка бе прокарала ръка през косите им за секунда, след което бе изчезнала в предзалезната мараня. Фонтаните въздъхнаха и струите им бликнаха малко по-смутено, не толкова безгрижно и жизнерадостно, както по време на дневното господство на Човека. Тишината, която заля доскоро гръмогласния Град, бе всепоглъщаща, почти свръхестествена. Хората вече не бяха на смяна; ред беше на Града да се развихри.

Слънцето току-що беше залязло и полека-лека изгарящата топлина, която се разстилаше сред камъните, бетона и асфалта на Града като ревматизъм, започваше да отшумява. Един по един седемте ветрове плахо, но с чувство на собствено достойнство спираха да крият въздишките си и започваха да обливат опустелите тротоари и улици със стенания и вопли. Луната, както винаги, страхливо се бе скатала зад последния останал на нощното небе облак и срамежливо надничаше иззад него. Дори прилепите се бяха покрили някъде — даже онази малка, нищожна частица от Древната Кръв на вампирската раса, която бе намерила убежище в тях, не бе достатъчна гаранция за безопасността им.

Градът се изправи. Стоманенобетонните му кости изпукаха зловещо, но издържаха. За пореден път. Пукотът накара милионите хора, изпаднали в полусънно-полукататонично състояние в леглата си, да потръпнат. На сутринта повечето от тях щяха да се оплачат едни на друг: „И тази нощ сънувах кошмар“... Градът съществуваше от хилядолетия, но досега никой не бе успял да разгадае причината на странните, периодично повтарящи се кошмари, които дебнеха в ъгълчето на съзнанието практически на всеки един от жителите и само

чакаха точното време и място, за да протегнат хищните си лапи към сънищата и мечтите на хората.

А и в крайна сметка нямаше как някой да се досети за това. В университетите не обучават специалисти по психоанализа на Градове.

Градът се огледа наоколо — бавно и щателно, като самовлюбена тийнейджърка, излизаща на среща и желаеща да е перфектна. Всичко, кажи-речи, бе тихо, с изключение на няколко плъха, безцелно тичащи насам-натам из онова, за което Градът мислеше като за свои Обувки, а хората наричаха „Онази Гадост Гетото“, както и едно ято свраки гастролъори, които явно не бяха запознати с традицията/необходимостта да се покриват всяка нощ, за да не се тикат между шамарите. Тук-там се долавяше невидимото присъствие на две-три дузини котки, но Градът отдавна се бе отказал да се опитва да се храни с тях. Бяха прекалено... пикантни... за неговия вкус. Кучетата бяха друго нещо: мислите им бяха елементарни и плоски, изпълнени с робско подчинение, безпричинно чувство за вина и безмозъчна упоритост, отказващи да се учат от грешките си... С две думи — съвсем по човешки.

Градът бавно плъзна невидимите си пипала из съзнанията на хората. Това, което напипа, бе в състояние да влуди не само Град, но и цяла Планета. За щастие Градът бе свикнал — не изпадна в писъци и не припадна, както бе направила последната Планета, която бе поканил на интимна вечеря на свещи (е, на улични лампи, но важно бе посланието). Имаше логика: нервите на Планетата бяха органични, а неговите — от оптично влакно, електрически кабел и водопроводни тръби.

Тази вечер щеше да си направи истинско пиршество. Менюто бе изтънчено и обилно: пет-шест серийни убиеца за предястие; десетина празноглави нимфоманки и горе-долу още толкова лицемери професионалисти за основно; трима все още неразкрити от докторите социопата и около дузина Анонимни Алкохолици за десерт... Дори имаше и бонус — онова, за което Градът обичаше да мисли като за коняче с кафенце след обилна вечеря: двама изнасилвачи педофили, пуснати под гаранция от двама съдии със сходни хобита. Déjà-vu: историята никога не спираше да се самокопира...

Но в края на краищата именно човешката предсказуемост и склонност към мерзост му осигуряваше питателна, макар и леко

еднообразна диета.

Градът въздъхна с отегчение.

И започна да се храни.

НЕВЕРИЕ ОТ ЦИКЪЛА „КРЪЧМА «ЗЕЛЕНАТА КОТКА»“

От доста време не се бях наслаждавал на самотата по Коледа. Едва ли някой, освен мен, бе способен да оцени факта, че не се налага да фабрикуваш фалшива усмивка и неистинско „празнично“ настроение, докато всъщност ти се иска да крещиш и да блъскаш с юмрук по стените, заобикалящи те, били те истински или въображаеми. Вместо това реших да изляза за по едно бързо в любимата кръчма на Рей Макгавърн — място, където със сигурност нямаше да има пластмасови дядоколедовци, пеещи неточно коледни мелодии, изкуствен сняг или китайски лампички, намигащи ехидно и несинхронизирано като пекинска блудница. Виж, грог, водка, хобитски пушилист и уютното прашене на огъня в камината — това бяха все неща, на чиято компания бях уверен, че ще се насладя подобаващо.

Реших тази вечер да не залагам на излишна показност, затова оставих наметалото, жезъла и аметистовия пръстен в шкафа. Вместо това навлякох тениска с къс ръкав, раздърпани дънки и чифт кубинки. Днес щях да съм инкогнито. Ако има нещо, което на Бъдни вечер да се радва на по-голям интерес по улиците от човек, преоблечен като дядо Коледа, това бе Тъмен Маг. Беше ми писнало от загубеняци, които ме спираха по пътя, за да им помогна да си върнат любовта, да им измагьосам купчина пари или просто да излекувам с махване на ръката махмурлука от предната вечер.

„Зелената котка“ не бе далеч от дома, затова успях да отворя масивната дъбова врата и да се разположа на любимото си място още преди полунощ. Рей ме видя още на входа, но изчака да погала изумрудената персийка, да седна и да запаля една лула, преди да дойде с чаша от любимия ми еликсир — водката, прекарана през 47 билки, ухаеща на свеж планински въздух, борови иглички и небе след гръмотевична буря. Първата глътка, както винаги, бе прекрасна. В

крайна сметка, животът не бе кой знае колко лош, стига да знаеш как да му се насладиш.

Още не бях успял да приключа третата чаша, когато вратата на „Зелената котка“ се отвори и в кръчмата се изсипа пъстра и шарена компания: джуджето Ралфи, който явно се връщаше от разрешаването на някакъв спор (ясно се виждаха пресните вдлъбнатини по острието на секирата му); вампирът Джордж, елегантен както винаги, който носеше върху наметалото си чисто нов жетон от АК — Анонимните Кръвопийци, гордо свидетелстващ за факта, че притежателят му е „сух“ от пет месеца; драконът-метаморф Джаспър, който този път бе приел формата на висок блондин с обеца на носа и кичозен кървавочервен смокинг; Бранди, колежката ми от Магическия Университет, чиято рокля можеше да накара и бенедиктински монах да си помисли доста неща от хоризонтален характер; сукубата Анджела, която очевидно доста страдаше от конкуренцията на Бранди и изглеждаше значително изнервена в снежнобялата си туника; Рики Вещицата, най-некадърният магьосник в Обединените Светове, който бе в състояние да оплеска дори любовна магия; елфът Марти, който се славеше с това, че може да изпие повече, отколкото тежи самочувствието му... Последен в кръчмата се намъкна върколакът Алекс, който малко се задържа пред прага, за да изплюе едно-две пера, заседнали между зъбите му.

Цялата агитка се спря за малко пред камината, огледа се наляво-надясно, зърна ме удобно заседнал в ъгъла и с крясъци „Гери, мойто момче, ка' е хавата?!“ се юрна към моята маса. По-добрата половина от мен се зарадва, че няма да е сам на Бъдни вечер, но песимистичното ми алтер его въздъхна и се приготви за поредната шумна пиянска вечер, която очевидно щеше да завърши с някой-друг фойерверк, някоя-друга пощенска кутия, превърната във фламинго и някой-друг светофар, сдобил се на сутринта с гламурни цветове от рода на розово, виолетово и морскосиньо... Дежа вю.

Компанията придърпа столове от околните маси и се настани около мен. За секунди Рей Макгавърн вече бе успял да донесе напитки на всички, без да изчака поръчките им. Сигурно имаше нещо вярно в слуховете за това, че е или емпат, или направо жив телепат...

— Как е настроението, брато? — поинтересува се Рики Вещицата, който още със сядането си бе запалил огромната си лула,

наподобяваща по размери (и по аромат...) дълго употребявано нощно гърне.

— Обичайното като за пред Коледа, Рики — отвърнах аз, стараейки се да дишам през устата. — Скука, мрак, няма подаръци под елхата... абе нормално.

— Дали някой друг, освен мен, се е запитвал понякога защо проклетата Коледа е един от малкото празници, разпространени из повечето Обединени Светове? — претенциозно се осведоми Джордж, вдигайки лаконично чашата си със синтетична кръв. На врата му се виждаше хемоглобиновата лепенка, неуспешно прикрита с елегантно шалче от пясъчна коприна.

— Този разговор вече сме го водили, и то около десет хиляди пъти, приятел — сопна се Анджела, която продължаваше да потропва нервно с крак, ядосана от факта, че вече цели пет минути никой от цялата кръчма не бе припаднал в краката ѝ и не се бе обяснил във вечна любов и плътски желаня.

— Може би причината е твърде прозаична — продължи Джордж невъзмутимо, отпивайки от бокала си. — Вероятно просто желанията на всички хора във всеки един свят са едни и същи — да се събудят една сутрин и да намерят подаръци под натиканото в дневната им дръвче, преструвайки се, че не са харчили трудно спечелените си пари за тях, а някакъв дебелак в червен костюм, експлоататор на елени и пристрастен към бисквитки и мляко, им ги е промушил през комина...

— Брависимо, Жорж, успя да опошлиш поредния празник — усмихна се ослепително Бранди и придърпа роклята си малко по-нагоре. Вече почти наяве виждах как от ушите на Ралфи започваше да излиза пушек, а физиономията му бе почервеняла като чаша асгардско вино. Захапах клечка за зъби, за да скрия усмивката си.

Приятелите ми се дърлиха още известно време, за което успяха да преминат през повечето леки оскърбления, известни на езикознанието, да изпият по четири-пет чаши от съответното си питие и да изпуснат няколко килограма хобитски пушилист толкова настървено, сякаш от утре ембаргото върху Средната земя щеше да започне отново.

— Тери, стара хиено такава, ти защо не се включваш в данданията?! — крясна по едно време Джаспър, който очевидно бе сръбнал повечко и трудно контролираше вида си. В момента

кървавочервеният му смокинг бе гарниран с резедава ренесансова перука и черни латексови панталони, на чатала на които с червило бе изрисувано сърчице.

— Нямам настроение за кавги, Джеси — въздъгнах аз и допих остатъка от водката. — Всъщност, нямам настроение за нищо... Искам просто да се натряскам, да направя някоя поразия и да се прибирам.

— Да не би да са те изритали от университета? — загрижено запита Марти, който от доста време насам ме врънкаше да ходатайствам за него, ако случайно някой път стане дума за вакантното лекторско място в катедра „Древни раси“.

— Не, не е това, Марти, и да, обещавам, следващия път ще говоря за теб с професор Гръбман...

— Тогава защо си увесил нос като рианска проститутка? — изръмжа Ралфи, тактичен както винаги.

Бръкнах във вътрешния си джоб, извадих дебелия пачка с пликосе, които бях натикал там, преди да изляза, и ги метнах на масата.

— „Уважаеми г-н Сторн, благодарим Ви за изпратените ръкописи. За съжаление, точно в момента нашето издателство изпитва затруднения и едва ли ще е в състояние да издаде Вашите произведения...“ — започна да чете едното писмо Джордж.

— „Недостатъчно живият характер на Вашите герои, нереалността на ситуацияте във Вашите творби и очевидната Ви незапознатост със съвременните тенденции във фентъзито правят публикуването на разказите Ви практически невъзможно...“ — прекъсна го Анджела, отваряйки втори плик.

— Абе тия луди ли са?! — удари с юмрук по масата Алекс. Чертите на лицето му за миг се размиха, разкривайки остри зъби и вълчи скули. — От толкова време се познаваме, нещата, през които сме преминали заедно, могат да напълнят цяла библиотека, а те ти навират в носа „съвременни тенденции“ и „нереални ситуации“???

— Е, все пак немаше как да им кажа, че всъщност нещата, за които пиша, са ставали наистина... — свих рамене аз. — Представяш ли си: „Уважаемо издателство, представям на Вашето внимание последната си творба, която е нещо средно между документален пътепис из Обединените Светове, репортаж за живота на върколаци и

практически наръчник «Как да преспим със сукуби, без това да се отрази на жизнения ни статус»?“...

Анджела се изчерви и сведе поглед.

— И искаш да кажеш, че никога през живота си няма да се видим като герои на литературни произведения? — тъжно промълви Бранди.

— И децата няма да ме спират по улицата за автографи? — въздъхна Марти.

— Не и в близко бъдеще, другарчета... Поне докато не спрат да толерират некадърните пачаври с ялови стихове и богати татенца — въздъхнах и аз на свой ред и магнах на Рей за още една водка-47. Преди обаче чашата да се озове пред мен и носът ми да улови божествения аромат на билков алкохол, вратата на „Зелената котка“ се отвори и вътре нахлу разчорлен друид с разкривено от уплаха лице.

— Помогнете!!! — изкрещя той. — Има ли магове тук?

— По-полека, друже, ще си докараш инфаркт... — Джордж се изправи, приближи се до него и сложи ръка на рамото му. Друидът се сепна, но след като видя жетона на АК, се поуспокои.

— Дриадите от Гората на Сенките си направиха шега и изпратиха коледни курабийки с виагра на планинските елфи от Ангтор, но когато играта загубя, отказаха да... м-м-м... празнуват... с тях... и след това стана страшно! Колегите от Ордена ме изпратиха за помощ. Не знам колко още ще успяват да ги държат далеч едни от други...

— Рей, пиши ни го на сметката — изправих се аз и се запътих към вратата. Цялата компания ме последва.

— Сигурно и за това няма да ти повярват, ако след време решиш да го описваш — хвана ме под ръка Бранди.

— Сигурно, колежке. Сигурно...

Тъмнината навън, мрачна и гладка като мозък на поетеса, ни погълна. Бе време за поредното ни „недостатъчно реално“ приключение. Жалко, че никой никога няма да прочете за него.

„СТАНИ ГЕРОЙ!“

Ламята Спаска се събуди от пронизващ зъбобол. Между два от зъбите на средната ѝ глава бе заседнал шлемът на младия юнак, който бе направил глупостта да ѝ се изпречи на пътя вчера и който се бе оказал учудващо вкусен като за толкова неузрял екземпляр. Сега обаче гадната железария от главата му се бе запречила между кътниците ѝ и причиняваше такава остра болка, че сякаш се прехвърляше и на останалите две глави. А за капак на всичко очевидно бе започнала и да ръждясва, тъй като в устата ѝ се плацикаше странен вкус на тенекия.

Спаска въздъхна и с доста голямо усилие се изправи на крака. Пещерата, в която живееше вече стотици години, бе започнала да ѝ отеснява в раменете. Змеят Пенчо, с когото се виждаха от време на време по на едно-две бурета вино, от доста години насам ѝ триеше сол на главата, че трябва да мине на диета, че тия млади юнаци имат доста холестерол, че е сто пъти по-добре да се ориентира към баби, които нямали грам мазнина и имали вкус на еленска сушеница... Досега Спаска бе подминавала упреците му с пренебрежение, тъй като си мислеше, че змеят просто се опитва да срине самочувствието ѝ, за да може по-лесно да се добере до прелестите ѝ. Явно мискининът обаче имаше право. Трябваше да преосмисли кулинарните си навици.

Когато излезе навън, видя, че денят е в разгара си. Пролетното слънце напичаше слабо, но старателно, пеперуди, птици и прочие сган пърхаха наоколо като в проклет анимационен филм, караконджулите премиаха хралупите си и изтърсваха усилено черги, явно наригани от жените си да свършат поне някаква работа... абе, с две думи, напълно нормален ден в Оранжевата гора. В интерес на истината гората също бе напълно нормална, изпълнена със зеленина, а и всички останали типично горски атрибути си бяха по местата. Селяните от близкото село Горно Таласъмиево я бяха нарекли „Оранжевата“ след онази прословута случка с вещера Краси, който се бе напил като казак и бе опожарил всичко след кратък инцидент, включващ фас от „Средец“, туба бензин и леко късогледство. На следващия ден, воден от

угризеня, ходещото доказателство за малоумност на човешкия род бе възстановил гората в предишния ѝ вид... или поне така си мислеше. Освен че бе доказан идиот, Краси се оказал и далтонист. След седмица-две всичко се оправи благодарение на двама пътуващи магесници от Македония, но прозвището „Оранжевата гора“ си бе останало и до днес.

Ламята с нежелание се запъти към западния край на гората, където живееше знахарят Тошко. Искрено се надяваше, че ще е достатъчно трезвен, за да успее да види каската на младежа между зъбите ѝ и да я извади безболезнено. По пътя се спря, за да поздрави учтиво групичката самовили, запътили се към потока да перат ризи, да клюкарят и да въздишат по неведоми младежи. След като ги изпрати със завистлив поглед (на тях определено не им се налагаше да спазват диети и други глупости), тя понечи да се върне на пътеката. Преди да успее обаче, върху нея буквално връхлетя бай Стамат — далечен правнук на Крали Марко, както постоянно обичаше да се хвали, силен като працядо си и глупав като неодялан дървен стобор. Спаска плю ядосано, без въобще да ѝ пука (понякога забравяше, че плюнката ѝ представлява нещо подобно на коктейл „Молотов“):

— Къде си хукнал бре, непрокопсанико? Очи ли нямаш, та газиш дамите по пътя си?

— Не чу ли новината? — изстреля в отговор Стамат, докато се мъчеше да изгаси храстчето, имало нещастиято да бъде на пътя на Спаскината плюнка.

— Каква новина, чумата да те тръшне дано?

— Кастинг! В Горно Таласъмиево! Утре сутрин на мегдана!!!

— За какво кастинг бре, хаймана?

— За „Стани герой“, как за какво... Каквато си отвеяна, сигурно и раждането си си проспала... — размърмори се Стамат. Спаска го плесна с опашка зад врата:

— Я не ми дръж такъв тон! И какво си се разщурал из гората като улав? Нали знаеш, че всичко е предрешено отдавна? Да не мислиш, че някой ще те пусне теб... — „... какъвто си прост“, искаше да добави ламята, но успя да се спре овреме: Стамат бе твърде чувствителен на теми, касаещи умствените му способности.

— Тази година е друго! — ухили се юначагата. — Май наистина не си в час. Толкин и Перумов са дисквалифицирани за преписване!

— Не може да бъде! Ами другите? Джордж Мартин например?

— Докато дописвал 48-ата книга от оная боза, зациклил, понеже в един момент убил всички. Сега се чудел как да продължи, понеже имал договор с издателството за още 39 тома, а в един момент останал без грам герои. Последното, което чух за него, е, че бил се затворил в дома си и трескаво пишел описания на природата...

— А елфите?

— Елфите няма да се явяват, понеже този път щели да ходят на кастинг при Слави Трифонов! Някой ги бързикал, че само при него още не са се появявали елфи, те приели предизвикателството и в момента се контят и разучават „Притури се планината“ и „Кажки на майка си“.

Спаска усети как вълнението на Стамат се прехвърля и на нея. Кастингът за „Стани герой“ бе най-лесният начин да яхнеш гребена на вълната и да получиш цял фентъзи роман — само за теб! Години подред обитателите на Оранжевата гора се мъчеха да пробият, но нямаха и най-малък шанс: всичко бе предварително нагласено, дни преди конкурса се знаеше кого ще наградят и на кого ще е посветено поредното уродливо фентъзи. Сега обаче... Ако всичко, което казваше бай Стамат, бе вярно, имаше реален шанс за справедлив кастинг и справедлив избор на главен герой...

Докато ламята премисляше това, Стамат изтълкува мълчанието ѝ като учтив вариант на „довиждане“ и хукна да разгласява потресаващите новини из останалата част на гората. Спаска откъсна клон от най-близкия дъб и замислено го задържа. В мечтите си вече се виждаше победителка. „Спаска и проклятието на бродниците“... добро име за роман... или пък може би „Куестът за златната ябълка: величието на ламята“... а защо не и „С потури из Средната земя“...

* * *

На другата сутрин на мегдана в Горно Таласъмиево се бяха изсипали над три четвърти от съществата в Оранжевата гора. Самодивите по стар техен обичай се бяха скупчили отделно от останалите и нервно се кискаха. Векове наред те мечтаеха да се появят в еротична сцена от някой фентъзи роман и дори бяха тренирали за

целта: всяка от тях носеше за доказателство разпечатка от „Хаджи Димитър“ (нецензурираният от властта ръкопис, включително и тайната сцена с Караджата, за която се носеха легенди, но никой, освен самите самодиви не бе чел). Със завидно постоянство те всяка година се явяваха на кастинга за „Стани герой“ ... и всяка година сукубите им отмъкваха ролите. Този път обаче сексуалните вампирки бяха решили да стачкуват заради подигравките, съпътстващи излизането на поредната книга на Стефани Майър. Самодивите тайничко злорадстваха и стискаха палци този път да им излезе късметът.

Вещиците и вещерите се бяха отделили на друга страна и безгрижно обменяха рецепти за любовно биле и средство против диария — техният начин да се справят със стреса и сценичната треска. Ако човек се вгледаше обаче, можеше да види притеснението в очите им. Вроденият им скептицизъм не можеше да ги накара да се отпуснат и да повярват, че този път няма изневиделица да изскочи някой пишман-магьосник, носещ странен прякор — Саранбозавият Маг, Пембеният Вълшебник или Страховитият Резедав Уорлок, да направи един-два евтини циркаджийски трика (които след това НИКОГА не се появяваха в романите) и да им отмъкне за пореден път ролята.

Ламята се огледа, за да види дали таласъмните са успели да пристигнат от Старозагорските бани — Стамат бе обещал, че ще им прати жар-птица с добрата вест. Не успя да ги види — явно закъсняваха някъде по пътя. Сред тълпата видя караконджула Минчо, който също се озърташе и търсеше братовчедите си, но безуспешно.

Спаска успя да зърне в навалищата змея Пенчо и започна да разтиква тълпата, за да се добере до него. Двамата пуфнаха по едно кръгче дим от ноздрите си (*елегантен и дъвен змейски поздрав, пукни от яд, Смог, ти, гущер глупав и срам за летящото племе!*), след което се впуснаха в светски разговор за диети, начини за почистване на люспите на опашката и разликите във вкуса на селянин и гражданин.

Не бяха успели да разменят и по три приказки, когато на терасата на кметството излезе пиарът на „Стани герой“, неродената мома Ленче, и плясна три пъти с ръце. Тълпата приказни герои притихна.

— Здравейте и добре дошли на предварителния кастинг „Стани герой 2011“! — заговори Ленчето със звучен и добре школуван глас. Всички заръкопляскаха. Тя ги прикани към тишина с вдигнати ръце и продължи: — Моля всички живи твари да се наредят от лявата страна

на кметството, а неживите — от дясната. Торбаланите ще раздадат на всеки един от вас номерче, с който ще се влиза. Благодаря ви за търпението! А сега мое удоволствие е да представя на вашето внимание журито на „Стани герой“!

Под бурните аплодисменти на обитателите на Оранжевата гора на терасата излязоха Те. Спаска притаи дъх, въпреки че и насън щеше да познае лицата им. Четиримата Фентъзи Критици, известни като Светата Инквизиция на Фентъзито; хората, които налагаха тежкото си мнение каква да бъде модата сред света на измислените герои; същите онези Четирима, които според слуховете бяха в основата на Толкиновия Преврат и последвалата Велика Фентъзи Революция (*известна сред опозиционерите като Великото Тикане на Елфи Навсякъде*). Този път обаче... този път следващият фентъзи роман можеше да бъде под знака на българския трибагреник! Можеше да прекрати хегемонията на изкопираната капиталистическа митология и да я замени с българска — не по-малко крадена, но родна и българска...!

Спаска развълнувано затупка с опашка, вдигайки малки прашни облачета от мръсната земя. Четиримата Критици се прибраха величествено в кметството. Дежурните торбалани започнаха да раздават номерчета, опитвайки се да озаптят разбунената тълпа приказни герои.

Кастингът можеше да започне.

МРАКЪТ И ДЪЩЕРЯ МИ

Студено ми е. Направо умирам от студ. А в същото време ме е страх да стана и да пусна отоплението. Страхувам се, че щом се изправа, и веднага ще се строполя на пода като труп.

Чувствам краката си като гумени или като направени от желе. По дяволите, колко ми е студено!...

— Татко! Добре ли си? — разтревожено ме пита Дени, която се е сгушила плътно в мен и естествено може да долови треперенето ми. Взирам се в себе си през нейните очи: мъртвешки преbledняло лице с нездравно подпухнала сбръчкана плът, торбички под очите и безкръвни плътно стиснати устни. Мумия, а не човек...

— Няма нищо, миличка. Иди... иди, ако обичаш, до огледалото и се погледни. Искам да те видя.

Дени послушно става и отива в банята. За кой ли път се изумявам от невероятната ѝ красота: дълга до кръста гарвановочерна коса, викингски скули, тъмна матова кожа, а очите... Точно в този момент те са яркозелени като първите пролетни листа на липите, които растат пред дома. Помня обаче случаи, когато са били и стоманеносиви, и бистри морскосини, и зеленикавокафяви като моите...

— Добре, Дени. Ела пак при мен.

Тя идва и полага глава в скута ми. Бавно я целувам по двете очи.

От три години насам тези очи са и мои. Без малката си дъщеричка нямаше да мога да направя и две крачки, без да се спъна някъде и да се пребия. Благодарение на вече бившата ми съпруга, лека ѝ пръст, бях спял като къртица.

Вече не помня за какво точно бе избухнал скандалът между нас двамата. Спомням си, че по онова време пиянството ѝ вече бе започнало да става опасно. Шест бири на закуска, два пъти по толкова на обяд, а за вечерите да не говорим — дори и специалист по висша математика не би успял да ги изброи. Откакто я бяха изгонили от работа, количеството алкохол, което поглъщаше, растеше

правопропорционално на хапливите ѝ забележки относно мен, работата ми, начина ми на живот и т.н. Понякога предпочитах просто да изляза навън и дълго да бродя самичък по пустите улички на Хилс Вали. Когато Дени навърши седем годинки, започна да излиза с мен. Никога не говорехме за чудовището, в което се бе превърнала майка ѝ. Просто вървахме и мълчахме, а малката ѝ ръчичка доверчиво стискаше моята...

Да, точно така. Сега си спомням: скандалът бе започнал точно заради честите ни разходки. Една вечер Джаки бе погълнала над 20 кутии „Рейнголд“ и се бе развикала: защо, по дяволите, сме излизали сами всяка вечер, на кого сме я оставяли, да не би да сме правели нещо, къде сме били ходели да мърсуваме и така нататък в същия дух. Видях как Дени се бе свила на мястото си и ужасено гледаше ту към мен, ту към нея. Прегърнах я и я подбутнах към вратата — нямаше защо да слуша повече глупости. Това беше и фатално за мен. Успях с крайчеца на очите си да зърна как Джаки грабва един нож от поставката за прибори и замахва професионално към лицето ми. Помня, че успях да си помисля за части от секундата от кого ли от екзюбловниците си — отрепки и рокери — го беше научила. След това адската болка в очите ме накара да припадна.

Свестих се едва в болницата. Докторите ме успокояваха, че няма страшно, съвременната медицина... дрън-дрън, и така нататък, и така нататък... Пределно ми беше ясно, че това са глупости. Започнах да свиквам с мрака, с който отсега нататък щях да живея до края на живота си.

Не помня кога точно открих, че мога да виждам през очите на Дени. Сигурно е било някой от многото пъти, когато ми бе идвала на свиждане в болницата. Майка ѝ, между другото, така и не дойде нито веднъж. По-късно Дени ме осведоми, че някакъв неин бивш тъпкач от моторджийската банда „Ангелите на Ада“ се бил довялкъл у нас, тя се изучукала с него пред очите на дъщеря ни (естествено, била пияна като дъска) и след това духнала нанякъде с него. Стиснах зъби и се потопих в онова явление, познато като *déjà-vu*. Още от момента на сватбата ни знаех, че една жена, родила се курва, си остава курва за цял живот. Слава Богу, че поне ми бе оставила Дени.

Както и да е. Та, с две думи, постепенно усетих, че когато дъщеря ми е в болничната стая, започвам полека-лека да различавам

нюансите между светлото и тъмното. Не след дълго вече виждах абсолютно отчетливо. Най-странно, докато свикна, ми беше да се наблюдавам отстрани. Не знам на какво се дължеше това — вероятно бе своеобразна телепатична връзка между нас, породена от огромната любов между двамата ни. Все пак, съгласете се, доста е трудно да изпитваш чувства към нещо, което отдавна е престанало да бъде човек и се е превърнало в елементарно вместилище за бира и мъжки членове. Затова двамата с Дени се бяхме вкопчили здраво един в друг, та дано оцелеем в ежедневиия домашен ад. И успяхме.

Когато ме изписаха от болницата, се върнах на работа в „Хилс Вали Обзървър“. Отначало колегите и хората около мен имаха доста глупав вид, докато наблюдаваха човека със защити клепачи, който безпогрешно трака на клавиатурата на компютъра, а през цялото време (дори на събития и пресконференции) до него стои прекрасната му деветгодишна дъщеря. После обаче свикнаха.

Идеята да убием Джаки и да си върнем за кошмара, на който бяхме подложени толкова време, колкото и да е странно, хрумна първо на Дени. Няма да ви описвам с подробности случката, тъй като и без това вестниците направиха от нея национална сензация. От целия екшън в паметта ми се е врязал само един миг: Дени влиза в палатката, където майка ѝ се чука с онзи опулен миризлив рокер; в ръката си стиска нож — точно копие на онзи, с който някога моето съкровище ме бе ослепило; влюбената двойка се извързва едновременно към нея; Джаки изпищява; Дени с два замаха прерязва гърлата на двамата, след което ги обръща по гръб, отрязва пениса на мазнокосия изрод и го поставя в ръцете на майка си. Не помня друго. По-късно вестниците писаха, че сме изпозастреляли и заклали цялата банда; може и така да е било.

И знаете ли кое беше най-страшното? Това, че и на двамата ни хареса. Отново Дени беше тази, която предложи да тръгнем из страната, да издирим бившите любовници на майка ѝ и да ги избием един по един, а аз се съгласих. Двамата с нея се превърнахме в перфектна машина за отмъщение — баща и дъщеря с две съзнания, чифт очи и два чифта ръце, обединени в едно цяло, мисли, които започват у единия и завършват у другия, мисли, сеещи смърт по цялото Източно крайбрежие — от Бангор до Маями бийч...

Признавам, имахме доста работа. Моята бивша съпруга охотно бе давала прелестите си под наем на всеки, който я бе почерпил няколко бири. Но както отбеляза Дени, поне имахме с какво да се занимаваме.

С последния обаче направихме грешка. Оставихме жив очевидец — настоящата съпруга на Джулиън, която се оказа смъртоносно ранена, но все пак успя да изпее каквото бе видяла пред ченгетата. Сега снимките ни бяха разлепени из всички проклети щати, а ФБР и местните полицейски управления ни дишаха във врата. Вече втора седмица се криехме във вилата на една моя много добра приятелка и колежка от CNN — Фани, емигрант от някаква скапана източноевропейска държава. Рано или късно обаче щяха да я надушат, да я натъпчат с химикали и тя щеше да си признае всичко.

Ако ни хванат, ще се опитам да запазя дъщеря си. Няма да ми е трудно, понеже едва ли някой ще повярва, че едно толкова миловидно момиченце е в състояние да убива. Фани ми е обещала, че ще се грижи за нея. А след целия този ад, на който бях подложен, една смъртоносна инжекция ще ми се отрази повече от добре. Поне в сънищата ми няма повече да се появява лицето на Джаки — на онази Джаки, в която навремето се бях влюбил, онзи измислен образ, съществуващ единствено във въображението ми, преди ужасяващото пропито с бира реално чудовище да го прогони веднъж и завинаги. Тогава вече мракът, който властваше около мен, щеше да бъде истински.

— Татко!!! Сигурен ли си, че си добре?

— Добре съм, миличка. Не се притеснявай. Всичко ще бъде наред — успокоявам я аз и я галя по главата.

Иска ми се да ѝ говоря. Да ѝ кажа колко много съжалявам, че заради отвратителния ми късмет всичко се стече по този начин. Да ѝ разкажа как винаги отчаяно съм искал дъщеря и какво беше разочарованието ми, когато разбрах, че ще я имам, но от алкохолизирана и сексуално ненаситна майка. Да ѝ споделя как през всичките тези години единствено тя ме е удържала и ми е помагала да не престъпя онази толкова тънка граница между лудостта и нормалния живот... или да не се удавя в алкохол като майка ѝ.

Но вместо всичко това просто ѝ казвам, че я обичам, и я прегръщам. Тя се вкопчва здраво в мен и ме целува.

Пред вилата спира кола. Двамата с Дени подскачаме и се
напрягаме.

Искрено се надявам, че това е Фани.

За връзка с автора: 0895 895–863,
merlin74@gmail.com

Ако книгата Ви е допаднала, може да изразите признателността си към автора с произволна сума по Ваше усмотрение по следните банкови сметки:

Банка: Сосиете Женерал Експресбанк

IBAN: BG36TTVB94001526251185

BIC: TTVBVG22

Клиент: Сибин Симеонов Майналовски

Банка: Първа инвестиционна банка (Fibank)

IBAN: BG21FINV91501016959776

BIC: FINVBGSF

Клиент: Сибин Симеонов Майналовски

БЛАГОДАРЯ!!!

Авторът

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.